

ΑΡ-ΡΑΧΕΙΚ ΑΛ-ΜΑΧΤΟΥΜ Το
Σφραγισμένο Νέκταρ
(ΤΟΜΟΣ 1 & 2)

[Ελληνικά – Greek – يوناني]

Σαφεί Αρ-Ραχμάν Αλ-Μουμπαρακφούρι

Μετάφραση :

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)
& Ρηγάλος Κωνσταντίνος

Επιμέλεια : Τσεκούρα Βίβιαν & Άχμαντ Αλ-
'Αμίρ

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿ الرحيق المختوم [بحث في السيرة النبوية] ﴾

« باللغة اليونانية »

صفي الرحمن المباركفوري

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية & ريجالوس كونستادينوس

مراجعة: أحمد الأمير & تساكورا فيفيان

2012 - 1433

IslamHouse.com

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ

- Γεωγραφία και Έθνος
- Διακυβέρνηση και Οικονομία
- Θρησκεία και Κοινωνία

ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΚΑΙ Ο ΤΟΠΟΣ ΠΟΥ ΖΟΥΣΑΝ

Η Προφητική Σείρα [η ιστορία της ζωής του Προφήτη Μωχάμμαντ 𐤎 (το Έλεος Του Αλλά(χ) και ειρήνη σ' αυτόν)] αντιπροσωπεύει το Μήνυμα που ο Προφήτης 𐤎 μετέδωσε στους ανθρώπους, με τα λόγια, αλλά και με τις πράξεις, την καθοδήγηση, και τη συμπεριφορά του. Ο Προφήτης 𐤎 ανέτρεψε όλα τα δεδομένα της ζωής: αντικατέστησε το κακό με το καλό, έβγαλε τους ανθρώπους από το σκοτάδι στο φως, αντικατέστησε τη λατρεία των δούλων (Του Αλλά(χ)), με τη λατρεία Του Θεού των δούλων (Του Αλλά(χ)), αλλάζοντας τον ρου της ιστορίας και τη ζωή των ανθρώπων σε όλον τον κόσμο. Δε μπορούμε να αντιληφθούμε πλήρως αυτήν την εκπληκτική εικόνα, παρά μόνο αν συγκρίνουμε μεταξύ των συνθηκών που επικρατούσαν πριν απ' αυτόν, και του πώς αυτές άλλαξαν μετά από αυτόν. Κάτι τέτοιο απαιτεί μια συνοπτική παρουσίαση της ιστορίας των λαών των Αράβων, του πώς αυτοί οι λαοί αναπτύχθηκαν πριν το Ισλάμ, της ιστορίας των κυβερνήσεων, του τρόπου λειτουργίας των φυλών που

κυριαρχούσαν στην εποχή πριν τον ερχομό του Προφήτη ﷺ, καθώς και εικόνων από τις άλλες θρησκείες, τις πεποιθήσεις, τις παραδόσεις και τα έθιμα, την οικονομική, πολιτική και κοινωνική κατάσταση. Όλα αυτά τα συμπεριλάβαμε στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου, που ακολουθεί.

Τοποθεσία των Αράβων:

Γλωσσολογικά, η λέξη «Άραμπ (Αραβας)» σημαίνει ερημώδης και άγονη γη, χωρίς σχεδόν καθόλου νερό και δέντρα. Από την αυγή της Ιστορίας, η Αραβική χερσόνησος και οι άνθρωποι που την κατοικούν αποκαλούνται έτσι.

Η Αραβική χερσόνησος περικλείεται δυτικά από την Ερυθρά Θάλασσα και από τη χερσόνησο του Σινά, ανατολικά από τον Αραβικό Κόλπο, νότια από την Αραβική Θάλασσα, που είναι ένα κομμάτι του Ινδικού Ωκεανού, και βόρεια από το Λεβάντες (=Αλ-Σαμ / ένας γεωγραφικός όρος που περιλαμβάνει την Συρία, την Κύπρο, την Παλαιστίνη, τον Λίβανο, την Ιορδανία και ένα μέρος από τη χερσόνησο του Σινά / παλαιά Συρία) και ένα κομμάτι του Ιράκ. Η περιοχή υπολογίζεται από 1 έως 1,25 εκατομμύρια τετραγωνικά μίλια.

Λόγω της γεωγραφικής της θέσης, η χερσόνησος πάντα κατείχε μεγάλη σημασία. Όσον αφορά το εσωτερικό της, αποτελείται κατά κύριο λόγο από ερήμους και αμμώδεις περιοχές, που την έχουν καταστήσει δυσπρόσιτη σε ξένους και εισβολείς, και έχει εξασφαλίσει στους κατοίκους της

απόλυτη ελευθερία και ανεξαρτησία ανά τους αιώνες, παρά τη γειτονική παρουσία δύο μεγάλων αυτοκρατοριών.

Από την άλλη πλευρά, ο χώρος γύρω από αυτήν, την έκανε να είναι το κέντρο του παλαιού κόσμου και της παρείχε δεσμούς από την ξηρά και τη θάλασσα προς όλα τα έθνη της εποχής. Χάρη στη στρατηγική της θέση η Αραβική χερσόνησος ήταν εμπορικό, πολιτιστικό, θρησκευτικό και καλλιτεχνικό κέντρο.

Αραβικά φύλα:

Τα Αραβικά γένη διαιρέθηκαν ανάλογα με την καταγωγή τους σε τρεις ομάδες:

- **Αφανισμένοι Άραβες:** Οι αρχαίοι Άραβες, που λίγα είναι γνωστά για την ιστορία τους, μερικοί από τους οποίους ήταν οι Άντ, οι Θαμούντ, οι Τάσαμ, οι Τζαντείς, οι Έμλάκ, και άλλοι.
- **Καθαροί (Γνήσιοι) Άραβες:** Ήταν απόγονοι του Γιάστζουμπ μπιν Γιά'ρουμπ μπιν Καχτάν. Αποκαλούνταν επίσης Καχτανιανοί Άραβες.
- **Αραβοποιημένοι Άραβες:** Οι οποίοι ήταν απόγονοι του Προφήτη Ισμαήλ (ειρήνη σε αυτόν) και αποκαλούνταν Αντνανιανοί Άραβες.

Οι Καθαροί (Γνήσιοι) Άραβες —ο λαός του Καχτάν— αρχικά ζούσαν στην Υεμένη και αποτελούνταν από πολλές φυλές, δύο από τις οποίες ήταν πολύ γνωστές:

1. Οι Χίμγιαρ μιν Σαμπά' (Σαββά): Οι πιο διάσημες από τις φυλές των Χίμγιαρ ήταν οι Ζαϊντ Αλ-Τζαμχούρ, οι Κουντά'α και οι Σακάσικ.

2. Οι Καχλάν μιν Σαμπά': Οι πιο διάσημες από τις φυλές των Καχλάν ήταν οι Χαμντάν, οι Ανμάρ, οι Τάι', οι Μούδχιτζ, οι Κίνντα, οι Λακχμ, οι Τζουντάμ, οι Άζντ, οι Άους, οι Χάζρατζ και οι απόγονοι των Τζάφνα — των βασιλέων του Λεβάντες (της παλαιάς Συρίας) που είναι γνωστοί ως Ααλ-Γασσάν.

Τα φύλα Καχλάν μετανάστευσαν από την Υεμένη για να κατοικήσουν σε διάφορα μέρη της Αραβικής Χερσονήσου πριν από τη Μεγάλη Πλημμύρα (Σάιλ Αλ-΄Αριμ), εξ' αιτίας της πτώσης του εμπορίου κάτω από την πίεση και την κυριαρχία των Ρωμαίων σε διαδρομές και της ξηράς και της θάλασσας έπειτα από την κατάκτηση της Αιγύπτου και του Λεβάντες (παλαιά Συρία) από τους Ρωμαίους. Φυσικά, ο ανταγωνισμός μεταξύ των Καχλάν και των Χίμγιαρ οδήγησε στην εξόντωση των πρώτων και την εγκατάσταση των δευτέρων στην Υεμένη.

Τα μεταναστευτικά φύλα των Καχλάν μπορούν να διαιρεθούν σε τέσσερις ομάδες:

1- Τους Άζντ: οι οποίοι υπό την καθοδήγηση του ‘Ιμράν μπιν ‘Αμρ Μουζαϊκιγιά’, περιπλανήθηκαν στην Υεμένη, έστειλαν πιονιέρους και τελικά κατευθύνθηκαν ανατολικά και βόρεια. Οι πληροφορίες για τη μετανάστευσή τους μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

- Ο ‘Ιμράν μπιν ‘Αμρ Μουζαϊκιγιά’ και οι απόγονοί του κατευθύνθηκαν προς το ‘Ουμάν όπου ίδρυσαν τη φυλή Άζντ του ‘Ουμάν.
- Οι Μπανού Νασρ μπιν Αλ-Άζντ (οι απόγονοι του Νασρ) κατευθύνθηκαν προς την Τουχάμα όπου ίδρυσαν τη φυλή Άζντ του Σάνου’α.
- Ο Θά’λαμπα μπιν ‘Αμρ Μουζαϊκιγιά’ κατευθύνθηκε προς το Αλ-Χιτζάζ.
- Ο Χάριθα μπιν ‘Αμρ, γνωστός ως Χουζά’α, περιπλανήθηκε με τους απογόνους του στο Χιτζάζ μέχρι που έφτασαν στο Μαρ Αζ-Ζαχράν. Αργότερα, κατοίκησαν στη Μέκκα, αφού έδιωξαν το λαό της, τη φυλή των Τζούρχουμ.
- Ο Τζάφνα μπιν ‘Αμρ και η οικογένειά του κατευθύνθηκαν προς το Λεβάντες (παλαιά Συρία) όπου εγκαταστάθηκαν και ίδρυσαν το βασίλειο του Γασσάν που πήρε το όνομά του από μια Πηγή νερού, στο Χιτζάζ, όπου είχαν σταματήσει καθώς πήγαιναν στο Λεβάντες (παλαιά Συρία).

2.Τους Λακχμ και τους Τζουντάμ: από τους οποίους προερχόταν ο Νασρ μπιν Ραμπί’α, πατέρας των Μανάδρα, Βασιλέων της Χίρα.

3.Τους Μπανού Τάι’: Που επίσης μετανάστευσαν προς το βορρά για να εγκατασταθούν κοντά στα λεγόμενα ‘Όρη Άγα’ και Σάλμα που συνεπώς ονομάστηκαν όρη Τάι’.

4. Τους Κίνντα: Που εγκαταστάθηκαν στο Μπαχρέιν αλλά εξορίστηκαν στο Χαντραμάουτ και από εκεί στο Νατζντ όπου δημιούργησαν μια δυνατή κυβέρνηση, αλλά όχι για πολύ καιρό, γιατί γρήγορα όλη η φυλή εξανεμίστηκε.

Άλλη μια φυλή των Χίμγιαρ, γνωστή ως Κουντά’α, επίσης έφυγε από την Υεμένη και κατοίκησε της ημίερημο Ασ-Σαμάουα στα σύνορα του Ιράκ.

Οι Αραβοποιημένοι Άραβες είναι τόσο παλιοί όσο ο πρόγονός τους, Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤀𐤎 και κατάγονται από μια πόλη που λέγεται “Αρ” κοντά στην Κούφα στη δυτική όχθη του Ευφράτη στο Ιράκ. Ανασκαφές έφεραν στο φως πολλές λεπτομέρειες για την πόλη, την οικογένεια του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤀𐤎, καθώς επίσης και για τις επικρατούσες θρησκείες και τις κοινωνικές συνθήκες.

Είναι γνωστό ότι ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤀𐤎 έφυγε από την Αρ για την Χαράν και έπειτα για την Παλαιστίνη, την οποία χρησιμοποίησε ως βάση για τη διάδοση του Μηνύματός του. Περιπλανήθηκε σε όλη την περιοχή. Όταν πήγε στην Αίγυπτο, ο Φαραώ προσπάθησε να κάνει κακό στη γυναίκα του, τη Σάρα, αλλά Ο Αλλά(χ) την έσωσε και το κακόβουλο σχέδιο του Φαραώ στράφηκε εναντίον του ίδιου. Ο Φαραώ συνειδητοποίησε λοιπόν το δυνατό δεσμό της με Τον

Αλλά(χ) και, σαν αναγνώριση της εύνοιάς της, ή από φόβο για Τον Αλλά(χ), παρέδωσε την Άγαρ στις υπηρεσίες της Σάρα, αλλά η Σάρα την έδωσε στον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❷ ως σύζυγο.

Ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❷ επέστρεψε στην Παλαιστίνη όπου η Άγαρ γέννησε τον Ισμαήλ ❸. Η Σάρα ζήλεψε τόσο πολύ την Άγαρ που ανάγκασε τον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❷ να διώξει αυτήν και το παιδί της. Εκείνος τους έστειλε σε μια άγονη κοιλάδα, σε ένα λόφο στο Χιτζάζ, κοντά στον Ιερό Οίκο στη Μέκκα, όπου ούτε άνθρωποι ούτε νερό ήταν κοντά, και επέστρεψε στην Παλαιστίνη αφήνοντας στη γυναίκα και το παιδί του μια δερμάτινη τσάντα με μερικούς χουρμάδες και λίγο νερό. Όχι πολύ αργότερα, τούς τελείωσε και το νερό και το φαγητό, αλλά χάρη στην εύνοια του Αλλά(χ) η Άγαρ είδε έναν άγγελο που κτύπησε τα φτερά του στη γη και ξεπετάχθηκε μπροστά τους νερό και έτσι μπόρεσαν να ζήσουν και να κατοικήσουν εκεί. Όλη η ιστορία της Πηγής Ζάμζαμ είναι ήδη γνωστή σε όλους. (βλ. Σαχίχ Αλ-Μπουχάρι).

Άλλη μια φυλή της Υεμένης -του Τζούρχουμ του Δεύτερου- ήρθε και έζησε στη Μέκκα με την άδεια της Άγαρ. Είχε λεχθεί ότι προηγουμένως ζούσαν στις κοιλάδες κοντά στη Μέκκα. Αναφέρεται στο Σαχίχ Αλ-Μπουχάρι ότι αυτή η φυλή ήρθε στη Μέκκα πριν μεγαλώσει λίγο ο Ισμαήλ ❸ και περνούσαν συχνά μέσα από αυτήν την κοιλάδα, πολύ καιρό πριν από αυτό το γεγονός.

Ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇𐤁𐤀𐤍 κάθε τόσο πήγαινε στη Μέκκα να επισκεφτεί τη γυναίκα και το γιο του. Το πόσα ταξίδια έκανε παραμένει άγνωστο, αλλά αυθεντικές ιστορικές πηγές μιλούν για τέσσερα:

(1) Ο Αλλά(χ), Ο Ύψιστος, είπε στο Ιερό Κοράνι ότι έδειξε στον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇𐤁𐤀𐤍, στον ύπνο του, ένα όραμα ότι έσφαξε το γιο του τον Ισμαήλ 𐤇𐤁𐤁𐤀𐤎 και έτσι ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇𐤁𐤀𐤍 αποφάσισε να ακολουθήσει την Εντολή Του.:

❖ Και του δώσαμε το χαρμόσυνο νέο ενός μακρόθυμου, πράου παιδιού. ❖ Και όταν *(ο γιός του)* έφτασε στην ηλικία να τον βοηθήσει *(τον πατέρα του)* και να προχωρήσει μαζί του, του είπε: - Για μου, είδα στον ύπνο μου πως σε σφάζω *(σε θυσιάζω στο όνομα Του Αλλά(χ))*. Κοίταξε τώρα τι πιστεύεις *(Ποια είναι η γνώμη σου)*; - Είπε: -Ω, πατέρα, κάνε ό,τι διατάχτηκες *(από τον Αλλά(χ))*. Θα με βρεις, Ινσά' Αλλά(χ) *(αν θελήσει ο Αλλά(χ))*, να ανήκω στους Ασ-Σάμπρειν *(υπομονετικούς - υπάκουους)*. ❖ Και όταν και οι δύο υποτάχτηκαν στο θέλημα του Αλλά(χ) και *(ο Αβραάμ)* τον είχε βάλει με το μέτωπο καταγής, ❖ του φωνάξαμε: - Ω Αβραάμ, ❖ εκπλήρωσες το όραμά σου. Έτσι εμείς ανταμείβουμε τους Αλ-Μουχσενείν *(αγαθοεργούς - που εκτελούν τις Εντολές Μας)*. ❖ Στ' αλήθεια, αυτή ήταν πράγματι η ολοφάνερη *(η πιο δύσκολη)* δοκιμασία. ❖ Και τον

σώσαμε εξαγοράζοντάς τον με μία μεγάλη θυσία (ένα μεγάλο κριάρι).» (Κοράνι 37:101-107).

Αναφέρεται στη Γένεση ότι ο Ισμαήλ **☩** ήταν δεκατρία χρόνια μεγαλύτερος από τον αδελφό του, Ισαάκ. Η ακολουθία της ιστορίας της θυσίας δείχνει ότι στην πραγματικότητα έγινε πριν από τη γέννηση του Ισαάκ, και ότι η Υπόσχεση Του Αλλά(χ) να δώσει στον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) **☩** ένα δεύτερο γιο, τον Ισαάκ, έγινε μετά από τη διήγηση ολόκληρης της ιστορίας.

Αυτή η ιστορία μιλάει για ένα τουλάχιστον ταξίδι πριν ο Ισμαήλ **☩** να γίνει νεαρός. Ο Αλ-Μπουχάρι αναφέρει ότι ο Ιμπν 'Αμπάς ανέφερε τα υπόλοιπα τρία ταξίδια, που συνοψίζονται ως εξής:

(2) Όταν ο Ισμαήλ **☩** έγινε νεαρός, έμαθε Αραβικά από τη φυλή Τζούρχουμ, που τον αγαπούσαν και τον θαύμαζαν πολύ και του έδωσαν μία από τις γυναίκες τους για σύζυγο, λίγο πριν το θάνατο της μητέρας του. Θέλοντας να ξαναδεί τη γυναίκα και το γιο του, ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) **☩** ήρθε στη Μέκκα, μετά το γάμο του Ισμαήλ **☩**, αλλά δεν τον βρήκε στο σπίτι. Ρώτησε τη γυναίκα του για το σύζυγό της και πως περνούσαν. Αυτή παραπονέθηκε για φτώχεια και αυτός της είπε να πει στον Ισμαήλ **☩** να αλλάξει το χαλάκι της πόρτας του. Ο Ισμαήλ **☩** κατάλαβε το μήνυμα, χώρισε τη γυναίκα του και παντρεύτηκε την κόρη του Μουντάντ μπιν 'Αμρ, αρχηγού της φυλής των Τζούρχουμ.

(3) Μια άλλη φορά ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❸ ήρθε να βρει το γιο του, αλλά δεν τον βρήκε στο σπίτι. Έκανε την ίδια ερώτηση στη νέα γυναίκα του και όταν αυτή ευχαρίστησε Τον Αλλά(χ) εκείνος της είπε να πει στον Ισμαήλ ❹ να κρατήσει το χαλάκι της πόρτας του (δηλ. να κρατήσει τη γυναίκα του) και επέστρεψε στην Παλαιστίνη.

(4) Μια άλλη φορά, ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❸ πήγε στη Μέκκα και βρήκε τον Ισμαήλ ❹ να τροχίζει ένα βέλος κάτω από ένα ψηλό δέντρο κοντά στη Ζάμζαμ. Η συνάντηση, μετά από ένα τόσο μεγάλο διάστημα αποχωρισμού ήταν τόσο συγκινητική για τον πατέρα, ο οποίος ήταν πολύ στοργικός απέναντι στο φιλότιμο και δίκαιο γιο του. Αυτή τη φορά, πατέρας και γιος έχτισαν το Αλ-Κά'μα (Ιερό Οίκο) και σήκωσαν τους πυλώνες του, και ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❸, σύμφωνα με την Εντολή Του Αλλά(χ) κάλεσε το λαό να προσκυνήσουν.

Με την εύνοια Του Αλλά(χ), ο Ισμαήλ ❹ έκανε δώδεκα γιους από την κόρη του Μουντάντ, τα ονόματα των οποίων ήταν Νάμπετ, Κιντάρ, Αντμπα'ίλ, Μίμπσαμ, Μίσμα', Ντούμα, Μίσα, Χούντοντ, Τείμα, Γιατούρ, Ναφίς και Καϊντουμάν, και οι οποίοι τελικά διαμόρφωσαν δώδεκα φυλές κατοικώντας στη Μέκκα και έχοντας εμπορικές σχέσεις ανάμεσα στην Υεμένη, στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) και στην Αίγυπτο. Αργότερα αυτές οι φυλές εξαπλώθηκαν, ακόμα και έξω από τη χερσόνησο. Η τύχη όλων λησμονήθηκε γρήγορα εκτός αυτής των απογόνων του

Νάμπετ και του Κιντάρ. Οι Ναμπετιανοί – γιοι του Νάμπετ – ίδρυσαν έναν πολιτισμό που άνθισε στα βόρεια του Χιτζάζ, συνέστησαν μια ισχυρή κυβέρνηση που εξάπλωσε την κυριαρχία της σε όλες τις γειτονικές φυλές και έκαναν πρωτεύουσά τους την Πατρά’. Κανείς δεν αμφισβήτησε την κυριαρχία τους μέχρι που ήρθαν οι Ρωμαίοι και κατάφεραν να εξοντώσουν το βασίλειό τους. Κάποιοι από τους μελετητές και τους ερευνητές όπως ο Αλ-Ιμám Αλ-Μπουχάρι ότι οι Γασσανίδες βασιλιάδες, καθώς και οι Άους και οι Καζράι κατά πάσα πιθανότητα ήταν Ναμπετιανοί.

Οι απόγονοι του Κιντάρ, του γιου του Ισμαήλ ~~إسماعيل~~, έζησαν πολύ καιρό στη Μέκκα και πλήθυναν, από τους οποίους γεννήθηκαν ο ‘Αντνάν και ο γιος του Μα’άντ, στο πρόσωπο του οποίου οι ‘Αντνανιανοί Άραβες βρίσκουν τον πρόγονό τους. Ο ‘Αντνάν είναι ο εικοστός πρώτος σε σειρά πρόγονος του Προφήτη ~~محمد~~. Λεγόταν ότι όποτε ο Προφήτης Μωχάμμαντ ~~محمد~~ μιλούσε για τους προγόνους του, σταματούσε στον ‘Αντνάν και έλεγε: “Οι γενεαλόγοι λένε ψέματα” και δεν προχωρούσε πιο πέρα από αυτόν. Μια ομάδα λογίων, ωστόσο, ερεύνησαν την πιθανότητα του να ψάξουν πιο πέρα από αυτόν, κρίνοντας το συγκεκριμένο Χαντίθ του Προφήτη ως Ντα’είφ (δηλ. αδύναμο ή πιθανότητα να το έχει πει πράγματι ο Προφήτης είναι πολύ μικρή). Κατέληξαν στο ότι υπάρχουν ακριβώς σαράντα πρόγονοι ανάμεσα στον ‘Αντνάν και τον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ~~إبراهيم~~.

Ο Νιζάρ, ο μοναχογιός του Μαΐαντ, είχε τέσσερις γιους που επεκτάθηκαν και έφτιαξαν τέσσερις φυλές: τον Εγιάντ, τον Ανμάρ, το Ραμπί'α και το Μουντάρ. Οι δύο τελευταίες διακλαδώθηκαν διαμορφώνοντας πολλά φύλα. Από τον Ραμπί'α προήλθαν ο Άσαντ, ο Άνζα, ο Άμπντούλ Καΐς, και οι δυο γιοι του Ουά'ιλ (ο Μπάκρ και ο Τάγλιμπ), ο Χανίφα και πολλοί άλλοι. Οι φυλές του Μουντάρ επεκτάθηκαν σε δύο μεγάλες φυλές: τους Καΐς Άϊλάν μπιν Μουντάρ, και τα φύλα του Ελιάς μπιν Μουντάρ. Από τον Καΐς Άϊλάν προήλθαν οι Μπανού Σαλίμ, οι Μπανού Χαουάζιν, οι Μπανού Θακείφ, οι Μπανού Σα'σά'α, και οι Μπανού Γατφάν των οποίων απόγονοι ήταν ο Άμπς, ο Δουμπιάν, ο Άστζα' και ο Ά'σαρ. Από τον Ελιάς μπιν Μουντάρ προήλθαν ο Ταμίμ μπιν Μούρα, ο Χουδάιλ μπιν Μουντρίκα, ο Μπανού Άσαντ μπιν Χουζάιμα και φυλές του Κινάνα μπιν Χουζάιμα, από τους οποίους προήλθαν οι Κουράις, οι απόγονοι του Φίχρρ μπιν Μάλικ μπιν Αν-Ναντρ μπιν Κινάνα.

Οι Κουράις επεκτάθηκαν σχηματίζοντας διάφορες φυλές, οι πιο διάσημες από τις οποίες ήταν οι Τζούμαχ, οι Σαχμ, οι Άντεϊ, οι Μαχζούμ, οι Τάιμ, οι Ζούχρα και οι τρεις απόγονοι του Κουσάι μπιν Κιλάμπ: ο Άμπντούντ-Νταρ μπιν Κουσάι, ο Άσαντ μπιν Άμπντούλ Ούζα μπιν Κουσάι και ο Άμπντ Μανάφ μπιν Κουσάι.

Η φυλή του Άμπντ Μανάφ διαιρέθηκε σε τέσσερις άλλες: τους Άμπντ Σαμς, τους Νάουφαλ, τους Μουττάλιμπ

και τους Χάσιμ. Ωστόσο, από τη φυλή του Χάσιμ ο Αλλά(χ) επέλεξε τον Προφήτη Μωχάμμανт ❀ μπιν ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν ‘Αμπντούλ Μουττάλιμπ μπιν Χάσιμ.

Ο Προφήτης Μωχάμμανт ❀ είπε:

«Ο Αλλά(χ) επέλεξε τον Ισμαήλ από τους γιους του Ιμπραχίμ (Αβραάμ), τον Κινάνα από τους γιους του Ισμαήλ, τον Κουράις από τους γιους του Κινάνα, τους γιους του Χάσιμ από τους γιους του Κουράις και επέλεξε εμένα από τους γιους του Χάσιμ.»

Ο Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντούλ Μουττάλιμπ επανέλαβε το ρητό του Αγγελιαφόρου του Αλλά(χ) ❀:

«Ο Αλλά(χ) δημιούργησε τη δημιουργία (τον άνθρωπο) και με έκανε από τους καλύτερους, έπειτα τους χώρισε σε δύο ομάδες και με έκανε (να ανήκω) στην καλύτερη, έπειτα τους χώρισε σε φυλές και με έκανε (να ανήκω) στην καλύτερη, έπειτα τους χώρισε σε οίκους και με έκανε (να ανήκω) στην καλύτερο οίκο. Είμαι λοιπόν από τον καλύτερο οίκο και είμαι η καλύτερη ψυχή (άνθρωπος).»

Έχοντας αυξηθεί σε αριθμό, τα παιδιά του ‘Αντνάν, αναζητώντας βοσκοτόπια και νερό, εξαπλώθηκαν σε όλες τις περιοχές της Αραβίας.

Η φυλή του ‘Αμπντούλ Κάις, μαζί με κάποιους απογόνους του Μπάκρ μπιν Ουά’ηλ και του Ταμίμ, μετανάστευσαν και κατοίκησαν στο Μπαχρέιν. Ο Μπανού Χανίφα μπιν ‘Άλι μπιν Μπάκρ πήγε να εγκατασταθεί στη Χιρ, την πρωτεύουσα της Γιαμάμα. Όλες οι φυλές του Μπάκρ μπιν Γουαήλ έζησαν σε μια περιοχή που περιελάμβανε τη Γιαμάμα, το Μπαχρέιν, τη Σάιφ Κάδιμα, την ακτή, τα σύνορα του Ιράκ, την Ούμπουλα και την Φάχιτ.

Οι περισσότεροι από τη φυλή του Τάγλιμπ έζησαν στην περιοχή του Ευφράτη ενώ κάποιοι από αυτούς έζησαν με τη φυλή του Μπάκρ. Οι Μπανού Ταμίμ έζησαν στην ημίερημο της Μπάσρα. Οι Μπανού Σαλίμ έζησαν γειτονικά με τη Μεδίνα στη γη που εκτείνεται από τη Ουάντι Αλ-Κουρά μέχρι την Χάιμπαρ και μέχρι τα ανατολικά και την οροσειρά της Χάρρα. Οι Μπανού Άσαντ έζησαν στην περιοχή ανατολικά της Τιμά’ και δυτικά της Κούφα, σε απόσταση πέντε μέρες με τα πόδια από την Κουφά, ενώ μερικοί από τη φυλή των Τάι’ έζησαν ανάμεσα στο Μπανού Άσαντ και την Τιμά’. Οι Δουμπιάν κατοίκησαν τη γη ανάμεσα στην Τιμά’ και τη Χουράν. Οι Κινάνα έζησαν στην Τιχάμα, ενώ οι Κουράις κατοίκησαν στη Μέκκα και τα προάστιά της. Οι Κουράις έμειναν τελείως διασπασμένοι μέχρι που ο Κουσάι μπιν Κιλάμπ κατάφερε να κάνει τα τάγματά τους να συμμαχήσουν με τιμητικούς όρους καθιστώντας προεξέχουσα τη σημασία και τη θέση τους.

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ

Όταν ο Προφήτης ﷺ ξεκίνησε το καλεσμά του, υπήρχαν δύο είδη κυβερνητών στην Αραβία: οι εστεμμένοι βασιλείς, που στην πραγματικότητα δεν ήταν ανεξάρτητοι και οι επικεφαλείς των φυλών και των φατριών που απολάμβαναν τις ίδιες εξουσίες και τα ίδια προνόμια που κατείχαν και οι εστεμμένοι βασιλείς και ήταν ως επί το πλείστον ανεξάρτητοι, παρότι κάποιοι από αυτούς μπορεί να έδειχναν ως ένα βαθμό υποταγή σε κάποιον εστεμμένο βασιλιά. Οι εστεμμένοι βασιλείς ήταν μόνο αυτοί της Υεμένης, της Χίρα και της Γασσάν. Όλοι οι υπόλοιποι κυβερνήτες της Αραβίας δεν ήταν εστεμμένοι.

Διακυβέρνηση στην Υεμένη:

Οι λαοί του Σαββά ήταν ένα από τα αρχαιότερα έθνη από τους καθαρούς (Γνήσιους) Άραβες που έζησαν στη Υεμένη. Ανασκαφές που έγιναν στο “Ορ” έφεραν στο φως την ύπαρξη τους εικοσιπέντε αιώνες π.Χ. Ο πολιτισμός τους ήκμασε, και η κυριαρχία τους εξαπλώθηκε έντεκα αιώνες π.Χ.

Είναι δυνατό να διακρίνουμε τις γενιές τους σύμφωνα με τους παρακάτω υπολογισμούς:

1. Από το 1300 π.Χ. μέχρι το 620 π.Χ.

Κατά την εποχή αυτή οι βασιλείς των λαών του Σαββά ονομάζονταν “Μάκριμπ Σαββά”. Η πρωτεύουσα τους ήταν η “Σιρουάχ”, επίσης γνωστή ως “Χουράιμπα”, τα ερείπια της οποίας βρίσκονται σε ένα σημείο, σε απόσταση περίπου πενήντα χιλιομέτρων από τη βορειοδυτική πλευρά της “Μά’ριμπ”. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, άρχισαν να χτίζουν το “Φράγμα της Μά’ριμπ”, το οποίο είχε τεράστια σημασία για την ιστορία της Υεμένης. Οι Σαββά λέγεται επίσης ότι είχαν τόσο ισχυρή κυριαρχία ώστε είχαν αποικίες εντός και εκτός Αραβίας.

2. Από το 620 π.Χ μέχρι το 115 π.Χ.

Κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, εγκατέλειψαν το όνομα “Μάκριμπ” και υιοθέτησαν την ονομασία “Βασιλείς του Σαββά”. Έκαναν επίσης πρωτεύουσα τους στη θέση της Σιρουάχ τη Μά’ριμπ. Τα ερείπια της Μά’ριμπ βρίσκονται σε απόσταση 192 χιλιομέτρων ανατολικά της Σαν’ά’ (Σαναά).

3. Από το 115 π.Χ.. μέχρι και το 300 μ.Χ.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η φυλή των Χίμγιαρ κατέκτησε το βασίλειο του Σαββά και έκανε πρωτεύουσα τη Ριντάν στη θέση της Μά’ριμπ. Αργότερα, η Ριντάν πήρε το όνομα “Διφάρ”. Τα ερείπια της βρίσκονται ακόμα στα Όρη Μαντούρ κοντά στη πόλη “Γιάριμ”. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, άρχισαν να παρακμάζουν και να χάνονται. Το εμπόριο τους παρέλυσε σε μεγάλο βαθμό, καταρχήν εξαιτίας της κυριαρχίας του Ναβαταίων

στο βόρειο τμήμα του Χιτζάζ· δεύτερον, εξαιτίας της υπεροχής των Ρωμαίων έναντι των ναυτικών εμπορικών γραμμών μετά τη ρωμαϊκή κατάκτηση της Αιγύπτου, της Συρίας και του βόρειου τμήματος του Χιτζάζ· και τρίτον, λόγω του ενδο-φυλετικού πολέμου. Λόγω των τριών παραγόντων που αναφέρονται παραπάνω, οι οικογένειες των Καχτάν διαιρέθηκαν και διασκορπίστηκαν.

4. Από το 300 μ.Χ. μέχρι τότε που το Ισλάμ ξεκίνησε να διαδίδεται στην Υεμένη.

Αυτήν την περίοδο έγιναν πολλές διαταραχές και αναβρασμοί. Οι πολλοί και εμφύλιοι πόλεμοι κατέστησαν το λαό της Υεμένης επιρρεπή στην ξένη κατάκτηση και συνεπώς στην απώλεια της ανεξαρτησίας του. Κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, οι Ρωμαίοι κατέκτησαν το Άνταν και βοήθησαν ακόμη και τους Αβησσύνιους (Αιθίοπες) να καταλάβουν την Υεμένη για πρώτη φορά το 340 μ.Χ., εκμεταλλευόμενοι τη συνεχή ενδο-φυλετική διαμάχη της Χιμντάν και της Χίμγιαρ. Η κατάληψη της Υεμένης από τους Αβησσύνιους (Αιθίοπες) διήρκεσε μέχρι το 378 μ.Χ., οπότε η Υεμένη κέρδισε ξανά την ανεξαρτησία της. Αργότερα, άρχισαν να εμφανίζονται ρωγμές στο Φράγμα του Μά'ριμπ, πράγμα που οδήγησε στη Μεγάλη Πλημμύρα (Σάιλ Αλ-'Αραμ) (το 450 ή το 451 μ.Χ.) η οποία αναφέρεται στο Ιερό Κοράνιο. Αυτό ήταν ένα σημαντικότατο γεγονός που οδήγησε στην πτώση

ολόκληρου του πολιτισμού της Υεμένης και στη διασπορά των εθνών που ζούσαν εκεί.

Το 523, ο Δου Ναουάς, ένας Εβραίος, ανέλαβε μια μεγάλη εκστρατεία κατά των Χριστιανών του Νατζράν με σκοπό να τους αναγκάσει να ασπαστούν τον Ιουδαϊσμό. Και όταν αρνήθηκαν να αλλαξοπιστήσουν, πετάχτηκαν ζωντανοί σε ένα μεγάλο χαντάκι όπου ο Δου Ναουάς είχε ανάψει μια μεγάλη φωτιά. Το Κοράνιο αναφέρθηκε σ' αυτό το συμβάν:

«**Καταραμένοι οι άνθρωποι (που έφτιαξαν) το χαντάκι**» [Κοράνι 85:4]

Αυτό προκάλεσε μεγάλη οργή μεταξύ των Χριστιανών και κυρίως των Ρωμαίων αυτοκρατόρων, οι οποίοι όχι μόνο παρακίνησαν τους Αβησσύνιους (Αιθίοπες) εναντίον των Αράβων αλλά συγκέντρωσαν επίσης μεγάλο στόλο, ο οποίος βοήθησε τον αιθιοπικό στρατό, που αποτελούταν από εβδομήντα χιλιάδες στρατιώτες, να επιτύχει και μια δεύτερη άλωση της Υεμένης το 525 μ.Χ., υπό την αρχηγία του Αριάτ, ο οποίος ανακηρύχτηκε κυβερνήτης της Υεμένης, μία θέση που διατήρησε έως ότου δολοφονήθηκε από έναν από τους αρχηγούς του στρατού του, τον Αμπράχα, ο οποίος αφού συμφιλιώθηκε με τον βασιλιά της Αβησσυνίας, ανέλαβε τη διακυβέρνηση της Υεμένης και αργότερα, διέταξε τους στρατιώτες του να κατεδαφίσουν το Αλ-Κά'μπα (Ιερό Οίκο) με έναν ελέφαντα, και συνεπώς, αυτός και οι στρατιώτες του έμειναν γνωστοί ως "Οι άνδρες με τον Ελέφαντα".

Μετά το συμβάν του “Ελέφαντα”, οι άνθρωποι της Υεμένης, υπό την αρχηγία του Μα΄ντιγκριμπ μπιν Σαϊφ μπιν Δη Γιάζν Αλ-Χίμγιορι, και με την βοήθεια των Περσών, επαναστάτησαν εναντίον των Αβησσυνίων εισβολέων, αποκατέστησαν την ανεξαρτησία τους το 575 μ.Χ. και όρισαν τον Μα΄ντιγκριμπ βασιλιά τους. Ωστόσο, ο Μα΄ντιγκριμπ δολοφονήθηκε από έναν Αβησσύνιο (Αιθίοπα) τον οποίο είχε κοντά του ως υπηρέτη. Η οικογένεια των Δη Γιάζν στερήθηκε λοιπόν για πάντα τη βασιλεία. Ο Σασσανίδης βασιλιάς των Περσών, Χοσρόης (Κίσρα) διόρισε στη Σαν’ά’ (Σαναά) Πέρση ηγεμόνα και έτσι έκανε την Υεμένη αποικία των Περσών. Οι Πέρσες ηγεμόνες διατήρησαν την διακυβέρνηση της Υεμένης έως ότου ο Μπαδάν, ο τελευταίος από αυτούς, ασπάστηκε το Ισλάμ το 628 μ.Χ., τερματίζοντας έτσι την περσική κυριαρχία στην Υεμένη.

Διακυβέρνηση στη Χίρα:

Από τότε που ο Κορός ο Μέγας (Ο Κύρος Β΄ ο Μέγας) (559-529 π.Χ.) ένωσε τους Πέρσες, εκείνοι κυβερνούσαν το Ιράκ και τους γειτονικούς λαούς. Κανείς δεν μπορούσε να αποτινάξει την εξουσία τους έως ότου ο Μέγας Αλέξανδρος κατατρόπωσε το βασιλιά τους τον Δαρείο Α΄ και έτσι υπέταξε τους Πέρσες το 326 π.Χ. Τα περσικά εδάφη ήταν έκτοτε διαιρεμένα και κυβερνούνταν από βασιλιάδες γνωστούς ως “οι Βασιλείς των ομάδων”, μια εποχή η οποία κράτησε ως το 230 μ.Χ.. Στο μεταξύ, οι Καχτανιανοί

κατέλαβαν μερικές ιρακινές περιοχές, και αργότερα ακολουθήθηκαν από κάποιους ‘Αντνανιανούς, οι οποίοι κατάφεραν να μοιραστούν μαζί τους κάποια μέρη της Μεσοποταμίας.

Οι Πέρσες, υπό την ηγεσία του Αρντασίρ Α΄, ο οποίος ίδρυσε το κράτος Σασσάνιαν το 226 μ.Χ., επανέκτησαν αρκετή ενότητα και δύναμη για να υποτάξουν τους Άραβες που ζούσαν κοντά στο βασίλειό τους και να αναγκάσουν τον Κουντά‘α να αναχωρήσει για το Λεβάντες (παλαιά Συρία), αφήνοντας το λαό της Χίρα και της Ανμπάρ υπό περσική κυριαρχία. Κατά την περίοδο διακυβέρνησης του Αρντασίρ, ο Χουζάιμα Αλ-Ουαντάχ άσκησε ηγεσία στην Χίρα, τη Ραμπί‘α και τη Μουντάρ, και τη Μεσοποταμία. Ο Αρντασίρ είχε εκτιμήσει ότι ήταν αδύνατο γι’ αυτόν να κυβερνήσει τους Άραβες άμεσα και να τους αποτρέψει απ’ το να επιτεθούν στα σύνορα του, εκτός και αν όριζε ως βασιλιά έναν από αυτούς που απολάμβαναν υποστήριξη από τη φυλή του και κατείχε μεγάλη δύναμη. Είχε επίσης δει ότι θα μπορούσε να τους χρησιμοποιήσει κατά των βυζαντινών βασιλέων οι οποίοι ανέκαθεν τον ενοχλούσαν. Παράλληλα, οι Άραβες του Ιράκ θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τους Άραβες του Λεβάντες (παλαιά Συρία) που βρίσκονταν στο έλεος των βυζαντινών βασιλιάδων. Ωστόσο, θεώρησε σωστό να διατηρήσει ένα περσικό τάγμα υπό τις εντολές του βασιλιά της Χίρα για να το χρησιμοποιήσει κατά των Αράβων που ίσως επαναστατούσαν εναντίον του.

Μετά το θάνατο του Χουζάιμα γύρω στο 268 μ.Χ., ο ‘Αμρ μπιν ‘Αντεϊ μπιν Νασρ Αλ-Λάκμει διορίστηκε ως βασιλιάς από τον Πέρση βασιλιά Σαβούρ μπιν Αρντασίρ (Shapur I). Ο ‘Αμρ ήταν ο πρώτος από τους βασιλείς της Λάκχμ που ανέλαβε τη διακυβέρνηση της Χίρα, η διακυβέρνηση έμεινε μεταξύ των βασιλιάδων της Λαχμ έως ότου οι Πέρσες διόρισαν τον Κουμπάδ μπιν Φαϊρούζ κατά τη βασιλεία του οποίου εμφανίστηκε κάποιος, ονομαζόμενος Μάζντακ, ο οποίος καλούσε τους ανθρώπους σε μια νέα θρησκεία βασισμένη στην ανήθικη σεξουαλικότητα. Ο Κουμπάδ, και πολλοί απ’ τους υπηκόους του, ασπάστηκαν τη θρησκεία του Μάζντακ και ο Κουαμπάδ ζήτησε ακόμη και από το βασιλιά της Χίρα, τον Αλ-Μούντιρ μπιν Μά’ Ασ-Σαμά’, να κάνει το ίδιο. Όταν ο τελευταίος, λόγω της περηφάνιας και του αυτοσεβασμού του, απέρριψε τις εντολές τους, ο Κουμπάδ τον εκθρόνισε και διόρισε τον Αλ-Χάριθ μπιν ‘Αμρ μπιν Χάτζαρ Αλ-Κάνντι, ο οποίος ασπάστηκε το δόγμα του Μάζντακ.

Μόλις ο Χοσρόης Α’ Άνουσιρουάν (Κίσα) έγινε βασιλιάς των Περσών δολοφόνησε τον Μάζντακ και πολλούς υποστηρικτές του, εξαιτίας του μίσους του για τη φιλοσοφία του Μάζντακ, επανέφερε το Αλ-Μούντιρ στο θρόνο της Χίρα και έδωσε εντολές να συλλάβουν τον Αλ-Χάριθ, ο οποίος αναζήτησε καταφύγιο στη φυλή Κάλμπ όπου και πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του. Οι γιοι του Αλ-Μούντιρ μπιν Μά’ Ασ-Σαμά’ διατήρησαν τη βασιλεία για πολύ καιρό μέχρι που ανέλαβε ο Αν-Νου‘μάν μπιν Αλ-

Μούνδιρ. Εξαιτίας μιας συκοφαντίας που διέδωσε ο Ζάιντ μπιν ‘Αντεϊ Αλ-‘Αμπάντι, ο βασιλιάς των Περσών θύμωσε με τον Αν-Νου‘μάν και τον κάλεσε στο παλάτι του. Ο Αν-Νου‘μάν επισκέφτηκε κρυφά τον Χάνι’ μπιν Μασ‘ούντ, αρχηγό της φυλή Ασ-Σαϊμπάν, και άφησε την περιουσία και την οικογένειά του υπό την προστασία του τελευταίου, και έπειτα παρουσιάστηκε μπροστά στον Πέρση βασιλιά, ο οποίος τον έριξε αμέσως στη φυλακή, όπου άφησε την τελευταία του πνοή. Ο Χοσρόης Α’ (Κίσρα), στη συνέχεια, διόρισε τον Εγιάς μπιν Καμπίσα Ατ-Τά’ι ως βασιλιά της Χίρα. Ο Εγιάς διατάχθηκε να πει στον Χάνι’ μπιν Μασ‘ούντ να παραδώσει την περιουσία του Αν-Νου‘μάν στον Χοσρόης Α’ (Κίσρα). Αμέσως μόλις ο Πέρσης βασιλιάς έλαβε την απόρριψη εκ μέρους του Χάνι’, κήρυξε πόλεμο εναντίον της φυλής των Σαϊμπάν και κατεύθυνε τα στρατεύματα και τους στρατιώτες του υπό την αρχηγία του βασιλιά Εγιάς στο μέρος που ονομάζεται Δη Καρ και όπου έγινε η πιο λυσσαλέα μάχη κατά την οποία οι Πέρσες κατευθύνονταν αυστηρά από τους Άραβες για πρώτη φορά στην ιστορία. Αυτό συνέβη λίγο πριν τη γέννηση του Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ. Μετά τον Εγιάς, ένας Πέρσης κυβερνήτης ορίστηκε για τη Χίρα, αλλά το 632 μ.Χ., η εξουσία επέστρεψε στην οικογένεια των Λάχμ όταν ανέλαβε ο Αλ-Μούνδιρ Αλ-Μα‘ρούρ. Η βασιλεία του τελευταίου διήρκησε λιγότερο από οχτώ μήνες, ώσπου ο Χάλιντ μπιν Αλ-Ουαλίντ του επιτέθηκε με μουσουλμάνους στρατιώτες.

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΟ ΛΕΒΑΝΤΕΣ (=ΑΛ-ΣΑΜ / ΣΥΡΙΑ, ΙΟΡΔΑΝΙΑ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΛΙΒΑΝΟΣ):

Κατά τη διαδικασία των φυλετικών μεταναστεύσεων, μερικά φύλα της Κουντά'α έφτασαν στα σύνορα του Λεβάντες (παλαιά Συρία) όπου και εγκαταστάθηκαν. Ανήκαν στην οικογένεια του Σουλάιχ μιν Χουλωάν, των οποίων οι απόγονοι ήταν οι γιοι του Ντάτζ'αμ μιν Σουλάιχ γνωστοί ως Αντ-Ντατζά'ιμα. Τέτοια φύλα της Κουντά'α χρησιμοποιήθηκαν από τους Βυζαντινούς για την υπεράσπιση των βυζαντινών συνόρων τόσο από τους Άραβες Βεδουίνους επιδρομείς, όσο και από τους Πέρσες, και απολάμβαναν αυτονομία για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα που λέγεται ότι διήρκεσε για ολόκληρο το δεύτερο αιώνα μ.Χ. Ένας από τους πιο διάσημους βασιλείς τους ήταν ο Ζιγιάντ μιν Αλ-Χαμπούλα. Η εξουσία τους, ωστόσο, έλαβε τέλος όταν ηττήθηκαν από τους Γασσανίδες, στους οποίους συνεπώς χορηγήθηκε η πληρεξούσια κυριαρχία στο Λεβάντες (παλαιά Συρία), μέχρι τη μάχη του Γιαρμούκ το 13 μετά από την Χίτζρα. Ο τελευταίος βασιλιάς, Τζάμπαλα Μπιν Αλ-Αϊχαμ ασπάστηκε το Ισλάμ κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Αρχηγού των Πιστών, 'Ούμαρ Μπιν Αλ-Χαττάμπ' (η ευαρέστηση Του Αλλά(χ) επ' αυτού).

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΗ ΧΙΤΖΑΖ:

Ο Ισμαήλ ασκούσε εξουσία στην Μέκκα καθώς επίσης είχε την ευθύνη του Ιερού Οίκου καθ' όλη τη

διάρκεια της ζωής του. Μετά το θάνατό του, στην ηλικία των 137 ετών, δύο από τους γιούς του, ο Νάμπιτ και ο Κιντάρ, τον διαδέχτηκαν. Αργότερα, ο παππούς τους από τη μητέρα τους, ο Μουντάντ Μπιν ‘Αμρ Αλ-Τζούρχουμ ανέλαβε, μεταφέροντας έτσι την διακυβέρνηση της Μέκκας στη φυλή των Τζούρχουμ, διατηρώντας μια σεβάσμια θέση, αν και πολύ μικρή εξουσία για τους γιους του Ισμαήλ ﷺ εξαιτίας του κατορθώματος του πατέρα τους της οικοδόμησης του Ιερού Οίκου, μια θέση την οποία διατήρησαν μέχρι την παρακμή της φυλής των Τζούρχουμ λίγο πριν την άνοδο του Ναβουχοδονόσωρ Β’.

Ο πολιτικός ρόλος του ‘Αντνάν είχε αρχίσει να εδραιώνεται στη Μέκκα, πράγμα που σαφώς αποδεικνύεται από το γεγονός ότι κατά την πρώτη εισβολή που δέχτηκαν οι Άραβες από τον Ναβουχοδονόσωρ Β’ στην Δατ ‘Ιρκ, ο αρχηγός των Αράβων δεν ήταν από τους Τζούρχουμ, μα ήταν ο ίδιος ο ‘Αντνάν.

Στη δεύτερη όμως εισβολή του Ναβουχοδονόσωρ Β’ το 587 π.Χ., οι Αντνανίδες τρομοκρατημένοι κατέφυγαν στην Υεμένη, ενώ ο Μπερχία ο φίλος του Προφήτη Ιερεμία κατέφυγε το Λεβάντες (παλαιά Συρία) με τον Μά‘αντ. Όμως όταν η πίεση του Ναβουχοδονόσωρ Β’ χαλάρωσε, ο Μά‘αντ επέστρεψε στην Μέκκα, όπου δεν βρήκε κανέναν από την φυλή των Τζούρχουμ εκτός από τον Τζάουσαμ μπιν Τζούλχουμα, η κόρη του οποίου δόθηκε ως σύζυγος στον

Μά'αντ και οι δυο τους αργότερα απέκτησαν ένα γιο τον οποίο ονόμασαν Νιζάρ.

Εξαιτίας των δύσκολων συνθηκών διαβίωσης και της εξαθλίωσης που επικρατούσε στη Μέκκα, η φυλή των Τζούρχουμ άρχισε να κακομεταχειρίζεται τους επισκέπτες του Ιερού Οίκου και να αποσπά τους πόρους του, πράγμα που προκάλεσε δυσαρέσκεια και μίσος από την πλευρά των Αντανιδών (γιων του Μπάκρ μπιν 'Αμπντ Μανάφ μπιν Κινάνα), οι οποίοι με τη βοήθεια της φυλής των Χουζά'α που είχαν εγκατασταθεί σε μια γειτονική περιοχή που ονομαζόταν Μαρρ Αδ-Δαχράν, εισέβαλαν στους Τζούρχουμ και τους εκδίωξαν από τη Μέκκα, αφήνοντας στα μέσα του δευτέρου αιώνα μ.Χ. την εξουσία στον Χουζά'α. Ενώ έφευγαν από τη Μέκκα, οι Τζούρχουμ γέμισαν με χόμα το πηγάδι της Ζάμζαμ, και έθαψαν σ' αυτό ένα σωρό πράγματα. Ο γνωστός ιστορικός Ιμπν Ισχάκ αναφέρει ότι ο 'Αμρ μπιν Αλ-Χάριθ μπιν Μουντάντ Αλ-Τζούρχουμι είχε θάψει τα δύο χρυσά ελάφια μαζί με τη Μαύρη Λίθο, καθώς επίσης και πολλά κοσμήματα και ξίφη στη Ζάμζαμ, πριν την θλιβερή απόδραση τους στην Υεμένη.

Η εποχή του Ισμαήλ ﷺ, εκτιμάται ότι ήταν είκοσι αιώνες π.Χ., πράγμα που σημαίνει ότι οι Τζούρχουμ έμειναν στη Μέκκα για είκοσι έναν αιώνες και διατήρησαν την εξουσία εκεί για περίπου είκοσι αιώνες. Μετά την ήττα των Τζούρχουμ, η φυλή των Χουζά'α μονοπώλησε την

διακυβέρνηση στη Μέκκα. Ωστόσο οι φυλές Μουντάρ απολάμβαναν τρία προνόμια:

- **Πρώτον:** Ηγούντο των προσκυνητών από το ‘Αραφα στο Μουζντάλιφα και έπειτα από το Μίνα στον Πυλώνα λιθοβολισμού του Αλ-‘Ακαμπα. Αυτό ήταν το προνόμιο της οικογένειας του Αλ-Γάουθ μπιν Μούρρα, που ονομάζονταν ‘Σόφα’, οι οποίοι ήταν απόγονοι του Ελγιάς μπιν Μουντάρ. Αυτό το προνόμιο σήμαινε ότι οι προσκυνητές δεν επιτρέπονταν να ρίξουν πέτρες στο Αλ-‘Ακαμπα μέχρι κάποιος από την οικογένεια των ‘Σόφα’ να το έκανε πρώτος. Όταν είχαν τελειώσει το λιθοβολισμό και ήθελαν να αποχωρήσουν από την κοιλάδα Μίνα, οι ‘Σόφα’ στέκονταν στις δύο πλευρές του Αλ-‘Ακαμπα και κανείς δεν μπορούσε να περάσει από αυτή τη θέση μέχρι να περάσουν οι ‘Σόφα’ και να ανοίξουν το δρόμο για τους προσκυνητές. Όταν οι Σόφα χάθηκαν, το προνόμιο απέκτησε η οικογένεια του Σά‘ντ μπιν Ζάιντ από τη φυλή Ταμίμ.
- **Δεύτερον:** Το Αλ-Ιφάντα (η αναχώρηση για τη Μίνα μετά τη Μουζντάλιφα) το πρωί της θυσίας, και αυτό ήταν υποχρέωση της οικογένειας του ‘Αντουάν.
- **Τρίτον:** Η αναβολή των ιερών μηνών, και αυτό ήταν υποχρέωση της οικογένειας του Ταμίμ μπιν ‘Αντεϊ από τους Μπάνι Κινάνα.

Η βασιλεία των Χουζά'α στη Μέκκα διήρκησε για τριακόσια χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων οι Αντνανίδες εξαπλώθηκαν σε όλο το Νάζντ και σε περιοχές του Μπαχρέιν και του Ιράκ, ενώ μικρά φύλα των Κουράις παρέμειναν σε περιοχές της Μέκκας· ήταν οι Χουλούχ, οι Σιρμ και μερικές οικογένειες των Κινάνα. Δεν απολάμβαναν κανένα προνόμιο στη Μέκκα ή στον Ιερό Οίκο μέχρι την εμφάνιση του Κουσαί μπιν Κιλάμπ, του οποίου ο πατέρας λέγεται ότι πέθανε όταν ήταν ακόμη μωρό και έτσι η μητέρα του παντρεύτηκε τον Ραμπί'α μπιν Χαράμ από τη φυλή των Μπανί 'Ούδρα. Ο Ραμπί'α πήρε τη γυναίκα και το μωρό της στην πατρίδα του στα σύνορα του Λεβάντες (παλαιά Συρία). Όταν ο Κουσαί μεγάλωσε, επέστρεψε στην Μέκκα, η οποία διοικούνταν από τον Χουλάιλ μπιν Χουζά'α, ο οποίος έδωσε ως σύζυγο στον Κουσαί την κόρη του, την Χόμπα. Μετά το θάνατο του Χουλάιλ, ξέσπασε πόλεμος μεταξύ των Χουζά'α και του Κουράις που έληξε με την ανάληψη της εξουσίας της Μέκκας και του Ιερού Οίκου από τον Κουσαί.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΧΟΥΝ ΕΚΦΡΑΣΤΕΙ ΤΡΕΙΣ ΕΚΔΟΧΕΣ:

- **Η πρώτη:** Βλέποντας την εξάπλωση των απογόνων, την αύξηση της ιδιοκτησίας και την εξύψωση της τιμής του μετά το θάνατο του Χουλάιλ, ο Κουσαί πίστευε ότι ο ίδιος άξιζε περισσότερο την ανάληψη της ευθύνης της διακυβέρνησης στη Μέκκα και της θεματοφυλακής του Ιερού Οίκου σε σχέση με τις φυλές των Χουζά'α και

των Μπάνι Μπάκρ. Υποστήριξε επίσης, ότι οι Κουράις ήταν οι αρχηγοί των απογόνων του Ισμαήλ . Κατά συνέπεια συμβουλευτήκε μερικούς άνδρες των Κουράις και των Κινάνα σχετικά με την επιθυμία του να εκκενώσει τη Μέκκα από τους Χουζά'α και τους Μπάνι Μπάκρ. Σε εκείνους φάνηκε ότι άρεσε η γνώμη του και τον υποστήριξαν.

- **Η δεύτερη:** Οι Χουζά'α ισχυρίστηκαν ότι ο Χουλάιλ ζήτησε από τον Κουσάι να αναλάβει τη θεματοφυλακή του Αλ-Κά'μπα και την διακυβέρνηση της Μέκκας μετά το θάνατό του, αλλά οι Χουζά'α αρνήθηκαν.
- **Η τρίτη:** Ο Χουλάιχ έδωσε το δικαίωμα των υπηρεσιών του Αλ-Κά'μπα στην κόρη του, Χόμπα και διόρισε τον Αμπού Γκουμπσάν Αλ-Χουζά'ι ως αντιπρόσωπό της μετά το θάνατό του. Αλλά ο Κουσάι ξεγέλασε τον Αμπού Γκουμπσάν Αλ-Χουζά'ι αγόρασε αυτό το δικαίωμα για μερικές καμήλες και λίγο κρασί, πράγμα που προκάλεσε δυσαρέσκεια στους άνδρες της Χουζά'α που προσπάθησαν να κρατήσουν τη θεματοφυλακή του Ιερού Οίκου μακριά απ' τον Κουσάι. Ο τελευταίος όμως, με τη βοήθεια των Κουράις και των Κινάνα, κατάφερε να αναλάβει και ακόμη να απελάσει τους Χουζά'α από τη Μέκκα.

Όποια και αν είναι τελικά η αλήθεια, αφού πέθανε ο Χουλάιλ, και οι Σόφα ασκούσαν τα προνόμια που έχουμε προαναφέρει κατά το προσκύνημα, ο Κουσάι ήρθε σε

αυτούς με μερικούς ανθρώπους από τη φυλή των Κουράις και τη φυλή των Κινάνα, στην περιοχή Αλ-‘Ακαμπα και τους είπε: «Εμείς θα έπρεπε να έχουμε αυτά τα προνόμια αντί για σας.» Αυτοί τον πολέμησαν, μα ο Κουσαί τους νίκησε. Η φυλή Χουζά‘α και η φυλή Μπάνου Μπάκρ πήραν το μέρος των Σούφα, μα ο Κουσαί πρόλαβε και επιτέθηκε πρώτος. Ήταν μια πολύ δυνατή μάχη, με πολλούς νεκρούς και από τις δύο πλευρές. Έπειτα προσπάθησαν να καταλήξουν σε συμβιβασμό, παίρνοντας τον Γιά‘μουρ μπιν ‘Αουφ από τη φυλή του Μπάνι Μπάκρ ως διαιτητή. Εκείνος έκρινε ότι ο Κουσαί είχε το δικαίωμα να είναι ο θεματοφύλακας του Ιερού Οίκου και να κυβερνήσει τη Μέκκα, αντί για τον Χουζά‘α. Επίσης έκρινε ότι ο Κουσαί δεν έπρεπε να κατηγορηθεί για όσους σκότωσε στη μάχη από τους Χουζά‘α και τους Μπάνου Μπάκρ, ενώ οι Χουζά‘α και οι Μπάνου Μπάκρ θα έπρεπε να πληρώσουν φόρο αίματος για όσους σκότωσαν από τους Κουράις και τους Κινάνα. Η βασιλεία του Κουσαί στη Μέκκα και τον Ιερό Οίκο ξεκίνησε το 440 μ.Χ. και χάρισε σ’ αυτόν, και αργότερα στους Κουράις, απόλυτη κυριαρχία στη Μέκκα και αδιαμφισβήτητη θεματοφυλακή του Ιερού Οίκου στον οποίο Άραβες από όλη την Αραβία ήρθαν για να προσκυνήσουν.

Ο Κουσαί έφερε το λαό του, τους Κουράις στη Μέκκα και τον διέθεσε σ’ αυτούς, επιτρέποντάς τους να εγκατασταθούν εκεί. Οι Άαλ-Σαφουάν, οι Άαλ-‘Αντωάν και οι Άαλ-Μούρρα μπιν ‘Αουφ, διατήρησαν με την άδειά του

τα ίδια θρησκευτικά δικαιώματα που απολάμβαναν και πριν την άφιξή του, επειδή ο Κουσαί τα θεωρούσε ως θρησκεία που δεν έπρεπε να αλλαχτούν.

Ένα σημαντικό κατόρθωμα που πέτυχε ο Κουσαί, ήταν η ίδρυση του οίκου του Αν-Νάντουα (ενός οίκου συγκεντρώσεων) στη βόρεια πλευρά του Τζαμιού Αλ-Κά'μπα, που λειτούργησε ως τόπος συνεδρίασης για τους Κουραίς. Αυτός ο οίκος ευεργέτησε τους Κουραίς σε μεγάλο βαθμό γιατί εξασφάλιζε την ενότητα των απόψεων μεταξύ τους και τις ουσιαστικές λύσεις στα προβλήματά τους.

Ο ΚΟΥΣΑΪ ΩΣΤΟΣΟ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

1. Προέδρευε στις συναντήσεις του Οίκου Αν-Νάντουα όταν διεξάγονταν συμβούλια που αφορούσαν σημαντικά θέματα και όταν ανακοινώνονταν γαμήλια συμβόλαια.
2. Μονοπωλούσε τις αποφάσεις που αφορούσαν πόλεμο.
3. Κρατούσε τα κλειδιά του Αλ-Κά'μπα (Ιερού Οίκου): Ήταν ο μόνος που μπορούσε να ανοίξει τις θύρες του και ήταν υπεύθυνος για τη συντήρηση και την προστασία του.
4. Παρείχε νερό στους προσκυνητές: Δηλαδή γέμιζε λεκάνες με νερό που γλύκαιναν με χουρμάδες και σταφίδες για να πιουν οι προσκυνητές.

5. Τάιζε τους προσκυνητές: Δηλαδή έφτιαχνε φαγητό για τους προσκυνητές που δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα γι' αυτό. Ο Κουσαί επίσης επέβαλλε στους Κουράις ετήσιο φόρο για τη γη, που πληρωνόταν την εποχή του προσκυνήματος, για το φαγητό.

Είναι, ωστόσο, αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο Κουσαί ξεχώρισε τον 'Αμπντ Μανάφ, έναν από τους γιους του, για την τιμή και το κύρος του, παρ' όλο που δεν ήταν ο πρωτότοκος (ήταν ο 'Αμπντ Αντ-Νταρ), και του εμπιστεύτηκε ευθύνες όπως η προεδρία του οίκου Αν-Νάντουα, το μονοπώλιο για τις αποφάσεις που αφορούν τον πόλεμο, τα κλειδιά του Αλ-Κά'μπα, και η παροχή νερού για τους προσκυνητές. Λόγω του ότι οι πράξεις του Κουσαί θεωρούνταν αδιαμφισβήτητες και οι εντολές του απαράβατες, ο θάνατός του δεν έφερε διαμάχες ανάμεσα στα παιδιά του, αλλά έφερε αργότερα στα εγγόνια του, αφού αμέσως μόλις πέθανε ο 'Αμπντ Μανάφ, οι γιοι τους άρχισαν να έχουν διαμάχες με τα ξαδέλφια τους- τους γιους του 'Αμπντ Αντ-Νταρ, που θα είχαν οδηγήσει σε έριδες και πόλεμο όλη τη φυλή των Κουράις, αν δεν ήταν μια συνθήκη ειρήνης σύμφωνα με την οποία οι θέσεις ανακατανεμήθηκαν ώστε να διαφυλαχθεί η τροφοδοσία και η παροχή νερού για τους προσκυνητές από τους γιους του 'Αμπντ Μανάφ: ενώ, όσον αφορά τον οίκο Αν-Νάντουα, το λάβαρο και τα κλειδιά του Αλ-Κά'μπα κρατούνταν από τους γιους του 'Αμπντ Αντ-Νταρ. Οι γιοι του 'Αμπντ Μανάφ, ωστόσο, μοίραζαν τα προνόμια μεταξύ τους, και συνεπώς άφησαν την ευθύνη για

το νερό και το φαγητό στο Χάσιμ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ, μετά το θάνατο του οποίου την ευθύνη ανέλαβε ένας από τους αδελφούς του με το όνομα Αλ-Μουττάλιμπ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ και έπειτα ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ μπιν Χάσιμ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ, ο παππούς του Προφήτη ﷺ, του οποίου οι γιοι ανέλαβαν τη θέση μέχρι την άνοδο του Ισλάμ, κατά την οποία επικεφαλής ήταν ο Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Πολλές άλλες θέσεις διανεμήθηκαν ανάμεσα στους ανθρώπους της φυλής των Κουράις για τη θεμελίωση των πυλώνων μιας δημοκρατικής πολιτείας με κυβερνητικά γραφεία και συμβούλια, παρόμοια με τα σημερινά. Μερικές από αυτές τις θέσεις είναι οι εξής:

1. Η διαφύλαξη των κλήρων των ειδώλων ήταν ευθύνη των Μπανί Τζούμαχ.
2. Η επίβλεψη προσφορών και θυσιών, η επίλυση διαμαχών και σχετικά θέματα ήταν αρμοδιότητες των Μπανί Σάχμ.
3. Οι διαβουλεύσεις γίνονταν από τους Μπανί Άσαντ.
4. Η οργάνωση των ποινών για τα εγκλήματα γινόταν από τους Μπανί Τάιμ.
5. Την εθνική σημαία κρατούσαν οι Μπανί Ουμάγια.
6. Η κατάρτιση του στρατού, πεζικού και ιππικού ήταν ευθύνη των Μπανί Μαχζούμ.

7.Οι Μπανί ‘Αντεί λειτουργούσαν ως μεσολαβητές για τα εξωτερικά ζητήματα.

H ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΛΟΙΠΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

Αναφέραμε προηγουμένως τις μετακινήσεις των Καχτανιδών και των ‘Αντνανιδών, και τη διαίρεση της Αραβίας ανάμεσα στις δύο αυτές φυλές. Αυτές οι φυλές που κατοικούσαν κοντά στη Χίρα, υποτάχθηκαν στον Άραβα βασιλιά της Χίρα, ενώ αυτές που κατοικούσαν στην ημέρημο του Λεβάντες (παλαιά Συρία) τέθηκαν υπό την κυριαρχία του Γασσανίδη Άραβα βασιλιά, ένα είδος εξάρτησης που ήταν περισσότερο τυπικό παρά πραγματικό. Ωστόσο, αυτοί που ζούσαν στις δυσπρόσιτες ερήμους απολάμβαναν πλήρη αυτονομία.

Αυτές οι φυλές στην πραγματικότητα είχαν αρχηγούς που επιλέγονταν από ολόκληρη τη φυλή η οποία ήταν μια ημι-κυβέρνηση βασισμένη στη φυλετική σταθερότητα και το συνεχές ενδιαφέρον για την υπεράσπιση της γης και της ιδιοκτησίας.

Οι αρχηγοί των φυλών απολάμβαναν δικτατορικά προνόμια παρόμοια με εκείνα των βασιλιάδων και ο λαός τους υπάκουε πλήρως και ήταν πλήρως υποταγμένος σε αυτούς, τόσο στον πόλεμο, όσο και στην ειρήνη. Η διαμάχη, ωστόσο, μεταξύ των ξαδελφών για τη διακυβέρνηση τους οδηγούσε στην προσπάθεια να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλο στο να φιλοξενούν τους επισκέπτες, στη γενναιοδωρία, τη

σοφία, την ευγένεια και το θάρρος με μοναδικό σκοπό να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλον και να αποκτήσουν φήμη ανάμεσα στο λαό, και ιδιαίτερα στους ποιητές που ήταν η «γλώσσα» της φυλής εκείνη την εποχή.

Οι αρχηγοί των φυλών είχαν ιδιαίτερα προνόμια στα λάφυρα του πολέμου, όπως για παράδειγμα να πάρουν το ένα τέταρτο των λαφύρων, να πάρουν ότι επιλέξουν οι ίδιοι, ή ό,τι βρουν στο δρόμο της επιστροφής ή ακόμα και τα πλιάτσικα που δε μπορούσαν να διαιρεθούν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Οι τρεις γειτονικές προς τους ξένους αραβικές περιοχές ήταν κατώτερες και πολύ αδύναμες, όσον αφορά την κοινωνική τους δομή. Οι άνθρωποι εκεί ήταν είτε άρχοντες είτε δούλοι, είτε κυβερνήτες είτε υφιστάμενοι. Οι άρχοντες, καθώς και οι ξένοι, αξίωναν κάθε προνόμιο: οι σκλάβοι δεν είχαν τίποτα, παρά μόνο ευθύνες να τους βαραίνουν. Με άλλα λόγια, η αυθαίρετη αυτοκρατορική διοίκηση είχε ως αποτέλεσμα την καταπάτηση των δικαιωμάτων των υφισταμένων, την άγνοια, την καταπίεση, την ανισότητα, την αδικία και το μαρτύριο, και τους έριξε στο σκοτάδι και την άγνοια, καθιστώντας πρόσφορο το έδαφος για τους κυβερνήτες και όσους είχαν δύναμη, ώστε να τους προσφέρει απολαύσεις, να ικανοποιήσει τις ιδιοτροπίες και τους πόθους τους, λόγω της τυραννικής συμπεριφοράς και της επιθετικότητάς τους, ενώ η πλειοψηφία των πολιτών ήταν βυθισμένη στην αδικία, και δεν είχαν τη δυνατότητα να

παραπονεθούν ή να διεκδικήσουν κανένα δικαίωμα. Οι φυλές που ζούσαν κοντά σε αυτές τις περιοχές κυμαίνονταν μεταξύ του Λεβάντες (παλαιά Συρία) και του Ιράκ, ενώ αυτές που ζούσαν στο εσωτερικό της Αραβίας ήταν διηρημένες και μαστίζονταν από διαμάχες μεταξύ των φυλών και από εθνικές και θρησκευτικές διαμάχες.

Δεν είχαν ούτε βασιλιά για να διατηρήσει την ανεξαρτησία τους ούτε κάποιον καθοδηγητή να ζητήσουν συμβουλές ή να βασιστούν πάνω του στις δυσκολίες.

Οι κυβερνήτες του Χιτζάζ, ωστόσο, τύγχαναν μεγάλης εκτίμησης και υπόληψης από τους Άραβες, και θεωρούνταν διοικητές και υπηρέτες του θρησκευτικού κέντρου. Η διοίκηση του Χιτζάζ, μάλιστα, ήταν ένα μείγμα κοσμικής και επίσημης υπεροχής και θρησκευτικής καθοδήγησης. Κυβερνούσαν ανάμεσα στους Άραβες στο όνομα της θρησκευτικής καθοδήγησης και μονοπωλούσαν πάντα την φύλαξη του Ιερού Οίκου και της γύρω περιοχής. Φρόντιζαν τα ενδιαφέροντα των προσκυνητών του Αλ-Κά'μπα και ήταν υπεύθυνοι για την εφαρμογή του Νόμου του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤀𐤁𐤁. Είχαν μάλιστα τέτοια τμήματα και γραφεία σαν αυτά των σημερινών κοινοβουλίων. Ωστόσο, στάθηκαν πολύ αδύναμοι να κουβαλήσουν το βαρύ φορτίο, όπως αποδείχθηκε κατά την εισβολή των Αβησσυνίων (Αιθιόπων).

ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Οι περισσότεροι Άραβες άκουσαν το κάλεσμα του Ισμαήλ , και υιοθέτησαν τη θρησκεία του πατέρα του, Ιμπραχίμ (Αβραάμ) . Ο λαός του λάτρευε Τον Αλλά(χ), ομολόγησε τη Μοναδικότητά Του και ακολούθησε τη θρησκεία Του για πολύ καιρό, μέχρι που ξέχασαν μέρος όσων τους είχαν υπενθυμίσει. Ωστόσο, διατήρησαν θεμελιώδεις πεποιθήσεις, όπως ο μονοθεϊσμός, αλλά και διάφορες άλλες πλευρές της θρησκείας του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) , μέχρι που ένας αρχηγός των Χουζά'α, με το όνομα 'Αμρ μπιν Λουχάι, γνωστός για τη δικαιοσύνη, τη φιλανθρωπία, την ευλάβεια του και την αγάπη του για τη θρησκεία, και τον οποίο ο λαός αγαπούσε και υπάκουε ανεπιφύλακτα, γύρισε από ένα ταξίδι στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) όπου είδε τους ανθρώπους να λατρεύουν είδωλα, ένα φαινόμενο το οποίο ενέκρινε και θεώρησε σωστό αφού το Λεβάντες (παλαιά Συρία) ήταν ο τόπος των Αγγελιαφόρων και των Γραφών, και έφερε μαζί του ένα είδωλο (Χούμπαλ), το οποίο τοποθέτησε στο κέντρο του Αλ-Κά'μπα (Ιερού Οίκου) και κάλεσε το λαό να το προσκυνήσουν και να το λατρεύουν. Πολύ εύκολα και γρήγορα ο παγανισμός εξαπλώθηκε σε όλη τη Μέκκα και, λίγο αργότερα, σε όλο το Χιτζάζ, αφού οι άνθρωποι της Μέκκας ήταν θεματοφύλακες όχι μόνο του Ιερού Οίκου, αλλά και ολόκληρου του Χάραμ. Πολλά είδωλα, με διαφορετικά ονόματα, παρουσιάστηκαν στην περιοχή.

Το Χούμπαλ ήταν φτιαγμένο από ερυθρό γρανίτη, και είχε ανθρώπινη μορφή. Το δεξί του χέρι ήταν σπασμένο, και

όταν το πήραν οι Κουράις, αντικατέστησαν το σπασμένο χέρι με ένα άλλο χρυσό. Ήταν το πρώτο είδωλο των απίστων, και αυτό που θεωρούσαν το πιο σπουδαίο και το πιο ιερό.

Για παράδειγμα, ένα είδωλο που ονομαζόταν «Μανάτ» λατρευόταν σε ένα μέρος γνωστό ως Αλ-Μουσάλαλ κοντά στην Κουντάντ στην Ερυθρά θάλασσα. Ένα άλλο, το «Αλ-Λάτ» στον Ατ-Τά'ιφ, ένα τρίτο, το «Αλ-΄Ούζα» στην κοιλάδα της Νάχλα κ.ο.κ.. Ο πολυθεϊσμός κυριάρχησε παντού στο Χιτζάζ. Λέγεται μέχρι και ότι ο 'Αμρ μπιν Λουχάι, με τη βοήθεια ενός τζινν που τον συντρόφευε, που του είπε ότι τα είδωλα της εποχής του Νώε, το Ούαντ, το Σουά', το Γιαγούθ και το Νεσρ, ήταν θαμμένα στη Τζέντα, τα ξέθαψε και τα πήγε στην Τιχάμα. Την ώρα του προσκυνήματος, τα είδωλα μοιράστηκαν στις φυλές για να τα επιστρέψουν στον τόπο τους. Κάθε φυλή και κάθε οίκος είχε τα δικά του είδωλα, και ακόμα και ο Ιερός Οίκος είχε γεμίσει με τέτοια. Όταν Ο Προφήτης ﷺ κατέκτησε τη Μέκκα, 360 είδωλα βρέθηκαν κοντά στο Αλ-Κά'μπα. Τα διέλυσε και διέταξε να τα πάρουν από εκεί και να τα κάψουν.

Ο πολυθεϊσμός και η λατρεία των ειδώλων έγινε το εξέχον χαρακτηριστικό των Αράβων πριν το Ισλάμ, παρά την υποτιθέμενη υιοθέτηση από αυτούς της θρησκείας του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ﷺ.

Ακόμα και μέσα στο Αλ-Κά'μπα υπήρχαν είδωλα και εικόνες. Υπήρχε ακόμη κι ένα είδωλο που απεικόνιζε τον Προφήτη Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ۞, και άλλο ένα που απεικόνιζε τον Ισμαήλ ۞. Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ۞ διέλυσε και έκαψε όλα αυτά τα είδωλα και τις εικόνες την ημέρα που κατέκτησε τη Μέκκα.

Οι άνθρωποι έφτασαν σε τέτοιο υπερβολικό σημείο στη λατρεία των ειδώλων, που ο Ρατζά'Αλ-'Ουτάρντι είπε: «Εμείς λατρεύαμε την πέτρα, κι αν βρίσκαμε μια πέτρα καλύτερη, πετούσαμε την παλιά και λατρεύαμε την καινούργια. Κι αν δε βρίσκαμε πέτρα, μαζεύαμε σωρό από χώμα και παίρναμε μια αγελάδα και την αρμέγαμε πάνω σ' αυτόν και τον περιερχόμασταν.»

Η ιδέα της λατρείας των ειδώλων άρχισε σ' αυτούς όταν είδαν ότι οι άγγελοι, οι Προφήτες, οι Αγγελιαφόροι, οι άγιοι, οι ευσεβείς και οι φιλόανθρωποι ήταν υψηλότεροι στην ιεραρχία και πιο κοντά στον Αλλά(χ) από τους υπόλοιπους, και όταν είδαν ότι είχαν μεγάλη δύναμη στα χέρια τους (πχ. θαύματα), νόμισαν ότι Ο Αλλά(χ) τούς είχε δώσει μερίδιο από τη δύναμή Του, σε πράγματα που στην πραγματικότητα είναι μόνο στη δικαιοδοσία Του. Νόμισαν, επίσης, ότι όλοι αυτοί, λόγω της υψηλής θέσης τους και του ότι βρίσκονταν κοντά στον Αλλά(χ), είχαν τη δύναμη να γίνουν μεσολαβητές μεταξύ αυτών και του Αλλά(χ), και ότι δεν έπρεπε να ζητήσει κανείς τίποτα από Τον Αλλά(χ), παρά μόνο μέσω αυτών, καθώς επίσης ότι δεν έπρεπε να λατρεύει

κανείς Τον Αλλά(χ), παρά μόνο μέσω αυτών. Όταν πίστεψαν σ' αυτήν την ιδέα, πήραν αυτούς τους ανθρώπους ως αγίους και τους εξέλαβαν ως τρόπο διαμεσολάβησης με Τον Αλλά(χ), και προσπάθησαν να τους πλησιάσουν με κάθε δυνατό τρόπο: έφτιαχναν αγάλματα και εικόνες με τις μορφές τους. Τα είδωλα και οι εικόνες δεν απεικόνιζαν την αληθινή μορφή τους, αλλά ήταν αποκυήματα της φαντασίας τους. Αυτά τα αγάλματα και οι εικόνες λέγονται Αλ-Ασσνάμ.

Για κάποιους δεν έφτιαχναν ούτε εικόνες, ούτε αγάλματα, αλλά έκαναν ιερούς τόπους τα σημεία ταφής τους, τα σπίτια τους, τα σημεία που αναπαύονταν κλπ. Επίσης, σε αυτά τα σημεία τελούσαν θυσίες και πράξεις που δήλωναν την υπακοή τους και την υποταγή τους προς αυτούς τους ανθρώπους. Όλα αυτά τα μνημεία και τα μέρη είναι εκείνα που αποκαλούνται Αλ-Αουθάν.

Οι παραδόσεις και οι τελετές για τα είδωλα δημιουργήθηκαν κατά κύριο λόγο από τον Άμρ μπιν Λουχάι και θεωρήθηκαν θετικές καινοτομίες παρά αποκλίσεις από τη θρησκεία του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤀𐤎𐤁. Μερικά χαρακτηριστικά της λατρείας των ειδώλων ήταν:

- Αφοσίωση στα είδωλα, αναζήτηση προστασίας σε αυτά, ζητωκραυγή των ονομάτων τους, αναζήτηση της βοήθειάς τους στις δυσκολίες και ικεσίες σε αυτά για εκπλήρωση επιθυμιών με την ελπίδα ότι τα είδωλα (δηλ. οι παγανιστικοί θεοί) θα μεσολαβούσαν ανάμεσα

στους ανθρώπους και Τον Αλλά(χ) για την εκπλήρωση των επιθυμιών τους.

- Οι άνθρωποι τελούσαν προσκύνημα για τα είδωλα, περιέρχονταν γύρω από αυτά, ταπεινώνονταν μπροστά τους και τα προσκυνούσαν.
- Αναζητούσαν την προσέγγιση στα είδωλα μέσω διαφόρων μορφών θυσιών.
- Καθαγίαση ορισμένων μερίδων φαγητού, ποτού και μέρος των ζώων και των καρπών στο όνομα των ειδώλων. Περιέργως, ορισμένο μέρος καθαγιαζόταν και στο όνομα Του Αλλά(χ), αλλά οι άνθρωποι έβρισκαν συχνά λόγους για να μεταφέρουν μέρος του μεριδίου Του Αλλά(χ) στα είδωλα, αλλά ποτέ το αντίθετο. Ως προς αυτό, το Κοράνιο λέει:

﴿Και όρισαν για Τον Αλλά(χ), από όσα δημιούργησε, ένα μέρος από τη συγκομιδή και από τα κοπάδια και είπαν: “Αυτό είναι για Τον Αλλά(χ)”, σύμφωνα με τον ισχυρισμό τους και “Αυτό είναι για τους (υποτιθέμενους) εταίρους μας (τα είδωλα)” Και όμως, από το μερίδιο που προόριζαν για τους “εταίρους” τους (τα είδωλα), ποτέ δε θα πάρουν (μέρος από αυτό) για τον Αλλά(χ), ενώ από το μερίδιο που προόριζαν για Τον Αλλά(χ) μπορούν να πάρουν από αυτό για τους “εταίρους” τους (τα

είδωλα). Τι άθλιο είναι αυτό που κρίνουν!﴾ [Κοράνιο 6:136]

- Κολάκευαν αυτά τα είδωλα με τάματα από τα σπαρτά και τα ζώα τους. Ως προς αυτό, το Κοράνιο λέει:

﴿Και είπαν ότι τέτοια κοπάδια και συγκομιδή είναι απαγορευμένα, δεν τα τρώνε εκτός εκείνοι που θέλουμε εμείς- έτσι διατείνονται-. Επιπλέον, (λένε ότι) υπάρχουν κοπάδια που απαγορεύεται να μπαίνουν στο ζυγό ή να φορτώνονται, και άλλα πάνω στα οποία (κατά τη σφαγή) δεν αναφέρθηκε το όνομα Του Αλλά(χ) και ψεύδονται ενάντια σ' Αυτόν (Τον Αλλά(χ)). Θα τούς ανταποδώσει γι' αυτά που μηχανεύονταν..﴾ [Κοράνιο 6:138]

- Αφιέρωση συγκεκριμένων ζώων (όπως η Μπαχίρα, η Σά'ιμπα, η Ωασίλα και ο Χαμ) στα είδωλα, κάτι που σήμαινε ότι αυτά τα ζώα δε θα χρησιμοποιούνταν για εργασία, για χάρη αυτών των παγανιστικών θεών. Η Ασ-Σά'ιμπα, όπως καταγράφηκε από τον Σα'είντ Ιμπν Αλ-Μπουσάιμπ, ήταν μια θηλυκή καμήλα που γέννησε δέκα θηλυκά στη σειρά, αλλά κανένα αρσενικό, και ελευθερώθηκε και απαγορεύτηκε να χρησιμοποιείται ως υποζύγιο, για το μαλλί της ή για άρμεγμα (παρά μόνο για να πιουν φιλοξενούμενοι)· και έτσι θα γινόταν και για το ενδέκατο θηλυκό που θα γεννούσε, στο οποίο θα δινόταν το όνομα Μπαχίρα, αφού του έκαναν τομές στα αυτιά. Η Ωασίλα ήταν ένα θηλυκό πρόβατο

που έκανε δέκα συνεχόμενα θηλυκά σε πέντε συνεχόμενες εγκυμοσύνες. Κάθε νέα γέννα της Ωασίλα προοριζόταν μόνο για άνδρες. Ο Χαμ ήταν μια αρσενική καμήλα, που το ζευγάρι του, έκανε δέκα συνεχόμενα θηλυκά, και έτυχε ανάλογης μεταχείρισης. Σχετικά με αυτό, το Κοράνιο λέει:

«Ο Αλλάχ δεν όρισε ούτε τη Μπαχίρα, ούτε τη Σά'ιμπα, ούτε την Ωασίλα, ούτε τον Χαμ. Μα οι άπιστοι επινοούν ψεύδη ενάντια στον Αλλά(χ), και οι περισσότεροι από αυτούς δεν έχουν λογική.»
[Κοράνιο 5:103]

Ο Αλλά(χ) επίσης λέει:

«Και είπαν: “Ό,τι υπάρχει στις μήτρες αυτών των κοπαδιών επιτρέπεται μόνο για τους άνδρες (για φαγητό) και είναι απαγορευμένο στις συζύγους μας”. Και όμως, αν το νεογέννητο ήταν νεκρό τότε δικαιούνται όλοι να φάνε το μερίδιό τους σε αυτό.»

[Κοράνι 6:139]

Αυθεντικές πηγές λένε ότι τέτοιες προλήψεις εισήχθησαν αρχικά από τον Άμρ μπιν Λουχάι. Οι Άραβες πίστευαν ότι τέτοια είδωλα, ή παγανιστικοί θεοί, θα τους έφερναν πιο κοντά στον Αλλά(χ) και θα τους οδηγούσαν σε Αυτόν, και θα μεσολαβούσαν σε Αυτόν για την εύνοιά Του.

Το Κοράνι λέει ως προς αυτό:

«Δεν τους λατρεύουμε, παρά μόνο για να μας φέρουν κοντά στον Αλλά(χ)» [Κοράνι 39:3],

«Και λατρεύουν αντί Τον Αλλά(χ) πράγματα (*είδωλα*) που ούτε τους βλάπτουν ούτε και τους ωφελούν. Και λένε: ‘αυτοί είναι οι μεσολαβητές μας με Τον Αλλά(χ).» [Κοράνι 10:18]

Μια άλλη παράδοση, σχετική με τη μαντεία ήταν η χύτευση των Αζλάμ (βέλη χωρίς φτερά), τα οποία ήταν τριών ειδών:

- Το πρώτο είδος έχει τρία βέλη: ένα που έγραφε ‘ναι’, ένα που έγραφε ‘όχι’ και ένα τρίτο που ήταν κενό, κάτι που έκαναν σε κάποια σοβαρή περίσταση, όπως ταξίδι, γάμο κλπ. Αν το βέλος που τραβούσαν (στην τύχη) έγραφε ‘ναι’, θα το έκαναν, αν έγραφε ‘όχι’ θα το καθυστερούσαν για τον επόμενο χρόνο, και αν ήταν κενό, θα ξανατραβούσαν.
- Άλλη χρήση των Αζλάμ ήταν για να βρουν κάποιον εγκληματία, με τις ενδείξεις ‘το έκανες’, ‘δεν το έκανες’, ή ‘Μούλσακ’ (είχες κάποια σχέση).
- Σε περίπτωση αμφιβολίας για την πατρότητα, κατέφευγαν στο είδωλο του Χούμπαλ, με εκατό Ντέρχαμ (Dirham) ως δώρο σε αυτόν που τραβούσε το βέλος. Μόνο αυτά θα αποφαίνονταν σχετικά με το αν υπήρχε γονική σχέση ή όχι. Αν το βέλος έδειχνε ‘από

σας', τότε αποφασιζόταν ότι το παιδί ανήκε στη φυλή· αν έδειχνε 'από άλλους', τότε θα θεωρούταν σύμμαχος, αλλά αν εμφανιζόταν η ένδειξη 'Μούλσακ', το άτομο θα διατηρούσε τη θέση του, αλλά χωρίς να είναι εγγυημένη η καταγωγή του ή το αν θα θεωρείται σύμμαχος. Αυτό έμοιαζε πολύ με το παιχνίδι τύχης και το τράβηγμα βελών που «έπαιζαν», σύμφωνα με το οποίο διαιρούσαν το κρέας των καμηλών που έσφαζαν, όπως λέει η παράδοση.

Επιπλέον, πίστευαν πολύ τις απόψεις των μάντεων και των αστρολόγων. Ένας μάντης ασχολούταν επαγγελματικά με το να προβλέπει το μέλλον και να ισχυρίζεται ότι γνωρίζει προσωπικά μυστικά και ότι έχει τζινν ως υφιστάμενους, τα οποία τον ενημερώνουν σχετικά. Κάποιοι μάντεις ισχυρίζονταν ότι θα μπορούσαν να αποκαλύψουν το άγνωστο με τη βοήθεια της έμφυτης ικανότητάς τους, ενώ άλλοι ισχυρίζονταν ότι μπορούν να αποκαλύψουν μυστικά μέσω ενός επαγωγικού συλλογισμού αιτίου- αποτελέσματος που μπορεί να οδηγήσει στην εύρεση ενός κλεμμένου εμπορεύματος, τη θέση ενός κλέφτη, ενός ζώου που έχει χαθεί και άλλα παρόμοια. Ο αστρολόγος ανήκε σε μια τρίτη κατηγορία. Αυτός παρατηρούσε τα αστέρια και υπολόγιζε τις τροχιές των πλανητών και σύμφωνα με αυτά μπορούσε να προβλέψει το μέλλον. Το ότι προσέδιδαν αξιοπιστία σε τέτοιες ειδήσεις αποτελεί ένα στοιχείο της πεποιθήσής τους ότι υπήρχε μεγάλη σημασία στην κίνηση συγκεκριμένων

αστεριών και στο πώς σχετιζόταν κάτι τέτοιο με τη βροχόπτωση.

Η πίστη σε σημάδια που οδηγούν στην πρόβλεψη μελλοντικών γεγονότων ήταν, βέβαια, κοινή ανάμεσα στους Άραβες. Μερικές μέρες ή μήνες, κάποια ζώα, καθώς και οι γυναίκες θεωρούνταν κακοί οιωνοί. Επίσης πίστευαν ότι η ψυχή ενός δολοφονημένου ατόμου θα γινόταν κουκουβάγια και θα πετούσε φωνάζοντας διψάω διψάω και δε θα αναπαυόταν ποτέ μέχρι να έπαιρνε κάποιος εκδίκηση. Η προκατάληψη ήταν ανεξέλεγκτη. Αν ένα ελάφι ή πουλί, κατά την απελευθέρωσή του, έστριβε στα δεξιά, τότε καθετί που ξεκινούσαν το θεωρούσαν ευοίωνο, αλλιώς θα το έβλεπαν με απαισιοδοξία και δε θα το επιχειρούσαν.

Οι άνθρωποι της προ-Ισλαμικής περιόδου, αν και πίστευαν σε προκαταλήψεις, διατηρούσαν κάποιες από τις παραδόσεις του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❀, όπως την αφοσίωση προς τον Ιερό Οίκο, την περιφορά, το προσκύνημα, τα τελετουργικά του Άφαρα και της Μουζντάλιφα, και το να προσφέρουν θυσίες. Όλα αυτά εκτελούνταν πλήρως, παρά τις κάποιες καινοτομίες που νόθευσαν αυτές τις ιερές τελετές. Οι Κουράις, για παράδειγμα, από αλαζονεία, αίσθημα ανωτερότητας προς τις άλλες φυλές για τη φύλαξη του Ιερού Οίκου, απέφευγαν να στέκονται στο Άφαρα με το υπόλοιπο πλήθος, και αντίθετα σταματούσαν στη Μουζντάλιφα. Το Ιερό Κοράνιο τους επέπληξε, λέγοντάς τους:

«Τότε αναχωρείστε από κεί απ' όπου οι άνθρωποι αναχωρούν.» [Κοράνι 2:199]

Άλλη μια προκατάληψη, βαθιά ριζωμένη στην κοινωνική τους παράδοση, υπαγόρευε να μη φτιάχνουν βούτυρο ή σκληρό γιαούρτι, ούτε να μπαίνουν σε μια σκηνή φτιαγμένη από μαλλί καμήλας, ούτε να αναζητήσουν σκιά παρά μόνο σε ένα πλίνθινο σπίτι, με την προϋπόθεση ότι βρίσκονται σε οδοιπορικό. Επίσης, από μια βαθιά προκατάληψη, αρνούνταν στους προσκυνητές, εκτός από αυτούς από τη Μέκκα, να φάνε το φαγητό που έφερναν όταν ήθελαν να προσκυνήσουν.

Διέταζαν τους προσκυνητές που έρχονταν έξω από τη Μέκκα να περιέλθουν το Αλ-Κά'μπα με στολές των Κουράις, μα αν δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να τις αγοράσουν, οι άντρες έπρεπε να το κάνουν γυμνοί και οι γυναίκες με μόνο λίγα ρούχα για να κρύψουν τα επίμαχα σημεία τους. Ο Αλλά(χ) λέει για αυτό:

«Ω! Παιδιά του Αδάμ! Να στολίζεστε *(να φοράτε καθαρά και καλά ρούχα)* όταν πάτε σε οποιοδήποτε τζαμί *(για προσευχή, ή στον Ιερό Οίκο για προσκύνημα)*.» [Κοράνι 7:31]

Αν οι άνδρες ή οι γυναίκες έκαναν προσκύνημα με τα ρούχα τους που τα έφεραν από εξώ από τη Μέκκα, θα έπρεπε μετά να τα πετάξουν και κανείς δε θα μπορούσε να τα ξαναχρησιμοποιήσει.

Όταν οι κάτοικοι της Μέκκας βρίσκονταν σε κατάσταση προσκυνήματος, δεν έμπαιναν στα σπίτια τους από τις πόρτες, αλλά από τρύπες που άνοιγαν στους πίσω τοίχους. Θεωρούσαν τέτοια συμπεριφορά ως ένδειξη ευλάβειας και φόβου για το Θεό. Αυτή η πράξη απαγορεύτηκε από το Κοράνιο.

«*Αλ-Μπερ (Αρετή)* δεν είναι να μπαίνετε στα σπίτια από πίσω, αλλά *Αλ-Μπερ (Αρετή)* είναι το να φοβάται κανείς Τον Αλλά(χ). Να μπαίνετε στα σπίτια από τις πόρτες τους και να φοβάστε Τον Αλλά(χ), μήπως και επιτύχετε.»
[Κοράνι 2:189]

Τέτοια ήταν η θρησκευτική ζωή στην Αραβία, ο πολυθεϊσμός, η ειδωλολατρία, και οι προλήψεις. Ο Ιουδαϊσμός, ο Χριστιανισμός, η Μαγεία (Magianism - η λατρεία της φωτιάς) και ο Μανδαϊσμός (Ασ-Σάμπε'α - Mandaicism), ωστόσο, μπορούσαν εύκολα να βρουν έδαφος στην Αραβία.

Η αποδημία των Εβραίων από την Παλαιστίνη στην Αραβία πέρασε από δύο φάσεις:

- πρώτον, ως αποτέλεσμα της πίεσης στην οποία είχαν εκτεθεί, την καταστροφή του ναού τους και την αιχμαλωσία των περισσοτέρων στη Βαβυλώνα, υπό τον έλεγχο του Βασιλιά Ναβουχοδονόσωρ Β'. Το έτος 587 π.Χ., μερικοί Εβραίοι εγκατέλειψαν την Παλαιστίνη για

το Χιτζάζ και εγκαταστάθηκαν στις βορειότερες περιοχές της.

- Η δεύτερη φάση άρχισε με τη ρωμαϊκή κατάληψη της Παλαιστίνης υπό την αρχηγεία του Τίτου (Titus) το 70 μ.Χ. Αυτό οδήγησε σε ένα παλιρροιακό κύμα εβραϊκής μετακίνησης στο Χιτζάζ, και συγκεκριμένα στη Γιάθριμπ (Μεδίνα), την Χάιμπαρ και την Τιμά'. Εκεί ζούσαν σε χωριά, έχτισαν οχυρά και κάστρα, και προσηλύτισαν πιστούς από διάφορες φυλές. Ο Ιουδαϊσμός κατάφερε να παίξει σημαντικό ρόλο στην πολιτική ζωή πριν το Ισλάμ. Όταν το Ισλάμ ανέτειλε σε αυτήν τη γη, υπήρχαν ήδη πολλές διάσημες ιουδαϊκές φυλές— οι Χάιμπαρ, οι Αλ-Μούσταλακ, οι Αν-Ναντίρ, οι Κουράιδα και οι Καϊνουκά'. Σύμφωνα με πολλές εκδοχές, οι ιουδαϊκές φυλές άγγιζαν τις είκοσι.

Ο Ιουδαϊσμός εισήχθη στην Υεμένη από κάποιον που ονομαζόταν Τουμπάν Άσ'αντ Αμπί Κάραμπ. Όταν αυτός είχε πάει να πολεμήσει στη Γιάθριμπ (Μεδίνα), ασπάστηκε εκεί τον Ιουδαϊσμό και έπειτα επέστρεψε παίρνοντας μαζί του δύο ραβίνους από τους Μπάνι Κουράιδα για να διδάξουν στο λαό της Υεμένης αυτήν τη νέα θρησκεία. Ο Ιουδαϊσμός βρήκε πρόσφορο έδαφος εκεί για να διαδοθεί και να κερδίσει υποστηρικτές. Μετά το θάνατό του, ο γιος του, Γιούσουφ Δου Νουάς ανέλαβε την εξουσία, επιτέθηκε στη χριστιανική κοινότητα στο Νατζράν και τους διέταξε να ασπαστούν τον Ιουδαϊσμό. Όταν εκείνοι αρνήθηκαν, διέταξε

να σκάψουν ένα λάκκο με φωτιά και εκεί να ριχτούν για να καούν όλοι οι Χριστιανοί χωρίς καμία διάκριση. Σύμφωνα με εκτιμήσεις περίπου 20-40 χιλιάδες Χριστιανοί δολοφονήθηκαν σ' αυτό το ανθρωπινό μακελειό. Το Κοράνιο συμπεριέλαβε μέρος αυτής της ιστορίας στη Σούρα Αλ-Μπουρούτζ.

Ο Αλλά(χ) λέει:

«Καταραμένοι οι άνθρωποι *(που έφτιαξαν)* το χαντάκι ☼ *(που άναψαν)* δυνατή φωτιά, που ταΐζεται με καύσιμα, ☼ και κάθισαν δίπλα της *(της φωτιάς)*, ☼ παρακολουθώντας αυτά που έκαναν στους πιστούς.»
(Κοράνιο 85:4-7)

Ο Χριστιανισμός έκανε την πρώτη του εμφάνιση στην Αραβία με την είσοδο των Αβησσυνών (Αιθιόπων) και των Ρωμαίων αποίκων στη χώρα. Οι Αβησσυνές (Αιθιοπικές) δυνάμεις κατέκτησαν την Υεμένη το 340 μ.Χ. και εκδιώχθηκαν το 378 μ.Χ.. Κατά την περίοδο εκείνη, ήρθε ένας Χριστιανός ιεραπόστολος, ονομαζόμενος Φιμίον, γνωστός για την ασκητική συμπεριφορά του και τα θαύματα που έκανε, είχε έλθει στη Νατζράν. Εκεί κάλεσε ανθρώπους στο Χριστιανισμό, και με την αρετή της ειλικρίνειας και της αγνής αφοσίωσής του, κατάφερε να τους πείσει να ανταποκριθούν θετικά στην πρόσκλησή του και να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Οι Αβησσυνές (Αιθιοπικές) δυνάμεις του Αμπράχα εισέβαλαν στην Υεμένη το 525μ.Χ.. Ο Αμπράχα, από τη ζήλεια του, και απορώντας γιατί οι

άνθρωποι από όλη την Αραβία τελούσαν προσκύνημα στη Μέκκα, έχτισε εκεί ένα μεγάλο κτίριο, που το ονόμασε Κά'μπα της Υεμένης, για να έρχονται οι προσκυνητές εκεί, αντί για τη Μέκκα. Όταν είδε ότι οι άνθρωποι δεν ανταποκρίθηκαν, και συνέχισαν να προσκυνούν στη Μέκκα, εξοργίστηκε και πήρε το στρατό του με έναν ελέφαντα για να καταστρέψει το Αλ-Κά'μπα της Μέκκας (Οι άνθρωποι με τον Ελέφαντα). Ο Αλλά(χ), Ο Παντοδύναμος όμως, τους τιμώρησε και τους χρησιμοποίησε ως παράδειγμα, για από εδώ και στο εξής.

Οι κύριες φυλές που ασπάστηκαν το Χριστιανισμό ήταν οι Γασσάν, Τάγλιμπ, Τάι' και μερικοί βασιλείς της Χίρα, επειδή αυτές οι φυλές ζούσαν στα σύνορα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Η Μαγεία (Magianism - η λατρεία της φωτιάς) ήταν επίσης δημοφιλής στους Άραβες που ζούσαν στη γειτονική Περσία, το Ιράκ, το Μπαχρέιν, το Αλ-Αχσά' και μερικές περιοχές στην ακτή του Αραβικού Κόλπου. Κάποιοι από τους κατοίκους της Υεμένης αναφέρεται επίσης ότι είχαν δεχτεί τη Μαγεία κατά τη διάρκεια της Περσικής Κατοχής.

Όσο για τον Μανδαϊσμό (Ασ-Σάμπε'α), τη θρησκεία κατά την οποία λάτρευαν τους πλανήτες πιστεύοντας ότι τα αστέρια ήταν οι διαχειριστές του κόσμου, ανασκαφές στο Ιράκ αποκάλυψαν ότι ήταν δημοφιλής στο λαό του Αβραάμ (Καλντάν), στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) και στην Υεμένη. Με τον ερχομό του Ιουδαϊσμού και του Χριστιανισμού,

ωστόσο, ο Μανδαϊσμός παραχώρησε έδαφος στις νέες θρησκείες, παρόλο που διατήρησε κάποιους υποστηρικτές αναμειγμένους ή γειτονικούς στους Μάγους στο Ιράκ και τον Αραβικό Κόλπο.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ:

Αυτές ήταν οι θρησκείες των Αράβων πριν το Ισλάμ, που διαστρεβλώθηκαν, αφού οι άπιστοι που ισχυρίστηκαν ότι ακλουθούσαν τη θρησκεία του Αβραάμ είχαν απομακρυνθεί από τις εντολές και τις απαγορεύσεις του Νόμου του Αβραάμ, αδιαφορώντας για τον ηθικό τρόπο ζωής που ο Νόμος διέτασσε. Η αμαρτία εξαπλώθηκε στην κοινωνία τους. Με τον καιρό, άρχισαν να καθιερώνονται οι προκαταλήψεις των απίστων, οι οποίες επηρέασαν σημαντικά την πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική ζωή των Αράβων.

Όσον αφορά τον Ιουδαϊσμό, μετατράπηκε σε μια αποκρουστική υποκρισία και ηγεμονία. Οι ραβίνοι έγιναν απόλυτοι άρχοντες, αποκλείοντας έτσι Τον Αλλά(χ), ελέγχοντας τους ανθρώπους, κρίνοντάς τους ακόμα και για την αναπνοή και τους ψιθύρους τους. Τα μόνα ενδιαφέροντά τους ήταν η απόκτηση χρημάτων και εξουσίας, αδιαφορώντας για το αν η θρησκεία θα χαθεί, αν η απιστία θα εξαπλωθεί, και για το αν η διδασκαλία Του Αλλά(χ) θα διαστρεβλωθεί εξ' αιτίας αυτής της πράξης τους.

Ο Χριστιανισμός άνοιξε διάπλατα τις πόρτες του στον πολυθεισμό και ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να γίνει αντιληπτός ως μια ουράνια θρησκεία. Ως θρησκευτική πρακτική, ανέπτυξε ένα ασυνήθιστο είδος ανάμειξης ανθρώπου και Θεού. Δεν άσκησε καμιά απολύτως επιρροή στις ψυχές των Αράβων, οι οποίοι τον αποδέχθηκαν απλά επειδή ήταν ξένος στον δικό τους τρόπο ζωής και δεν είχε την παραμικρή σχέση με την πρακτική τους ζωή.

Οι πιστοί των υπολοίπων θρησκειών των Αράβων, ήταν όμοιοι με τους πολυθεϊστές σε ό,τι αφορά τις τάσεις, τα δόγματα, τα έθιμα και τις παραδόσεις τους.

ΟΙ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟ- ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Μετά από την έρευνα που έχει γίνει για τη θρησκευτική και πολιτική ζωή στην Αραβία, είναι σωστό να γίνει μια σύντομη αναφορά στις κοινωνικές, οικονομικές και ηθικές συνθήκες που επικρατούσαν σ' αυτήν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ:

Η Αραβική κοινωνία παρουσίαζε κοινωνικές αναμείξεις, με διαφορετικές και ετερογενείς κοινωνικές δομές. Όσον

αφορά τη σχέση μεταξύ αντρών και των συζύγων τους, στο αριστοκρατικό κοινωνικό στρώμα, ήταν σε πολύ υψηλό και πολιτισμένο επίπεδο. Η γυναίκα είχε σε μεγάλο βαθμό ελεύθερη βούληση, και τις περισσότερες φορές οι αποφάσεις της εκτελούνταν. Τιμόταν τόσο πολύ, ώστε πολύ εύκολο και συχνό ήταν το να χυθεί αίμα προς υπεράσπιση της τιμής της. Για την ακρίβεια, ο πιο σημαντικός παράγοντας για να χαρακτηριστεί ένας άνδρας γενναίος και γενναϊόδωρος ανάμεσα στη φυλή, ήταν ο τρόπος που συμπεριφερόταν στις γυναίκες. Αν μια γυναίκα ήθελε να υπάρξει ειρήνη μεταξύ της φυλής, μπορούσε, ενώ αν ήθελε να προκαλέσει πόλεμο, είχε τη δυνατότητα. Παρ' όλα αυτά τα προνόμια, η οικογένεια στην Αραβία ήταν παντελώς πατριαρχική. Το συμφωνητικό γάμου αναλάμβανε πλήρως ο νόμιμος κηδεμόνας της γυναίκας του οποίου ο λόγος αναφορικά με το γάμο ήταν αδιαμφισβήτητος. Αυτά όσον αφορά τη θέση των γυναικών στις αριστοκρατικές κοινωνίες.

Από την άλλη πλευρά, υπήρχαν άλλα κοινωνικά στρώματα όπου η πορνεία και η ανηθικότητα ήταν αχαλίνωτες και σε πλήρη λειτουργία. Ο Αλ-Μπουχάρι, από αναφορά της 'Ά'ισα (η ευαρέστηση Του Αλλά(χ) επ' αυτής) κατέγραψε τέσσερα είδη γάμου στην προ - Ισλαμική Αραβία:

- Τα πρώτο ήταν παρόμοιο με τις σημερινές γαμήλιες διαδικασίες, κατά τις οποίες ένας άντρας δίνει την κόρη

του για γάμο σε έναν άλλον άνδρα, αφού συμφωνηθεί μια προίκα.

- Κατά το δεύτερο, ο σύζυγος θα έστελνε τη σύζυγό του – μετά την περίοδο της εμμηνόρροιας – να κοιμηθεί με έναν άλλον άνδρα για να συλλάβει. Μετά τη σύλληψη, ο άνδρας θα μπορούσε, αν το επιθυμούσε, να έλθει σε σεξουαλική επαφή με τη γυναίκα του, αφού πρώτα επιβεβαιώσει ότι η γυναίκα έχει συλλάβει παιδί από τον άλλον άνδρα. Ο άνδρας κατέφευγε σε αυτή τη λύση στην περίπτωση που ήθελε η γυναίκα του να τού χαρίσει γιο, κι εκείνος μέχρι στιγμής δεν μπορούσε.
- Ένα τρίτο είδος ήταν αυτό κατά το οποίο μια ομάδα λιγότερων από δέκα ανδρών θα είχε σεξουαλική επαφή με μια γυναίκα. Αν αυτή συλλάμβανε και γεννούσε παιδί, θα καλούσε αυτούς τους άνδρες και κανείς δε θα μπορούσε να απουσιάζει. Θα έρχονταν μαζί στο σπίτι της. Αυτή θα έλεγε: ‘Ξέρετε τι κάνατε. Τώρα γέννησα ένα παιδί και ήταν το παιδί σου (διαλέγοντας έναν από αυτούς να είναι ο πατέρας του παιδιού)’. Αυτός που διάλεγε έπρεπε να δεχτεί.
- Κατά το τέταρτο είδος πολλοί άνδρες θα είχαν σεξουαλική επαφή με μια συγκεκριμένη γυναίκα (πόρνη). Δε θα μπορούσε να αποκλείσει κανέναν. Τέτοιες γυναίκες έβαζαν μια συγκεκριμένη σημαία στις πόρτες τους για να προσκαλέσουν όποιον ήθελε. Αν αυτή η πόρνη έμενε έγκυος και γεννούσε παιδί, θα

μάζευε όλους αυτούς τους άνδρες και θα διάλεγαν μεταξύ τους έναν πατέρα για το παιδί. Ο καθορισμένος πατέρας θα έπαιρνε το παιδί και θα το αναγνώριζε ως δικό του.

Όταν Ο Αλλάχ έστειλε τον Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ με την αλήθεια στην Αραβία, ακύρωσε όλα αυτά τα είδη γάμου, εκτός από τον σημερινό Ισλαμικό γάμο.

Τα παραπάνω αφορούσαν συνενωτική σεξουαλική επαφή. Αντίθετα, υπήρχε μια άλλη περίπτωση, κατά την οποία η σεξουαλική επαφή με τις γυναίκες γινόταν με βάση το σπαθί, αφού ο νικητής των πολέμων μεταξύ των φυλών έπαιρνε ως λάφυρο τις γυναίκες του ηττημένου. Τα παιδιά που γεννιόνταν με αυτόν τον τρόπο θα θεωρούνταν ατιμασμένα για όλη τους τη ζωή.

Οι Άραβες πριν το Ισλάμ δεν είχαν περιορισμένο αριθμό γυναικών. Μπορούσαν να παντρευτούν δύο αδελφές ταυτόχρονα, ή ακόμα και τις γυναίκες του πατέρα τους αν είχαν διαζευχτεί ή χηρέψει. Το διαζύγιο, ή η επιστροφή από αυτό, όσες φορές κι αν ήθελε, ήταν εντελώς στο χέρι του άνδρα.

Η αισχροτήτα της μοιχείας κυριαρχούσε σε όλες τις κοινωνικές τάξεις εκτός από πολύ λίγους άνδρες και γυναίκες που η αξιοπρέπεια τους τους εμπόδιζε να κάνουν μια τέτοια πράξη. Οι ελεύθερες γυναίκες διέπρατταν μοιχεία σε μικρότερο ποσοστό από τις σκλάβες που έκαναν αυτή

την αισχροτήτα. Φαίνεται ότι η συντριπτική πλειοψηφία των Αράβων πριν το Ισλάμ δεν ένιωθαν ντροπή κάνοντας αυτήν την πράξη.

Ο Αμπού Νταούντ ανέφερε: Ένας άνδρας στάθηκε μπροστά από τον Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ και είπε: «Ω, Προφήτη Του Αλλά(χ)! Αυτό το παιδί είναι γιος μου. Διέπραξα μοιχεία με τη μητέρα του στην προ – Ισλαμική περίοδο.» Ο Προφήτης ﷺ είπε: «Κανένας ισχυρισμός κατά του Ισλάμ δεν πρέπει να γίνεται για θέματα που συνέβησαν πριν από αυτό. Το παιδί πρέπει να αποδοθεί σε αυτόν, στο κρεβάτι του οποίου γεννήθηκε. Η τύχη του μοιχού (από δω και πέρα) είναι ο λιθοβολισμός.»

Σχετικά με τη σχέση των Αράβων πριν το Ισλάμ με τους απογόνους τους, βλέπουμε ότι η ζωή στην Αραβία παρουσίαζε παράδοξα και μια εικόνα ζοφερών αντιθέσεων. Ενώ μερικοί Άραβες είχαν τα παιδιά τους μέσα στην καρδιά τους και τα αγαπούσαν βαθιά, κάποιοι άλλοι έθαβαν ζωντανά τα κορίτσια τους επειδή τους βάραινε ένας απατηλός φόβος ότι θα τους βρει φτώχεια και ατιμία. Η πράξη της παιδοκτονίας, ωστόσο, δεν μπορεί να θεωρηθεί αμετάκλητα άθλια και ανεξέλεγκτη, εξ' αιτίας της τρομερής ανάγκης τους για αρσενικά παιδιά για να προστατευθούν από τους εχθρούς τους.

Μα η σχέση ανάμεσα στον άνδρα και τον αδελφό του, τον εξάδελφό του, τη φυλή του, ήταν πολύ δυνατή, αφού αγαπούσαν πολύ τη φυλή τους, ώστε ζούσαν και πέθαιναν

γι' αυτή. Το δόγμα της ενότητας του αίματος ήταν η αρχή που ένωνε τους Άραβες κοινωνικά. Το αδιαμφισβήτητο παράδειγμα που ακολουθούσαν ήταν: «Υποστήριξε τον αδελφό σου είτε καταπιέζει είτε καταπιέζεται.», το οποίο ακολουθούσαν με την κυριολεκτική του όμως σημασία, το οποίο ήταν αντίθετο με τον Ισλαμικό Νόμο, που λέει ότι η υποστήριξη ενός καταπιεστή έγκειται στο να τον αποτρέψεις από την αδικία που κάνει και όχι να τον υποστηρίξει στην αδικία του.

Ο ανταγωνισμός για την εξουσία και την τιμή συχνά είχε ως αποτέλεσμα συγκρούσεις μεταξύ των φυλών, παρά την κοινή τους καταγωγή από τον ίδιο πρόγονο. Ως προς αυτό, χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι οι αιματηρές διαμάχες μεταξύ των Άους και των Χάζρατζ, των Άμπς και των Δουμπιάν, των Μπάκρ και των Τάγλιμπ κλπ.

Οι σχέσεις μεταξύ των φυλών ήταν εύθραυστες και αδύναμες λόγω των συνεχών τριβών από τους δια – φυλετικούς πολέμους. Ωστόσο, η βαθιά αφοσίωση στις θρησκευτικές προκαταλήψεις και σε κάποια έθιμα που αφορούσαν τη λατρεία, περιόριζαν την ορμητική τους τάση να σβήσουν τη δίψα τους για αίμα. Σε άλλες περιπτώσεις, υπήρχαν κίνητρα και σεβασμός που οδηγούσαν σε συμμαχίες και αλληλεξάρτηση που έφερναν ένα πνεύμα αρμονικής σχέσης και διέκοπταν τις ανυπόστατες βάσεις της διαμάχης. Ένα μακροχρόνιο έθιμο, σύμφωνα με το οποίο οι εχθρότητες αναβάλλονταν κατά τους απαγορευμένους μήνες

(Μουχάραμ, Ράτζαμπ, Δουλ Κί'ντα και Δουλ Χίτζα), λειτουργούσε ευνοϊκά δίνοντάς τους την ευκαιρία να βγάλουν τα προς το ζην και να συνυπάρχουν αρμονικά.

Μπορούμε να συνοψίσουμε την κοινωνική κατάσταση στην Αραβία λέγοντας ότι οι Άραβες της προ – Ισλαμικής περιόδου πλανιόνταν στο σκοτάδι και την άγνοια, ήταν μπλεγμένοι σε ένα δίχτυ από προκαταλήψεις και δεισδιαιμονίες που παρέλυναν το μυαλό τους και τους οδηγούσαν στο να ζήσουν μια ζωή που έμοιαζε με αυτή των ζώων. Η γυναίκα ήταν ένα προϊόν με εμπορική αξία και θεωρούταν μια άψυχη ιδιοκτησία. Οι σχέσεις μεταξύ των φυλών ήταν εύθραυστες. Η συλλογή φόρων από το λαό και η συνεχής εμπλοκή σε μάταιους πολέμους ήταν οι κύριες επιδιώξεις των εγωκεντρικών πολιτικών αρχηγών τους.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ:

Η οικονομική ζωή ακολουθούσε τις κοινωνικές συνθήκες. Αυτό είναι πολύ φανερό, αν εξετάσουμε τον τρόπο ζωής των Αράβων. Το εμπόριο ήταν ο πιο συνηθισμένος τρόπος για την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών. Τα εμπορικά ταξίδια δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν εκτός και αν εξασφαλιζόταν ασφάλεια για τα καραβάνια, που θα γινόταν μόνο αν υπήρχε ειρηνική διαφυλετική συνύπαρξη – προϋπόθεση που δυστυχώς έλειπε από την Αραβία, με εξαίρεση τη διάρκεια των απαγορευμένων μηνών κατά την οποία οι Άραβες

οργάνωναν τα πασίγνωστα παζάρια του ‘Ουκάζ, του Διλ Ματζάζ, του Μάτζνα και άλλων.

Η βιομηχανία ήταν κάτι το ξένο στην αραβική ψυχοσύνθεση. Οι περισσότερες διαθέσιμες βιομηχανίες πλεξίματος και βυρσοδεψίας στην Αραβία ήταν στην Υεμένη, τη Χίρα και τα σύνορα του Λεβάντες (παλαιά Συρία). Στο εσωτερικό της Αραβίας είχε αναπτυχθεί σε κάποιο βαθμό η γεωργία και η κτηνοτροφία. Η πλειοψηφία των γυναικών στην Αραβία ασχολούταν με την κλωστοϋφαντουργία, αλλά τα προϊόντα της απειλούνταν συνεχώς από πολέμους. Σε γενικές γραμμές, η φτώχεια, η πείνα και η ανεπάρκεια ρουχισμού ήταν τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά στην Αραβία στον οικονομικό τομέα.

ΗΘΙΚΗ:

Δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι οι Άραβες πριν το Ισλάμ διέπρατταν πολλά κακά. Βεβαία, οι βιαιοπραγίες και οι αχρειότητες, που απορρίπτονταν εντελώς από τη λογική, κάλπαζαν μεταξύ των Αράβων πριν το Ισλάμ, αλλά αυτό δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να επισκιάσει την έκπληξη που προκαλεί η ύπαρξη άκρως αξιέπαινων αρετών, από τις οποίες μπορούμε να αναφέρουμε τις παρακάτω:

- Γενναιοδωρία: Συνήθιζαν να ανταγωνίζονται στην φιλοξενία και να περηφανεύονται στο έπακρον για αυτό. Σχεδόν η μισή ποιητική κληρονομιά τους

ήταν αφιερωμένη στη γενναιοδωρία και τη φιλοξενία τους. Η γενναιοδωρία και η φιλοξενία τους, άγγιζε τα όρια της υπερβολής. Θα θυσιάζαν την τροφή τους για έναν ξένο που πεινούσε ή το κατάλυμά τους για κάποιον που κρύωνε. Δεν θα δίσταζαν να επιβάλουν βαριούς φόρους αίματος και άλλες παρόμοιες επιβαρύνσεις μόνο και μόνο για να σταματήσουν την αιματοχυσία, και συνεπώς να εξασφαλίσουν τον έπαινο και την ευλογία.

- Από τα πλαίσια της γενναιοδωρίας, πηγάζουν και οι κοινές συνήθειές τους να πίνουν κρασί, πράγμα το οποίο θεωρήθηκε ως μέσο να δείξουν τη γενναιοδωρία και τη φιλοξενία τους. Η κατανάλωση κρασιού ήταν για τους Άραβες της προ-Ισλαμικής περιόδου μια γνήσια πηγή περηφάνιας. Οι μεγάλοι ποιητές της εποχής δεν ξεχνούσαν ποτέ να συμπεριλάβουν στις ωδές τους, τους πιο περίτεχνους στίχους, γεμάτους με έπαρση και επαίνους για την κατανάλωση κρασιού. Ακόμα και η λέξη ‘σταφύλια’ στα Αραβικά ταυτίζεται με τη γενναιοδωρία τόσο στην προφορά, όσο και στη γραφή. Ο τζόγος ήταν μια ακόμα έμπρακτη απόδειξη της στενής σχέσης τους με τη γενναιοδωρία, καθώς τα έσοδα προορίζονταν πάντοτε για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Το Ιερό

Κοράνιο, όχι μόνο απορρίπτει τα οφέλη του ποτού και του τζόγου, αλλά επίσης αναφέρει:

«Η αμαρτία όμως απ' αυτά, είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη από την ωφέλειά τους.» [Κοράνι 2:219]

- Η τήρηση μιας συνθήκης: Για τους Άραβες, η υπόσχεση ήταν σαν θρησκεία. Ένας Άραβας ήταν ικανός να μην θρηνήσει για το θάνατο των παιδιών του ή την καταστροφή του νοικοκυριού του, αλλά ποτέ δεν έσπαγε τις συνθήκες του. Η λογοτεχνία εκείνης της περιόδου είναι πλούσια σε ιστορίες που υπερτονίζουν αυτήν την αξία.
- Αίσθημα εντιμότητας και απόρριψη της ταπείνωσης: Αυτό το χαρακτηριστικό πήγαζε κυρίως από το υπερβολικό θάρρος, τη ζήλια, και την ορμητικότητα. Ένας Άραβας δεν δεχόταν την παραμικρή ταπείνωση, και αν υποψιαζόταν κάτι τέτοιο, ήταν πάντα έτοιμος να τραβήξει σπαθί.
- Ισχυρή θέληση και αποφασιστικότητα: Ένας Άραβας δεν θα παραιτούταν ποτέ από το μονοπάτι που θα τον οδηγούσε στην υπερηφάνεια ή την τιμή, ακόμη και αν αυτό του κόστιζε τη ζωή του.

- Αυτοσυγκράτηση, υπομονή και πραότητα: Ο Άραβας έβλεπε αυτές τις αρετές με μεγάλο θαυμασμό και προσπαθούσε να τις τηρήσει.
- Η αγνή και απλή ζωή των βεδουίνων, που παρέμενε άσπιλη από τις ανηθικότητες του αστικού πολιτισμού, ήταν βασική απόδειξη της ειλικρινούς και έντιμης φύσης τους και της αποστασιοποίησης τους από ίντριγκες και δολιότητες.

Αυτή η ανεκτίμητη ηθική σε συνδυασμό με την ευνοϊκή γεωγραφική θέση της Αραβίας ήταν στην πραγματικότητα οι παράγοντες που κρύβονταν πίσω από την επιλογή των Αράβων από Τον Αλλά(χ) να αναλάβουν την ευθύνη της μεταβίβασης του Μηνύματος (του Ισλάμ) και να οδηγήσουν την ανθρωπότητα σε μια νέα πορεία ζωής.

Σε αυτά τα πλαίσια, αυτές καθαυτές οι ηθικές αρχές, παρόλο που υπήρξαν επιζήμιες για κάποιους τομείς και χρειάστηκαν αναθεώρηση σε ορισμένες πτυχές, ήταν απίστευτα πολύτιμες για την απόλυτη ευημερία της ανθρώπινης κοινότητας και αυτήν ακριβώς την αναμόρφωση επέτυχε το Ισλάμ.

Τα πιο ανεκτίμητα ήθη, εκτός από την τήρηση των συνθηκών, ήταν χωρίς αμφιβολία το αίσθημα της αυτοεκτίμησης και της ισχυρής βούλησης, δύο ανθρώπινα

χαρακτηριστικά απαραίτητα για την καταπολέμηση του κακού και την εξάλειψη της ηθικής διαφθοράς αφενός και την εδραίωση του καλού και μιας κοινωνίας με γνώμονα την δικαιοσύνη αφετέρου. Στην πραγματικότητα, η ζωή των Αράβων της προ-Ισλαμικής περιόδου ήταν πλούσια σε αμέτρητες άλλες αρετές, τις οποίες δεν κρίνεται αναγκαίο να απαριθμήσουμε προς το παρόν.

Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ

Η γενεαλογία και η οικογένεια του Προφήτη Μωχάμμαντ μπορεί να διαιρεθεί σε δύο μέρη:

- Το πρώτο μέρος μελετάει τη γενεαλογία του Προφήτη που ξεκινάει από τον Προφήτη και φτάνει μέχρι τον ‘Αντνάν, μέρος κατά το οποίο όλοι οι βιογράφοι και οι γενεαλόγοι έχουν συμφωνήσει.
- Το δεύτερο μέρος μελετάει από τον ‘Αντνάν και φτάνει μέχρι τον Προφήτη Ιμπραχίμ (Αβράαμ) , αυτό το μέρος αποτελεί αντικείμενο διαφωνίας και αμφισβήτησης μεταξύ των γενεαλόγων, μέχρι που έφτασαν σε τριάντα διαφορετικές εκδοχές, αλλά παρ’ όλα αυτά όλοι έχουν επιβεβαιώσει ότι ο ‘Αντνάν είναι από τους απογόνους του Ιμπραχίμ (Αβράαμ) .

Μετά από αυτή τη γρήγορη εξέταση, πιστεύουμε ότι τώρα είναι απαραίτητο να δοθούν επαρκείς λεπτομέρειες.

Το πρώτο μέρος:

Είναι ο Μωχάμμαντ μπιν ‘Αμπντ Αλλά(χ), μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ (ο οποίος ονομαζόταν Σάιμπα), μπιν Χάσιμ (ο οποίος ονομαζόταν ‘Αμρ), μπιν ‘Αμπντ Μανάφ (ο οποίος ονομαζόταν Αλ-Μουγίρα), μπιν Κουσάι (ο οποίος ονομαζόταν επίσης Ζάιντ), μπιν Κιλάμπ, μπιν Μούρρα, μπιν Κά‘μπ, μπιν Λο‘άι, μπιν Γάλιμπ, μπιν Φιχρ (ο οποίος ονομαζόταν Κουράις και του οποίου η φυλή πήρε το όνομά του), μπιν Μάλικ, μπιν Αν-Νάντρ (ονομαζόμενος Κάις), μπιν Κινάνα, μπιν Χουζάιμα, μπιν Μούντρικα (ο οποίος ονομαζόταν ‘Αμερ), μπιν Ελίας, μπιν Μουντάρ, μπιν Νιζάρ, μπιν Μά‘αντ, μπιν ‘Αντνάν.

Το δεύτερο μέρος:

Ο ‘Αντνάν μπιν Ούνταντ, μπιν Αλ-Χαμáisα‘, μπιν Σαλαμάν, μπιν ‘Αουζ, μπιν Μπούζ, μπιν Καμουάλ, μπιν Ουμπάι, μπιν ‘Αουάμ, μπιν Νάσιντ, μπιν Χζα, μπιν Μπιλντάς, μπιν Γιντλάφ, μπιν Τάμπιχ, μπιν Τζάχιμ, μπιν Νάχις, μπιν Μάχι, μπιν ‘Αιντ, μπιν ‘Αμπκαρ, μπιν ‘Ουμπάιντ, μπιν Αντ-Ντά‘α, μπιν Χαμντάν, μπιν Σάνμπαρ, μπιν Γιαθρέμπι, μπιν Γιάχζαν, μπιν Γιάλχαν, μπιν Αρ‘άουα, μπιν ‘Αιντ, μπιν Ντισάν, μπιν ‘Αισαρ, μπιν Αφνάντ, μπιν Αϊχάμ, μπιν Μουκάσαρ, μπιν Νάχιθ, μπιν Ζάριχ, μπιν Σάμμα, μπιν Μαζέι, μπιν ‘Αουντα, μπιν ‘Αράμ, μπιν Κιντάρ, μπιν Ισμαήλ γιος του Αβραάμ (Ειρήνη σ’ αυτούς).

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ:

Τα μέλη της οικογένειας του Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ ονομάζονταν Χασιμίτες από τον παππού του, Χάσιμ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ. Ας μιλήσουμε τώρα λίγο για τον Χάσιμ και τους απογόνους του:

1- Χάσιμ:

Όπως αναφέραμε προηγουμένως, αυτός ήταν υπεύθυνος για την χορήγηση φαγητού και νερού στους προσκυνητές. Αυτό πέρασε στην αρμοδιότητά του, όταν οι γιοι του ‘Αμπντ Μανάφ και αυτοί του ‘Αμπντ Αντ-Νταρ έκαναν συμβιβασμό για τη διαίρεση των καθηκόντων μεταξύ τους. Ο Χάσιμ ήταν πλούσιος και έντιμος. Ήταν ο πρώτος που προσέφερε στους προσκυνητές ψωμί μουσκεμένο σε ζωμό. Το μικρό του όνομα ήταν ‘Αμρ, αλλά τον φώναζαν Χάσιμ γιατί τεμάχιζε το ψωμί (για τους προσκυνητές). Ήταν επίσης ο πρώτος που ξεκίνησε τα δύο ταξίδια των Κουράις, το καλοκαίρι και το χειμώνα. Αναφέρεται ότι πήγε στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) ως έμπορος. Όταν γύρισε στη Μεδίνα παντρεύτηκε τη Σάλμα, κόρη του ‘Αμρ από τους Μπανί ‘Αντεϊ Αν-Νατζάρ. Πέρασε λίγο καιρό μαζί της στη Μεδίνα και μετά έφυγε πάλι για το Λεβάντες (παλαιά Συρία) ενώ εκείνη ήταν έγκυος. Πέθανε στη Γάζα της Παλαιστίνης το 497 μ.Χ.. Αργότερα η σύζυγός του γέννησε τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και τον ονόμασε Σάιμπα, γιατί είχε άσπρες τρίχες στα μαλλιά του και τον μεγάλωσε στο πατρικό της στη Μεδίνα. Κανείς από τους συγγενείς του στη Μέκκα δεν έμαθε για την γέννηση του. Ο Χάσιμ είχε τέσσερεις γιους·

τον Άσαντ, τον Αμπού Σαίφη, τον Νάντλα και τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και πέντε κόρες: την Ασ-Σιφά’, την Χάλεντα, την Ντα΄είφα, την Ρουκάγια και την Τζάννα.

2. ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ:

Γνωρίζουμε ήδη ότι μετά το θάνατο του Χάσιμ, την υποχρέωση για το φαγητό και το νερό των προσκυνητών ανέλαβε ο αδερφός του Αλ-Μουττάλιμπ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ (ο οποίος ήταν έντιμος, γενναιοδωρος και αξιόπιστος). Όταν ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έφτασε στην ηλικία των επτά ή οχτώ ετών, ο θείος του, Αλ-Μουττάλιμπ έμαθε γι’ αυτόν και πήγε στην Μεδίνα να τον φέρει. Όταν τον είδε, τα μάτια του πλημμύρισαν με δάκρυα που έτρεχαν μέχρι τα μάγουλά του, τον αγκάλιασε και τον ανέβασε στην καμήλα του. Το αγόρι βέβαια, απέφυγε να πάει μαζί του στη Μέκκα μέχρι που πήρε τη συγκατάθεση της μητέρας του. Ο Αλ-Μουττάλιμπ της ζήτησε να πάρει το παιδί μαζί του στη Μέκκα, αλλά εκείνη αρνήθηκε. Κατάφερε να την πείσει λέγοντάς της: “Ο γιος σου θα πάει στη Μέκκα για να αποκαταστήσει την εξουσία του πατέρα του, και να ζήσει κοντά στον Ιερό Οίκο. ” Εκεί, στη Μέκκα, οι άνθρωποι παραξενεύτηκαν όταν είδαν τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, και τον θεώρησαν σκλάβο του Αλ-Μουττάλιμπ. Ο Αλ-Μουττάλιμπ είπε: “Είναι ο ανιψιός μου, ο γιος του αδερφού μου, του Χάσιμ.” Το παιδί μεγάλωσε στο σπίτι του Αλ-Μουττάλιμπ, αλλά αργότερα ο Αλ-Μουττάλιμπ πέθανε στη Ραντμάν της Υεμένη και έτσι ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ

ανέλαβε και κατάφερε να διατηρήσει το κύρος του λαού του και να ξεπεράσει τους προγόνους του στην τιμή, πράγμα που του εξασφάλισε βαθιά αγάπη και μεγάλη εκτίμηση στη Μέκκα.

Όταν ο Αλ-Μουττάλιμπ πέθανε, ο Νάουφαλ, θεός του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, σφετερίστηκε τα καθήκοντα του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, και έτσι ο τελευταίος ζήτησε βοήθεια από τους Κουράις, αλλά εκείνοι απέφυγαν να δείξουν οποιαδήποτε μορφή υποστήριξης σε κάποιον από τους δύο. Συνεπώς, έγραψε στους θεούς του από τους Μπανί Αν-Νατζάρ (τους αδερφούς της μητέρας του) να έρθουν να τον βοηθήσουν. Ο θεός του, Αμπού Σά’ντ μπιν ‘Αντεϊ (ο αδερφός της μητέρας του) προήλασε στη Μέκκα ως επικεφαλής ογδόντα ιππέων και κατέλυσε στην Άμπτταχ της Μέκκας. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ συνάντησε τους άνδρες και τους κάλεσε να έρθουν σπίτι του, αλλά ο Αμπού Σά’ντ είπε: “Όχι, πριν συναντήσω το Νάουφαλ.” Βρήκε το Νάουφαλ να κάθεται μαζί με κάποιους σημαίνοντες άνδρες της φυλής του Κουράις κοντά στο Αλ-Κά’μπα. Ο Αμπού Σά’ντ έβγαλε το ξίφος του και είπε: “Ορκίζομαι στον Αλλά(χ) ότι αν δεν επιστρέψεις στον ανιψιό μου ό,τι του πήρες, θα σε σκοτώσω με αυτό το ξίφος.” Ο Νάουφαλ έτσι αναγκάστηκε να παραιτηθεί από ό,τι είχε σφετεριστεί, και οι προεστοί των Κουράις υποχρεώθηκαν να γίνουν μάρτυρες του λόγου του. Ο Αμπού Σά’ντ έπειτα πήγε στο σπίτι του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ όπου έμεινε για τρεις νύχτες, προσκύνησε (‘Ούμρα) και επέστρεψε στη Μεδίνα.

Αργότερα, ο Νάουφαλ συμμάχησε με τον Μπανί ‘Αμπντ Σαμς μπιν ‘Αμπντ Μανάφ εναντίον των Μπανί Χάσιμ. Όταν οι Χουζά‘α, είδαν τους Μπανί Αν-Νατζάρ να υποστηρίζουν τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ είπαν: “Είναι δικός μας γιος όσο είναι και δικός σας. Έχουμε περισσότερους λόγους να τον στηρίξουμε απ’ ότι εσείς.” Η μητέρα του ‘Αμπντ Μανάφ ήταν ένας από αυτούς. Πήγαν στο οίκο του Αν-Νάντουα και συμμάχησαν με τους Μπανί Χάσιμ εναντίον των Μπανί ‘Αμπντ Σαμς και του Νάουφαλ. Αυτή η συμμαχία αποτέλεσε αργότερα τη βασική αιτία για την κατάκτηση της Μέκκας.

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έγινε μάρτυρας δύο σημαντικών γεγονότων στη ζωή του:

1- Η εκσκαφή της Ζάμζαμ:

Εν συντομία, ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έλαβε εντολή στο όνειρό του να σκάψει την πηγή Ζάμζαμ και του περιγράφηκε η ακριβής τοποθεσία της, που μέχρι τότε ήταν άγνωστη. Το έκανε και βρήκε τα πράγματα που είχαν θάψει εκεί οι Τζούρχουμ όταν αναγκάστηκαν να εκκενώσουν τη Μέκκα. Βρήκε τα ξίφη, τις ασπίδες και τα δύο χρυσά ελάφια. Τα έλιωσε και με αυτά κατασκεύασε την πύλη του Αλ-Κά‘μπα. Από τότε καθιερώθηκε η παράδοση της παροχής νερού στους προσκυνητές από τη Ζάμζαμ.

Όταν το πηγάδι της Ζάμζαμ ανέβλυσε νερό, οι Κουράις ζήτησαν να συνεργαστούν για την επιχείρηση, αλλά ο

‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ απέρριψε το αίτημα τους με την δικαιολογία ότι ο Αλλά(χ) επέλεξε μόνο αυτόν για αυτή την τιμητική δουλειά. Για να διευθετήσουν τη διαμάχη, συμφώνησαν να συμβουλευτούν το μάντη των Μπανί Σά‘ντ. Στο δρόμο όμως, ο Αλλά(χ) τους έδειξε τα Σημεία Του που επιβεβαίωσαν ότι το προνόμιο που αφορούσε την ιερά πηγή ανήκε στον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Τότε ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έκανε τάμα, αν ο Θεός (Αλλά(χ)) του έδινε δέκα γιους, θα θυσιάζε έναν από αυτούς στο Αλ-Κά‘μπα.

2- Το γεγονός με τον Ελέφαντα:

Το δεύτερο γεγονός ήταν αυτό του Αμπράχα μπιν Ασ-Σαμπάχ Αλ-Χάμπασι, του Αβησσυνού (Αιθίοπα) αντιβασιλέα της Υεμένης. Αυτός είχε δει ότι οι Άραβες έκαναν το προσκύνημα τους στο Αλ-Κά‘μπα και έτσι έχτισε μια μεγάλη εκκλησία στη Σαν‘ά’ (Σαναά) με σκοπό να προσελκύσει τους Άραβες προσκυνητές εκεί και να αποκλείσει τη Μέκκα. Ένας άντρας από τη φυλή Κινάνα αντιλήφθηκε αυτήν του την κίνηση και έτσι εισέβαλε κρυφά στην εκκλησία το βράδυ και κάλυψε τον μπροστινό τοίχο με περιτώματα. Όταν έμαθε αυτό ο Αμπράχα εξοργίστηκε τόσο πολύ που ηγήθηκε στρατού εξήντα χιλιάδων πολεμιστών για να κατεδαφίσει το Αλ-Κά‘μπα. Επέλεξε το μεγαλύτερο ελέφαντα για τον εαυτό του. Ο στρατός του περιελάμβανε εννέα ή δεκατρείς ελέφαντες. Συνέχισε να προχωρά, μέχρι που έφτασε σε ένα μέρος που ονομαζόταν Αλ-Μουγάμας. Εκεί, κινητοποίησε το στρατό του,

προετοίμασε τους ελέφαντές του και ετοιμάστηκε να εισβάλει στη Μέκκα. Όταν έφτασε στην Κοιλιάδα Μουχάσσαρ, ανάμεσα στη Αλ-Μουζντάλιφα και τη Μίνα, ο ελέφαντας γονάτισε και αρνήθηκε να προχωρήσει προς το Αλ-Κά'μπα. Κάθε φορά που τον κατεύθυναν βόρεια, νότια η ανατολικά, ο ελέφαντας προχωρούσε γρήγορα, αλλά όταν κατευθυνόταν δυτικά προς το Αλ-Κά'μπα, γονάτιζε. Στο μεταξύ, ο Αλλά(χ) τους έστελνε πτηνά, που τους έριχναν πέτρες από ψημένο πηλό και τους έκαναν να σκορπιστούν. Αυτά τα πουλιά έμοιαζαν πολύ με χελιδόνια και σπουργίτια και το καθένα τους κουβαλούσε τρεις πέτρες: μία στο ράμφος και δύο στα νύχια. Οι πέτρες χτύπησαν τους άνδρες του Αμπράχα, τους ακρωτηρίασαν και τους σκότωσαν. Κατ' αυτόν τον τρόπο ένα μεγάλο μέρος των στρατιωτών του Αμπράχα σκοτώθηκαν και οι υπόλοιποι έτρεξαν σε τυχαίες κατευθύνσεις και ο θάνατος τους έβρισκε εκεί. Ο ίδιος ο Αμπράχα έπαθε μια ασθένεια που τον οδήγησε στον ακρωτηριασμό των δαχτύλων του. Όταν έφτασε στη Σαν'ά' ήταν σε άθλια κατάσταση και σύντομα πέθανε.

Οι Κουραϊσίτες από την πλευρά τους κατέφυγαν στους λόφους και στις κορυφές των βουνών για να σωθούν. Αφού λοιπόν οι εχθροί έπαθαν όσα προαναφέρθηκαν, οι Κουραϊσίτες επέστρεψαν με ασφάλεια στην πατρίδα τους.

Το περιστατικό με τον Ελέφαντα συνέβη το μήνα Μουχάραμ, πενήντα ή πενήντα πέντε ημέρες πριν τη γέννηση του Προφήτη Μωχάμμαντ ❸ που αντιστοιχούσε

στα τέλη Φεβρουαρίου ή τις αρχές Μαρτίου το 571 μ.Χ.. Στην πραγματικότητα θα μπορούσε να θεωρηθεί ευοίωνος θεϊός προάγγελος του φωτός που θα ερχόταν για να συνοδέψει τον ερχομό του Προφήτη 𐤀𐤃𐤋.

Τα νέα του Περιστατικού με τον Ελέφαντα έφτασαν μέχρι τις πιο απομακρυσμένες γωνιές, του τότε πολιτισμένου κόσμου. Η Αβησσυνία (Αιθιοπία) διατηρούσε ισχυρούς δεσμούς με τους Ρωμαίους, ενώ οι Πέρσες, αντίθετα, βρίσκονταν σε εγρήγορση για οποιαδήποτε στρατηγική αλλαγή που διαφαινόταν στον κοινωνικοπολιτικό ορίζοντα, που σύντομα κατέλαβαν την Υεμένη. Παρεμπιπτόντως, οι Ρωμαίοι και οι Πέρσες Αυτοκράτορες εκπροσωπούσαν τον ισχυρό πολιτισμένο κόσμο εκείνης της περιόδου. Το συμβάν του Ελέφαντα επέστησε την προσοχή του κόσμου στην ιερότητα του Οίκου του Αλλά(χ), και έδειξε ότι Ο Αλλά(χ) διάλεξε αυτόν τον Οίκο για σπίτι του. Προέκυψε στη συνέχεια ότι εάν κάποιος από το λαό ισχυριζόταν ότι ήταν Προφήτης, αυτό θα βρισκόταν σε αρμονία με το αποτέλεσμα του Περιστατικού με τον Ελέφαντα, και θα έδινε μια δικαιολογημένη εξήγηση για την κρυμμένη Θεία Σοφία που βρίσκεται πίσω από την υποστήριξη των πολυθεϊστών απέναντι στους Χριστιανούς κατά τρόπο που υπερβαίνει τη σχέση αιτίου και αιτιατού.

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ απέκτησε δέκα γιους, τον Αλ-Χάριθ, τον Αζ-Ζουμπάιρ, τον Αμπού Τάλιμπ, τον ‘Αμπντ Αλλά(χ), τον Χάμιζα, τον Αμπού Λάχαμπ, τον Αλ-

Γάιντακ, τον Αλ-Μουκάουαμ, τον Ντιράρ και τον Αλ-‘Αμπάς. Είχε επίσης έξι κόρες, οι οποίες ήταν: η Ουμ Αλ-Χακίμ, η Μπάρρα, η ‘Αατικά, η Σαφίγια, η Άρουα και η Ουμάμα.

4. ‘Αμπντ Αλλά(χ):

Ήταν ο πατέρας του Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ. Μητέρα του ήταν η Φάτιμα, κόρη του ‘Αμρ μπιν ‘Α’ιδ μπιν ‘Ιμράν μπιν Μαχζούμ μπιν Γιάκαδα μπιν Μούρρα. Ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) ήταν ο καλύτερος από τους γιους του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, ο πιο ενάρετος και ο πιο αγαπητός. Ήταν επίσης ο γιος ο οποίος τα βέλη της μαντείας έδειξαν ότι θα πρέπει να σφαγιαστεί ως θυσία στο Αλ-Κά’μπα. Όταν ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ απέκτησε δέκα γιους και εκείνοι ενηλικιώθηκαν, τους αποκάλυψε το μυστικό του τάμα, στο οποίο εκείνοι σιωπηλά και υπάκουα συναίνεσαν. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έγραψε τα ονόματά τους στα βέλη της μαντείας και τα έδωσε στο Φύλακα της πιο αγαπημένης θεότητας του, του Χούμπαλ. Ανακάτεψε τα βέλη και ύστερα τράβηξε. Το βέλος έδειξε ότι ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) ήταν αυτός που έπρεπε να θυσιαστεί. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ τότε πήρε το παιδί στο Αλ-Κά’μπα μαζί με ένα ξυράφι για να σφάξει το παιδί. Οι Κουράις, οι θείοι του από την φυλή των Μπανί Μαχζούμ και ο αδερφός του Αμπού Τάλιμπ, όμως, τον απέτρεψαν απ’ το να πραγματοποιήσει το σκοπό του. Ζήτησε στη συνέχεια τις συμβουλές τους σε ό,τι αφορούσε το τάμα του. Αυτοί του πρότειναν να καλέσει μια μάντισσα

για να κρίνει εκείνη. Αυτή τον διέταξε να τραβήξει τα βέλη ανάμεσα στον ‘Αμπντ Αλλά(χ) και σε δέκα καμήλες. Προσέθεσε επίσης ότι η διαδικασία θα πρέπει να επαναληφτεί με επιπλέον δέκα καμήλες κάθε φορά που θα επιλεγόταν το βέλος με το όνομα του ‘Αμπντ Αλλά(χ), μέχρι να ικανοποιηθεί ο θεός. Η διαδικασία λοιπόν επαναλήφθηκε μέχρι που ο αριθμός των καμηλών έφτασε τις εκατό. Σε αυτό το σημείο το βέλος έδειξε τις καμήλες, οι οποίες κατά συνέπεια σφαγιάστηκαν (προς ικανοποίηση του Χούμπαλ), αντί για το γιο του. Οι σφαγιασμένες καμήλες έμειναν εκεί ως τροφή για όλους, ανθρώπους και ζώα.

Αυτό το περιστατικό προκάλεσε την αλλαγή στο φόρο αίματος που συνήθως γινόταν δεκτός στην Αραβία. Ήταν δέκα καμήλες, αλλά μετά από αυτό το γεγονός αυξήθηκε στις εκατό. Αργότερα, το Ισλάμ το αποδέχτηκε αυτό. Κάτι άλλο που σχετίζεται πολύ στενά με το παραπάνω ζήτημα είναι αυτό που είπε κάποτε ο Προφήτης ﷺ:

«Είμαι ο απόγονος των δύο σφαγιασμένων.»

ενοώντας τον Ισμαήλ ﷺ και τον ‘Αμπντ Αλλά(χ). Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ διάλεξε την Άμενα, κόρη του Ουάχμπ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ μπιν Ζούχρα μπιν Κιλάμπ, ως σύζυγο για το γιο του, ‘Αμπντ Αλλά(χ). Αυτή επομένως κατείχε εξέχουσα θέση όσον αφορά την καταγωγή και την αριστοκρατική θέση. Ο πατέρας της ήταν αρχηγός των Μπανί Ζούχρα, και στον οποίο είχαν αποδοθεί μεγάλες τιμές. Παντρεύτηκαν στη Μέκκα και λίγο αργότερα, ο

‘Αμπντ Αλλά(χ) στάλθηκε από τον πατέρα του στη Μεδίνα να αγοράσει χουρμάδες, όπου και πέθανε. Κατά μία άλλη εκδοχή, ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) στάλθηκε στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) για ένα εμπορικό ταξίδι και πέθανε στη Μεδίνα επιστρέφοντας. Θάφτηκε στο σπίτι του Αν-Νάμπγα Αλ-Γά‘ντι. Ήταν εικοσιπέντε ετών όταν πέθανε. Οι περισσότεροι ιστορικοί λένε ότι ο θάνατός του συνέβη λίγους μήνες πριν τη γέννηση του Μωχάμμαντ ﷺ. Κάποιοι άλλοι έχουν πει ότι συνέβη δύο μήνες μετά τη γέννηση του Προφήτη ﷺ. Όταν η Άμενα έμαθε για το θάνατο του άνδρα της, τίμησε τη μνήμη του με μια πολύ συγκινητική ελεγεία.

Ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) άφησε πολύ μικρή περιουσία – πέντε καμήλες, λίγες κασίκες, μια αβησυνή υπηρέτρια, που λεγόταν Μπάρακα -Ουμ ’Αιμαν- που έπειτα διετέλεσε ως παραμάννα του Προφήτη ﷺ.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ ΚΑΙ ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ:

Ο Μωχάμμαντ 𐰇, ο Άρχων των Προφητών, γεννήθηκε στην κοιλάδα Μπανί Χάσιμ στη Μέκκα, ένα πρωινό Δευτέρας, την ένατη του μήνα Ραμπί' Αλ-Άουαλ, την ίδια χρονιά με το Περιστατικό του ελέφαντα, και το τεσσαρακοστό έτος της βασιλείας του Χοσρόη Α' Άνουσιρουάν (Κίσαρα), δηλ. στις είκοσι ή στις είκοσι δύο Απριλίου του 571 μ.Χ. σύμφωνα με το λόγιο Μωχάμμαντ Σουλάιμαν Αλ-Μανσουρφούρι.

Ο Ιμπν Σά'ντ κατέγραψε ότι η μητέρα του Προφήτη 𐰇 είπε: «Όταν γεννήθηκε, ένα φως βγήκε από το αιδοίο μου και φώτισε τα παλάτια του Λεβάντες (παλαιά Συρία).» Ο Άχμαντ, ο Αντ-Ντάρμι και άλλοι κατέγραψαν κάτι παρόμοιο με αυτό.

Έχει επίσης λεχθεί, αλλά αμφιλεγόμενα, ότι σημαντικές προειδοποιήσεις (σημεία) συνόδεψαν τη γέννησή του. Δεκατέσσερα μπαλκόνια του παλατιού του Χοσρόη Α' Άνουσιρουάν (Κίσαρα) γκρεμίστηκαν, η Ιερή φωτιά των Μάγων [οπαδών της Μαγείας (Magianism - η λατρεία της φωτιάς)] έσβησε, και μερικές εκκλησίες στη Λίμνη Σάουα

κατέρρευσαν και βούλιαξαν. Αυτά τα κατέγραψαν ο Ατ-Τάμπαραι, ο Αλ-Μπάιχακι και άλλοι, χωρίς όμως την παράθεση πηγών, ούτε αναφέρονται στην ιστορία των άλλων λαών.

Η μητέρα του έστειλε αμέσως να ειδοποιήσουν τον παππού του, ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ για το ευχάριστο γεγονός. Αυτός ήρθε σ’ αυτήν με χαρά, τον πήγε στο Αλ-Κά’μπα, προσευχήθηκε στον Αλλά(χ) και τον ευχαρίστησε. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ονόμασε το παιδί Μωχάμμαντ, ένα όνομα που τότε δεν ήταν συνηθισμένο για τους Άραβες. Του έκανε περιτομή την έβδομη μέρα σύμφωνα με το αραβικό έθιμο.

Η πρώτη γυναίκα που τον θήλασε μετά τη μητέρα του ήταν η Θουάιμπα, η υπηρέτρια του Αμπού Λάχαμπ, μαζί με το γιο της, Μασρούχ. Είχε πιο παλιά θηλάσει τον Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και αργότερα θήλασε τον Αμπού Σάλαμα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Άσαντ Αλ-Μαχζούμι.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΒΡΕΦΙΚΗ ΤΟΥ ΗΛΙΚΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΠΑΝΙ ΣΑ΄ΝΤ

Ήταν κοινή συνήθεια των Αράβων που ζούσαν σε πόλεις, να στέλνουν τα παιδιά τους σε Βεδουίνες τροφούς (για θηλασμό) ώστε να μεγαλώσουν ελεύθερα και υγιεινά στα περίχωρα της ερήμου όπου θα ανέπτυσσαν ένα γερό σώμα και θα αποκτούσαν τον αυθεντικό τρόπο ομιλίας και τους τρόπους των βεδουίνων, που ήταν γνωστοί για την ικανότητά τους στην σωστή χρήση της γλώσσας και για το

ότι ήταν ελεύθεροι από τις ασθένειες που συνήθως υπήρχαν στις πόλεις.

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ διάλεξε τη Χαλίμα μπιντ Αμπί Δυο’άμπ από τη φυλή Μπανί Σά’ντ μπιν Μπακρ για το θηλασμό και το μέγλωμα του Προφήτη ﷺ. Σύζυγός της ήταν ο Αλ-Χάριθ μπιν ‘Αμπντ Αλ-‘Ούζα, με το προσωνύμιο Αμπί Κάμπσα, από την ίδια φυλή.

Ο Μωχάμμαντ ﷺ είχε πολλά θετά αδέρφια, τον ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Αλ-Χάριθ, την Ανίσα μπιντ Αλ-Χάριθ, τη Χουδάφα ή Τζουδάμα μπιντ Αλ-Χάριθ (γνωστή ως Ασ-Σαϊμά’), η οποία φρόντιζε τον Προφήτη ﷺ και τον Αμπού Σουφγιάν μπιν Αλ-Χάριθ μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, εξάδελφο του Προφήτη ﷺ. Ο Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, θείος του Προφήτη ﷺ, θηλάστηκε από τις ίδιες δύο τροφούς, την Θουάμπια και τη Χαλίμα Ασ-Σα’ντέια, που θήλασαν και τον Προφήτη ﷺ.

Οι παραδόσεις αναφέρονται εξαισία στο πώς η Χαλίμα και όλος ο οίκος της ευνοήθηκαν με συνεχόμενες καλοτυχίες όσο ο Μωχάμμαντ ﷺ έζησε υπό την φροντίδα τους ως βρέφος. Ο Ιμπν Ισχάκ λέει ότι η Χαλίμα διηγήθηκε ότι η ίδια, μαζί με τον άνδρα της και ένα μωρό που θήλαζε, έφυγαν από το χωριό της μαζί με κάποιες γυναίκες από τη φυλή της προς αναζήτηση μωρών για θηλασμό. Είπε:

«Είχε περάσει ένας χρόνος ξηρασίας και πείνας και δεν είχαμε να φάμε τίποτα. Καβάλησα μια λευκή γαϊδούρα.

Είχαμε μαζί μας και μια γέρικη θηλυκή καμήλα, η οποία, μα Τον Αλλά(χ), δεν έβγαζε ούτε μια σταγόνα γάλα. Δεν μπορούσαμε να κλείσουμε μάτι τη νύχτα γιατί το παιδί έκλαιγε επειδή πεινούσε. Δεν υπήρχε αρκετό γάλα στα στήθια μου και ούτε και η καμήλα είχε τίποτα να το ταΐσει. Προσευχόμασταν συνέχεια για βροχή και άμεση ανακούφιση από τη δύσκολη κατάσταση. Ανέβηκα στη γαϊδούρα μου, που ήταν αδύνατη και αδύναμη, και δεν μπορούσε να συνβαδίσει με το υπόλοιπο караβάνι, μέχρι που φτάσαμε στη Μέκκα ψάχνοντας παιδιά για να τα θηλάσουμε. Καμία γυναίκα ανάμεσά μας δεν δέχτηκε τον Αγγελιαφόρο Του Αλλά(χ) ❀ όταν της προσφέρθηκε. Τον αρνούμασταν επειδή μας λέγανε ότι ήταν ορφανό. Είχαμε προσηλωθεί στην αμοιβή που θα παίρναμε από τον πατέρα του παιδιού. Και είπαμε: “ Ένα ορφανό! Τι μπορεί να κάνουν η μητέρα και ο παππούς του;” Και γι’ αυτό τον απορρίψαμε. Κάθε γυναίκα που είχε έρθει μαζί μου έβρισκε ένα μωρό μα εγώ δεν έβρισκα. Και όταν ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε είπα στο σύζυγό μου: “Μα Τον Αλλά(χ), δε θέλω να γυρίσω πίσω μαζί με τις άλλες γυναίκες χωρίς μωρό. Μα Τον Αλλά(χ), θα πάω και θα πάρω αυτό το ορφανό.” Είπε, “Δε θα μας βλάψει μια τέτοια πράξη και ίσως Ο Αλλά(χ) μας ευλογήσει μέσω αυτού.” Και έτσι πήγα και τον πήρα απλά γιατί δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική για μένα από το να τον πάρω. Όταν τον πήρα και τον έβαλα στα στήθη μου, αυτά έβγαλαν γάλα, όσο ήθελε το παιδί. Ήπια μέχρι που ικανοποιήθηκε, και το ίδιο έκανε και ο θετός αδελφός του και μετά και τα δύο πήγαν για ύπνο. Πριν από αυτό, δεν

μπορούσαμε να κοιμηθούμε από το κλάμα του δικού μου μωρού. Έπειτα ο άνδρας μου πήγε στην καμήλα μας να την αρμέξει και ενθουσιάστηκε όταν ανακάλυψε πως είχε πολύ γάλα. Την άρμεξε και ήπιαμε μέχρι που χορτάσαμε. Το επόμενο πρωί ο άνδρας μου μού είπε: «Μα Τον Αλλά(χ), Χαλίμα, βρήκες ένα ευλογημένο παιδί.» Και του απάντησα: «Μα τη Χάρη Του Αλλά(χ), το εύχομαι»

Η Χαλίμα είπε, επίσης: «Και καβάλησα τη γαϊδούρα μου, έχοντας μαζί μου το παιδί. Μα Τον Αλλά(χ), ανέπτυξε ταχύτητα τόσο γρήγορα, που τα υπόλοιπα γαϊδούρια του караβανιού δε μπορούσαν να την ακολουθήσουν, μέχρι που οι υπόλοιπες γυναίκες μου είπαν, “Ω, κόρη του Αμπί Δου’άμπ, τι συνέβη; Πήγαινε πιο σιγά, δε μπορούμε να σε φτάσουμε. Αυτή δεν είναι η ίδια γαϊδούρα με την οποία ήρθες;” Τους είπα, “Ναι, μα Τον Αλλά(χ), αυτή είναι.” Εκείνες είπαν, “Μα Τον Αλλά(χ), κάτι της συμβαίνει.” Έπειτα φτάσαμε στα σπίτια μας στη Μπάνι Σά’ντ. Μα Τον Αλλά(χ), δε γνωρίζω πιο άγρονη περιοχή από αυτήν. Και όταν φτάσαμε με το παιδί βρήκαμε ότι τα πρόβατά μας είχαν πολύ γάλα. Μέχρι που οι κάτοικοι του λαού μου, είπαν στους βοσκούς τους, “Πηγαίνετε όπου πηγαίνει ο βοσκός της Χαλίμα.” Και συνεχίσαμε να έχουμε την ευλογία και την αύξηση των αγαθών από Τον Αλλά(χ), μέχρι που το παιδί έφτασε δύο χρονών και απογαλακτίστηκε. Αναπτυσσόταν γρήγορα, και όταν ήταν δύο ετών, ήταν ήδη ένα δυνατό παιδί.» Η Χαλίμα είπε, επίσης, «Και πήγαμε το παιδί στη μητέρα του, ενώ θέλαμε πολύ να μείνει μαζί μας,

λόγω όσων είδαμε από την ευλογία του. Μίλήσαμε με τη μητέρα του και της είπα, “Θα ήταν καλύτερο αν άφηνες το παιδί μαζί μας μέχρι να μεγαλώσει περισσότερο, γιατί φοβάμαι γι’ αυτόν τις ασθένειες της Μέκκας.” Επιμείναμε μέχρι που τελικά άφησε το παιδί να επιστρέψει μαζί μας.»

ΤΟ ΣΧΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Έτσι, ο Προφήτης ﷺ επέστρεψε στους Μπανί Σά’ντ. Μετά από λίγο καιρό, έγινε το εξής περιστατικό: Στο Σαχίχ Μόσλεμ αναφέρεται ότι ο Άνας είπε: «Ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) ήρθε στον Προφήτη ﷺ ενώ έπαιζε με τα άλλα παιδιά και τον πήρε, άνοιξε το στήθος του και έβγαλε την καρδιά του. Έπειτα έβγαλε ένα κομμάτι από αυτή και είπε: «Αυτό ήταν το μερίδιο του Σατανά από σένα (μέσω του οποίου ο Σατανάς μπορούσε να σου ψιθυρίσει για να σε παρασύρει σε κακές πράξεις).» Μετά την καθάρισε με νερό από τη Ζάμζαμ σε μια χρυσή λεκάνη. Μετά ένωσε την καρδιά και την έβαλε στη θέση της. Οι φίλοι του παιδιού έτρεξαν στη μητέρα του, δηλ την τροφό του, και είπαν: «Στα αλήθεια, ο Μωχάμμαντ δολοφονήθηκε.» τον είδαν να έρχεται με γλωμισσμένο πρόσωπο. Ο Άνας είπε επίσης: «Εβλεπα (πολύ αργότερα, όταν ήταν σε μεγάλη ηλικία ο Προφήτης ﷺ) τις ουλές από το ράψιμο στο στήθος του.»

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Μετά από αυτό το γεγονός, η Χαλίμα ανησύχησε για το παιδί και το πήγε στη μητέρα του όπου και έμεινε μέχρι τα έξι του.

Στη μνήμη του μακαρίτη άνδρα της, η Άμενα αποφάσισε να επισκεφτεί τον τάφο του στη Γιάθριμπ (Μεδίνα). Ξεκίνησε ένα ταξίδι 500 χιλιομέτρων με το ορφανό παιδί της, την υπηρέτρια Ουμ Άιμαν και τον πεθερό της ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Πέρασε ένα μήνα εκεί και ξεκίνησε να επιστρέψει στη Μέκκα. Στο δρόμο, αρρώστησε σοβαρά και πέθανε στην Αμπουά’ στη διαδρομή ανάμεσα στη Μέκκα και τη Μεδίνα.

Η ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΟ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έφερε το παιδί στη Μέκκα. Ήταν πολύ τρυφερός προς το παιδί, τον ορφανό εγγονό του, του οποίου η πρόσφατη συμφορά (ο θάνατος της μητέρας του) προστέθηκε στους πόνους του παρελθόντος του. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ήταν πιο τρυφερός με τον εγγονό του παρά με τα ίδια του τα παιδιά. Δεν άφησε ποτέ το παιδί να νιώσει μοναξιά, αντίθετα τον προτιμούσε πάντα από τα δικά του παιδιά. Ο Ιμπν Χισάμ κατέγραψε: «Ένα στρώμα τοποθετήθηκε στη σκιά του Αλ-Κά’μπα για τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Τα παιδιά του κάθονταν γύρω από αυτό το στρώμα, και ποτέ πάνω, προς τιμήν του πατέρα τους, αλλά ο Μωχάμμαντ ❀ καθόταν πάνω σε αυτό. Οι θείοι του τον έπαιρναν από εκεί, αλλά όποτε ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ το

έβλεπε, έλεγε: «Αφήστε τον εγγονό μου. Ορκίζομαι στο Όνομα Του Αλλά(χ) ότι αυτό το παιδί θα καταλάβει μια πολύ σημαντική θέση.» Κάθιζε το παιδί στο στρώμα, χάιδευε την πλάτη του και ήταν πάντα ευχαριστημένος με ό,τι έκανε το παιδί».

Όταν ο Μωχάμμανت ❸ ήταν οκτώ ετών, δύο μηνών και δέκα ημερών, ο παππούς του, ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ πέθανε στη Μέκκα. Πριν πεθάνει, όμως, έδωσε την κηδεμονία του παιδιού στον Αμπού Τάλιμπ, αδελφό του πατέρα του Προφήτη ❸.

Η ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΟ ΘΕΙΟ ΤΟΥ

Ο Αμπού Τάλιμπ φρόντισε τον ανιψιό του με τον καλύτερο τρόπο. Τον είχε μαζί με τα παιδιά του και τον ξεχώριζε από αυτά. Τον ξεχώρισε με μεγάλο σεβασμό και εκτίμηση. Ο Αμπού Τάλιμπ συνέχισε να αγαπά τον ανιψιό του και να τον προστατεύει από όλους τους κινδύνους για σαράντα χρόνια. Οι σχέσεις του με τους άλλους εξαρτιόνταν από το φέρσιμό τους προς τον Προφήτη ❸.

Ο Ιμπν ‘Ασάκιρ ανέφερε ότι ο Τζαλχούμα μπιν ‘Ούρφουτα είπε: «Ήρθα στη Μέκκα μια άνυδρη χρονιά, και οι Κουράις ήταν αναστατωμένοι και προσεύχονταν για βροχή, και ένας από αυτούς είπε: «Ας προσευχηθούμε στους Αλ-Λατ και Αλ-‘Ούζζα (δύο είδωλα)». Κάποιος άλλος είπε: «Ας προσευχηθούμε στο Μανάτ (ένα είδωλο)». Μα κάποιος σεβαστός άντρας είπε: «Μα πού απευθύνεστε, αφού

βρίσκονται ανάμεσά σας οι απόγονοι του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) και του Ισμαήλ;». Έτσι οι Κουράις είπαν: «Εννοείς τον Αμπού Τάλιμπ;». Αμέσως πήγαν στον Αμπού Τάλιμπ και του είπαν: «Ω! Αμπού Τάλιμπ, η κοιλάδα έχει γίνει άγονη και χωρίς φύλλα και τα παιδιά πεινούν, ας πάμε να προσευχηθούμε για βροχή». Ο Αμπού Τάλιμπ πήγε στο Αλ-Κά'μπα με ένα νεαρό παιδί που ήταν όμορφο σαν τον ήλιο, και ένα μαύρο σύννεφο ήταν πάνω από το κεφάλι του. Ο Αμπού Τάλιμπ πήρε το παιδί και το έβαλε με την πλάτη του στον τοίχο του Αλ-Κά'μπα, ενώ δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό και προσευχήθηκε για βροχή. Αμέσως μαζεύτηκαν σύννεφα από όλες τις κατευθύνσεις και άρχισε να πέφτει δυνατή βροχή που προκάλεσε τις πηγές να τρέχουν νερό και έκανε τη γη γόνιμη.»

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΜΠΑΧΙΡΑ

Όταν ο Αγγελιαφόρος του Αλλά(χ) ﷺ ήταν δώδεκα χρονών, πήγε μαζί με το θείο του, Αμπού Τάλιμπ, σε ένα επαγγελματικό ταξίδι στο Λεβάντες (παλαιά Συρία). Όταν έφτασαν στη Μπούσρα (ένα κομμάτι του Λεβάντες (παλαιά Συρία), στην επαρχία του Χαουράν που βρισκόταν υπό Ρωμαϊκή κυριαρχία), σε εκείνη την περιοχή υπήρχε ένας μοναχός με το όνομα Μπαχίρα (το πραγματικό του όνομα ήταν Γεώργιος), ο οποίος, όταν κατέβηκε το караβάνι του Αμπού Τάλιμπ, βγήκε να τους συναντήσει, ενώ πριν από εκείνη την ημέρα ποτέ δεν είχε βγει για να τους συναντήσει. Ο μοναχός πέρασε μεταξύ τους μέχρι που έπιασε το χέρι του

Μωχάμμαντ ❸ και είπε: «Αυτός είναι ο αφέντης όλου του κόσμου, αυτός είναι ο απόστολος Του Κυρίου όλου του κόσμου. Αυτόν στέλνει Ο Αλλά(χ) ως έλεος για όλον τον κόσμο.» Ο Αμπού Τάλιμπ τον ρώτησε: «Πως το ξέρεις αυτό;» Εκείνος απάντησε: «Όταν εμφανιστήκατε από τη μεριά του Αλ-‘Ακαμπα, δεν υπήρχε ούτε μια πέτρα ούτε ένα δένδρο που να μην τον προσκυνήσει! Και αυτά δεν προσκυνούν κανέναν, παρά μόνον έναν Προφήτη. Επίσης, τον αναγνωρίζω από τη σφραγίδα της Προφητείας που βρίσκεται κάτω από τον ώμο του, που μοιάζει με μήλο. Εμείς τον βρίσκουμε (Προφητείες για τον ερχομό του) στα βιβλία μας (την Αγία Γραφή).» Έπειτα τους φιλοξένησε αφειδώς, και επίσης ζήτησε από τον Αμπού Τάλιμπ να στείλει το παιδί πίσω στη Μέκκα και να μην τον πάει στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) φοβούμενος τους Εβραίους και τους Ρωμαίους. Ο Αμπού Τάλιμπ υπάκουσε και τον έστειλε στη Μέκκα με μερικούς από τους υπηρέτες του.

Ο ΑΛ-ΦΙΤΖΑΡ ΠΟΛΕΜΟΣ

Όταν ο Προφήτης Μωχάμμαντ ❸ ήταν στην ηλικία των είκοσι ετών έγινε ο Αλ-Φιτζάρ πόλεμος στην λαϊκή αγορά του ‘Ουκάδ μεταξύ των Κουράις και των Μπανί Κινάνα από τη μια πλευρά και των Κάις ‘Αϊλάν από την άλλη. Ο λόγος αυτού του πολέμου ήταν ότι ένας από τους Μπανί Κινάνα σκότωσε τρεις άντρες από τους Κάις ‘Αϊλάν, και η είδηση αυτή έφτασε στη λαϊκή αγορά του ‘Ουκάδ και οι δύο ομάδες εξοργίστηκαν. Ο Χάρμπ μπιν Ουμάγια, εξ’ αιτίας της

περίοπτης θέσης του και της έντιμης καταγωγής του, ήταν ο ηγέτης των Κουράις και των συμμάχων τους. Αυτός ο πόλεμος λεγόταν Αλ-Φιτζάρ πόλεμος επειδή παραβίασαν την ιερότητα του Ιερού Μήνα. Ο Προφήτης ﷺ παρευρέθη στο πλευρό των θείων του, αλλά δε σήκωσε χέρι ενάντια στους εχθρούς τους. Το μόνο που έκανε ήταν ότι ετοιμάζε τα βέλη για τους θείους του.

Η ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΛ-ΦΟΥΝΤΟΥΛ

Ως αποτέλεσμα του Αλ-Φιτζάρ πολέμου έγινε η συμπολιτεία του Αλ-Φουντούλ μεταξύ πολλών φύλων από τους Κουράις. Οι Μπανού Χάσιμ, οι Μπανού Αλ-Μουττάλιμπ, οι Άσαντ μπιν ‘Αμπντ Αλ-‘Ούζζα, Ζάχρα μπιν Κιλάμπ και οι Τάιμ ιμπν Μώρρα συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Τζουντ‘άν Αλ-Τάιμι για να δημιουργήσουν μια κοινοπολιτεία που θα παρείχε δικαιοσύνη για κάθε καταπιεσμένο και για να συμφωνηθεί ότι αυτοί θα τον βοηθούν εναντίον κάθε άδικου μέχρι να αποκτήσει ο καταπιεσμένος όλα τα δικαιώματά του. Ο Αγγελιαφόρος Του Αλλά(χ) ﷺ, αφού έλαβε το Κάλεσμα για την Αποστολή του, είπε: «Ήμουν παρών στον οίκο του ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Τζουντ‘άν σε μια συμπολιτεία που είναι πιο αξιοπρεπής για μένα από τις κόκκινες καμήλες (οι κόκκινες καμήλες είχαν την πιο μεγάλη χρηματική αξία για τους Άραβες εκείνη την εποχή). Ακόμα και τώρα στην εποχή του Ισλάμ θα απαντούσα θετικά αν καλούμουν σε μια τέτοια συμπολιτεία.»

Στην πραγματικότητα, το πνεύμα αυτής της συμπολιτείας ήταν αντίθετο με την Αλ-Τζάχιλεια (προ-Ισλαμική περίοδο), που ήταν βασισμένη στο ρατσισμό και την αφοσίωση μόνο στη φυλή. Αφορμή για τη δημιουργία αυτής της κοινοπολιτείας, λέγεται ότι ήταν το εξής περιστατικό: Κάποιος άνθρωπος από τη φυλή Ζουμπάιντ ήρθε ως έμπορος στη Μέκκα, όπου πούλησε κάποια προϊόντα στον Αλ-‘Ας μπιν Ουά’ιλ Ασ-Σάχμεϊ. Ο τελευταίος δεν πλήρωσε τη τιμή των προϊόντων. Ο πωλητής ζήτησε βοήθεια από τις διάφορες οικογένειες των Κουράις, όπως τους ‘Αμπντ Αντ-Ντάρ, τους Μαχζούμ, τους Τζούμαχ, τους Σαχμ και τους ‘Αντέι, αλλά εκείνοι δεν εισάκουσαν τις εκκλήσεις του. Μετά κατέφυγε σε μια βουνοκορφή και άρχισε με όλη του τη δύναμη να απαγγέλλει στίχους με παράπονο για την αδικία που είχε υποστεί. Ο Αζ-Ζουμπαίρ μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ τον άκουσε και ερεύνησε το θέμα. Τελικά, τα μέλη της προαναφερθείσας συνέλευσης συναντήθηκαν και δημιούργησαν αυτήν την κοινοπολιτεία και έπειτα πήγαν στον Αλ-‘Ας μπιν Ουά’ιλ και τον ανάγκασαν να πληρώσει το χρέος του.

H ΠΡΩΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ

Ο Μωχάμμαντ ﷺ δεν είχε συγκεκριμένο επάγγελμα στην πρόωγη νιότη του, αλλά έχει αναφερθεί ότι δούλευε σαν βοσκός όταν ήταν στους Μπανί Σά’ντ, και επίσης στη Μέκκα. Στην ηλικία των είκοσι πέντε ετών πήγε στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) ως έμπορος για λογαριασμό της

Χαντίτζα (η ευαρέστηση Του Αλλά(χ) επ' αυτής). Ο Ιμπν Ισχάκ ανέφερε ότι η Χαντίτζα, κόρη του Χουάιλεντ, ήταν μια επιχειρηματίας με μεγάλη περιουσία και τιμή. Προσελάμβανε ανθρώπους να κάνουν τις δουλειές της με αμοιβή ένα ποσοστό επί των κερδών της. Ο λαός των Κουράις ήταν ως επί το πλείστον έμποροι, και έτσι όταν η Χαντίτζα πληροφορήθηκε για το Μωχάμμαντ ﷺ, για τα γεμάτα αλήθεια λόγια του, τη μεγάλη ειλικρίνεια του και τους ευγενικούς τρόπους του, τον αναζήτησε. Του προσέφερε να πάει στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) και να κάνει τις δουλειές της, και θα του έδινε μεγαλύτερη αμοιβή από ότι στους άλλους. Θα έστελνε επίσης το σκλάβο της, Μάισαρα, μαζί του. Αυτός συμφώνησε και πήγε με τον υπηρέτη της στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) για εμπόριο.

O ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΝΤΙΤΖΑ:

Όταν ο Προφήτης ﷺ επέστρεψε στη Μέκκα, η Χαντίτζα παρατήρησε στα χρήματά της περισσότερα κέρδη από τις υπόλοιπες φορές. Ο υπηρέτης της της μίλησε, επίσης για την αγνή ηθική του Προφήτη ﷺ, για το γενναιόδωρο χαρακτήρα του, τη βαθιά ειλικρινή σκέψη του, την ειλικρίνεια και την τιμιότητά του. Συνειδητοποίησε ότι είχε βρει το στόχο της. Πολλοί περίοπτοι άνδρες είχαν ζητήσει το χέρι της, αλλά πάντα απέρριπτε τις εκκλήσεις τους. Εμπιστεύτηκε την επιθυμία της στη φίλη της, Ναφίσα, κόρη του Μενάμπε, η οποία αμέσως πήγε στο Μωχάμμαντ ﷺ και του πρότεινε να παντρευτεί την Χαντίτζα. Εκείνος δέχτηκε και ζήτησε από

τους θείους του να πάνε και να μιλήσουν στο θείο της Χαντίτζα για το θέμα. Στο συμφωνητικό γάμου μάρτυρες ήταν οι Μπανού Χάσιμ και οι επικεφαλείς των Μουντάρ. Αυτό συνέβη δύο μήνες μετά από την επιστροφή του Προφήτη ﷺ από το Λεβάντες (παλαιά Συρία). Της έδωσε είκοσι καμήλες ως προίκα. Αυτή ήταν τότε 40 ετών και θεωρούταν η καλύτερη από το λαό της σε καταγωγή, περιουσία και σοφία. Ήταν η πρώτη γυναίκα που παντρεύτηκε ο Αγγελιαφόρος Του Αλλά(χ) ﷺ. Δεν παντρεύτηκε καμία άλλη μέχρι το θάνατό της.

Η ΕΠΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΛ-ΚΑ΄ΜΠΑ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Όταν ο Αγγελιαφόρος Του Αλλά(χ) ﷺ ήταν τριάντα πέντε ετών άρχιζαν οι Κουράις να ξαναχτίζουν το Αλ-Κά΄μπα (Ιερό Οίκο). Αυτό έγινε επειδή το Αλ-Κά΄μπα ήταν ένα χαμηλό κτίριο με παλιές πέτρες που δεν ξεπερνούσαν σε ύψος τα 6,5 μέτρα, από τη εποχή του Ισμαήλ عليه السلام. Επίσης, δεν είχε οροφή και έδινε εύκολη πρόσβαση στους κλέφτες για να πάρουν τους θησαυρούς που είχε μέσα. Ήταν επίσης εκτεθειμένο στα στοιχεία της φύσεως -καθώς είχε κτιστεί πολύ καιρό πριν- που αποδυνάμωναν και ράγιζαν τους τοίχους του. Πέντε χρόνια πριν γίνει Προφήτης, συνέβη μια μεγάλη πλημμύρα στη Μέκκα που έφτασε μέχρι το Αλ-Κά΄μπα, και αυτό κόντεψε να κατεδαφιστεί. Οι Κουράις έπρεπε να το ξανακτίσουν για να προστατέψουν την ιερότητα και τη θέση του. Αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν

μόνο νόμιμα χρήματα στο χτίσιμο του Αλ-Κά'μπα, και έτσι όσα χρήματα προέρχονταν από πορνεία, τοκογλυφία ή άδικες πράξεις αποκλείονταν. Στην αρχή τους είχε καταβάλλει τόσο το δέος που δεν τολμούσαν να κατεδαφίσουν τον τοίχο, αλλά ο Αλ-Ουαλίντ μπιν Αλ-Μουγίρα Αλ-Μαχζούμι έπιασε τη βαριοπούλα λέγοντας: «Ω! Αλλά(χ) δεν θέλουμε να κάνουμε παρά μόνο το καλό.» και άρχισε να κατεδαφίζει. Βλέποντας ότι δεν του είχε συμβεί κανένα κακό, οι υπόλοιποι συμμετείχαν στην κατεδάφιση των τοίχων μέχρι που έφτασαν τα θεμέλια που είχε ρίξει ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❀. Αρχίζοντας να ξαναχτίζουν τους τοίχους του, κατένειμαν τις εργασίες ανάμεσα στις φυλές. Κάθε φυλή ήταν υπεύθυνη για την ανακατασκευή ενός τμήματος. Οι φυλές μάζεψαν πέτρες και άρχισαν το κτίσιμο. Τις πέτρες έστρωσε ένας Ρωμαίος κτίστης με το όνομα Μπακούμ. Οι εργασίες συνεχίστηκαν μέχρι που έφτασε η στιγμή να τοποθετήσουν στη θέση της την Μαύρη Λίθο. Μετά ξέσπασε λογομαχία ανάμεσα στους αρχηγούς, η οποία κράτησε για τέσσερις με πέντε μέρες, αφού ο καθένας επιθυμούσε να τοποθετήσει τη Λίθο στη θέση της. Η λογομαχία έγινε τόσο έντονη μέχρι που κόντεψε να γίνει πόλεμος. Ευτυχώς, ο γηραιότερος ανάμεσα στους αρχηγούς, Αμπού Ουμάγια μπιν Αλ-Μουγίρα Αλ-Μαχζούμι, έκανε μια πρόταση που έγινε δεκτή από όλους. Είπε: «Ας αφήσουμε αυτόν που θα μπει πρώτος στον Ιερό Οίκο να αποφασίσει ποιός θα τοποθετήσει τη Λίθο.» Η Βούληση Του Αλλά(χ) ήταν ο Αγγελιαφόρος Του ❀ να μπει πρώτος στο Τζαμί. Βλέποντάς τον, όλοι όσοι βρίσκονταν

εκεί, φώναξαν: «Νάτος ο Αλ-’Αμείν (Ο έμπιστος). Τον αποδεχόμαστε (ως κριτή). Αυτός είναι ο Μωχάμμαντ.». Του είπανε το θέμα και αυτός ζήτησε ένα μανδύα τον οποίο τοποθέτησε στο έδαφος και τοποθέτησε τη Λίθο στο κέντρο του. Έπειτα ζήτησε από τους αντιπροσώπους των διαφόρων φυλών να πιάσουν τα άκρα του μανδύα και να σηκώσουν τη Λίθο όλοι μαζί και όταν τη φτάσανε κοντά στη θέση της, ο Προφήτης ۞ την πήρε με τα χέρια του και την τοποθέτησε στη σωστή της θέση. Με αυτόν τον τρόπο καταπραΰνθηκε μια κατάσταση μεγάλης έντασης και ένας τεράστιος κίνδυνος αποφεύχθηκε από τη σοφία του Προφήτη ۞.

Οι Κουράις ξέμειναν από νόμιμα χρήματα, και για αυτό μείωσαν πέντε με έξι μέτρα από τη βόρεια πλευρά του Αλ-Κά’μπα, που ονομάζεται Αλ-Χίτζρ και Αλ-Χατίμ. Σήκωσαν την πόρτα πάνω από το επίπεδο του εδάφους, ώστε να επιτρέπουν την είσοδο μόνο σε όποιον επιθυμούσαν. Όταν το κτίριο έφτασε τα 15 μέτρα περίπου σε ύψος ανέγειραν τη στέγη που στεκόταν σε έξι κολώνες.

Όταν τελείωσε το κτίσιμο του Αλ-Κά’μπα, είχε πάρει τετράγωνο σχήμα δεκαπέντε μέτρα ψηλό. Η πλευρά με τη Μαύρη Λίθο και η απέναντί της είχαν μήκος δέκα μέτρα η καθεμιά. Η Μαύρη Λίθος απείχε 1.5 μέτρο από το επίπεδο του εδάφους. Οι δυο άλλες πλευρές είχαν μήκος δώδεκα μέτρα η καθεμιά. Η πόρτα βρισκόταν σε ύψος δύο μέτρων από το έδαφος. Επίσης υπήρχε μια δομική κατασκευή ύψους 25 εκατοστών και πλάτους 30 εκατοστών κατά μέσο όρο

που περιέβαλλε το Αλ-Κά'μπα. Ονομαζόταν Ασ-Σαδρουάν, και ήταν αρχικά αναπόσπαστο κομμάτι του Ιερού Οίκου.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΩΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ, συνδύαζε στα νιάτα του τα καλύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά. Ήταν ένας υποδειγματικός άνθρωπος με σωστή σκέψη και αλάνθαστη διαίσθηση. Ήταν προικισμένος με νοημοσύνη, γνησιότητα στη σκέψη και ακρίβεια στην επιλογή των μέσων που οδηγούν σε ακριβείς στόχους. Η μεγάλης διάρκειας σιωπή του, τον βοηθούσε πολύ στη συνήθεια του διαλογισμού και της βαθιάς αναζήτησης της αλήθειας. Με το αγνό του μυαλό και με την καθαρή του φύση κοιτούσε τις στάσεις ζωής και τις υποθέσεις των ανθρώπων. Απέφευγε τους μύθους και αναλάβανε ενεργό ρόλο σε οτιδήποτε θεωρούσε εποικοδομητικό και χρήσιμο, διαφορετικά, απομακρυνόταν από αυτό. Για παράδειγμα: απέφευγε να πίνει κρασί, να τρώει κρέας από σφαγιασμένα σε βωμούς ζώα για χάριν των ειδώλων, ή να παρακολουθεί ειδωλολατρικές εκδηλώσεις. Αισθανόταν τεράστια αποστροφή ή πολύ περισσότερο απέχθεια για τα είδωλα. Δεν θα ανεχόταν σε καμιά περίπτωση κάποιος να ορκίζεται στον Αλ-Λάτ και στον Αλ-΄Ούζζα. Η πρόνοια Του Αλλά(χ) τον απομάκρυνε χωρίς αμφιβολία από όλες τις αποκρουστικές και σατανικές πράξεις. Ακόμη και όταν προσπάθησε να υπακούσει στο

ένστικτό του και να απολαύσει κάποιες χαρές της ζωής ή να ακολουθήσει κάποιες ανήθικες παραδόσεις, η πρόνοια Του Αλλά(χ) παρενέβη ώστε να αποτρέψει κάθε παρεκτροπή από αυτήν την πορεία. Ο Ιμπν Αλ-Αθίρ κατέγραψε ότι ο Μωχάμμαντ ﷺ είπε: “Δεν προσπάθησα ποτέ να κάνω ό,τι κάνει και ο λαός μου, εκτός από δύο φορές. Κάθε φορά παρενέβαινε ο Αλλά(χ) και με ήλεγχε για να μην το κάνω και δεν το ξαναέκανα ποτέ μέχρι που ο Αλλά(χ) με τίμησε με το μήνυμά του. Μια νύχτα είπα στο παιδί που βοσκούσε μαζί μου τα πρόβατα ενώ ήμασταν στη βόρεια πλευρά της Μέκκα: «Μπορείς να προσέξεις τα πρόβατά μου μέχρι να μπω μέσα στη Μέκκα για να διασκεδάσω όπως διασκεδάζουν οι νέοι;». Και το παιδί είπε: «Εντάξει, πήγαινε.». Και εγώ πήγα, μέχρι που έφτασα κοντά στο πρώτο σπίτι της Μέκκας, και από εκείνο το σημείο άρχισα να ακούω μουσική και ρώτησα: «Τι γίνεται εδώ;». Κάποιος απάντησε: «Είναι γαμήλιο πάρτυ.» Κάθισα για να ακούσω, όμως ο Αλλά(χ) έκλεισε τα αυτιά μου και σύντομα έπεσα σε βαθύ ύπνο. Τίποτα δεν με ξυπνούσε εκτός από τη ζέστη του ήλιου. Επέστρεψα στο παιδί και αυτό με ρώτησε για το τι έγινε και εγώ του είπα τι μου συνέβη. Έπειτα άλλη νύχτα έκανα ακριβώς το ίδιο και μπήκα στη Μέκκα αλλά μου συνέβη ακριβώς το ίδιο με την προηγούμενη φορά. Μετά από αυτό δεν έκανα κάτι κακό ποτέ ξανά.”

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ ήταν γνωστός στο λαό του για την σεμνότητα στα ήθη, για την ενάρετη συμπεριφορά του και τους ευγενικούς τρόπους του. Απέδειξε ότι υπήρξε

το ιδανικό του άνδρα και διέθετε άμεμπτο χαρακτήρα. Ήταν ο πιο εξυπηρετικός στους συμπατριώτες του, ο πιο ειλικρινής στα λεγόμενά του και ο πιο ήπιος στην ιδιοσυγκρασία του. Ήταν ο πιο καλόκαρδος, αγνός και φιλόξενος και αυτός που πάντα εντυπωσίαζε τους ανθρώπους με την ευλαβική του όψη. Ήταν ο πιο ειλικρινής και ο πιο κατάλληλος στο να τηρήσει μια συμφωνία. Ήταν ο πιο αξιόπιστος μέχρι που οι συμπολίτες του τον αποκαλούσαν Αλ-’Αμείν (Ο Αξιόπιστος). Η γυναίκα του, η μητέρα των πιστών, Χαντίτζα (η ευαρέστηση Του Αλλά(χ) επ’ αυτής) του είπε κάποτε: «Εσύ κρατάς στενούς δεσμούς με τους συγγενείς σου, επωμίζεσαι τα προβλήματα των άλλων, δίνεις από την περιουσία σου στους άπορους και στα ορφανά, τιμάς και ταΐζεις τους φιλοξενούμενούς σου και βοηθάς τους άλλους σε δύσκολες περιόδους».

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ ΩΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

ΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΑΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ:

Το κάλεσμα του Μωχάμμαντ ﷺ μπορεί να διακριθεί σε δύο φάσεις χαρακτηριστικά οριοθετημένες:

- Η φάση στη Μέκκα: σχεδόν δεκατρία χρόνια.
- Η φάση στη Μεντίνα: δέκα ολόκληρα χρόνια.

Κάθε μια από τις δύο φάσεις περιελάμβανε χαρακτηριστικά γνωρίσματα που διακρίνονταν εύκολα μέσα από τον ακριβή έλεγχο των συνθηκών που τις χαρακτήριζαν. Η φάση της Μέκκας διακρίνεται σε τρία στάδια:

- Το στάδιο του μυστικού καλέσματος: τρία χρόνια.
- Το στάδιο της ανακήρυξης του Καλέσματος στη Μέκκα: από την αρχή του τέταρτου έτους της

Αποστολής και σχεδόν μέχρι το τέλος του δέκατου χρόνου.

- Το στάδιο του καλέσματος στο Ισλάμ και του πολλαπλασιασμού του πέρα από τη Μέκκα: διήρκεσε από το τέλος του δέκατου χρόνου της Προφητείας και επεκτάθηκε μέχρι το θάνατο του Προφήτη ﷺ.

Η φάση στη Μαντίνα θα εξεταστεί αργότερα όταν έρθει η ώρα.

Στη Σπηλιά της Χιρά'

Όταν ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ πλησίαζε τα σαράντα έτη, λόγω του πνευματικού χάσματος μεταξύ του ίδιου και των συμπατριωτών του, που υπήρχε λόγω του στοχασμού που επιδείκνυε για το σύμπαν, τον κόσμο και τη δημιουργία, τρόπος σκέψης πολύ διαφορετικός από αυτόν του ειδωλολατρικού λαού του, άρχισε να αρέσκειται στο να μένει μόνος του. Έτσι, συνήθιζε να παίρνει μαζί του λίγο φαγητό και νερό και να πηγαίνει στη σπηλιά της Χιρά', που βρίσκεται στο όρος Αν-Νουρ. Απείχε μόλις 3 χιλιόμετρα από τη Μέκκα. Ήταν μια μικρή σπηλιά μήκους 4 μέτρων και πλάτους 1,5 μέτρου. Περνούσε εκεί το μήνα του Ραμαντάν λατρεύοντας και στοχάζοντας όλα όσα βρίσκονταν γύρω του από τις ομορφιές του κόσμου, καθώς και για το ποια δύναμη θα μπορούσε να κρύβεται πίσω από όλα αυτά, αμφιβάλλοντας για τα ανόητα ειδωλολατρικά δόγματα που είχαν ασπαστεί οι συμπατριώτες του. Αυτή η επιλογή του για απομόνωση προερχόταν από Τον Αλλά(χ), ώστε να

καθαρίσει το μυαλό του από τα εγκόσμια και τα ασήμαντα ανθρώπινα προβλήματα, που κατευθύνουν το μυαλό σε αυτήν τη ζωή, και για να τον προετοιμάσει για το σπουδαίο ζήτημα που τον περίμενε, για να είναι έτοιμος να σηκώσει αυτό το σπουδαίο φορτίο που επρόκειτο να αναμορφώσει τον κόσμο και να αλλάξει τη γραμμή της Ιστορίας της γης. Γι' αυτόν τον λόγο Ο Αλλά(χ) σχεδίασε αυτήν την απομόνωση του Προφήτη ﷺ τρία χρόνια πριν να του εμπνεύσει το Μήνυμα.

Ο ΤΖΙΜΠΡΕΙΛ (ΓΑΒΡΙΗΛ) ΤΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Όταν ήταν σαράντα ετών, στην ηλικία της ολοκληρωμένης τελειότητας κατά την οποία οι Προφήτες λάμβαναν την εντολή να μεταδώσουν το Μήνυμά τους, άρχισαν να εμφανίζονται σημάδια της Προφητικής του ιδιότητας και να φαίνονται σιγά –σιγά στον ορίζοντα της ζωής· ένα από αυτά τα σημάδια ήταν το ότι υπήρχε μια πέτρα στην Μέκκα που τον χαιρετούσε. Επίσης, λάμβανε αληθινά οράματα για έξι μήνες. Ό,τι όραμα λάμβανε, πραγματοποιούταν με μεγάλη ακρίβεια, φανερά όπως το φως της ημέρας. Κατά το μήνα Ραμαντάν, στον τρίτο χρόνο της απομόνωσής του στη σπηλιά της Χιρά', Ο Αλλά(χ) ήθελε να εξαπλώσει το Έλεός Του στη Γη, για αυτό τίμησε τον Μωχάμμαντ ﷺ με την αποστολή του, και του έστειλε τον Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) με μερικά εδάφια του Ιερού Κορανίου. Όσον αφορά την ακριβή ημερομηνία, προσεκτική

έρευνα σε έμμεσες αποδείξεις και σχετικά στοιχεία δείχνουν ότι ήταν η Δευτέρα, 21^η μέρα του μήνα Ραμαντάν, τη νύχτα, δηλαδή της 10ης Αυγούστου του 610 μ. Χ., όταν ο Προφήτης ﷺ ήταν ακριβώς 40 ετών, 6 μηνών και 12 ημερών, σύμφωνα με το σεληνιακό ημερολόγιο, δηλ. 39 ετών, 3 μηνών και 20 ημερών σύμφωνα με το Γρηγοριανό ημερολόγιο.

Η ‘Α’ισα (Αϊσα), η φιλαλήθης (η ευαρέστηση Του Αλλά(χ) επ’ αυτής), έδωσε την εξής αφήγηση γι’ αυτό το σημαντικότατο γεγονός που έφερε το Θείο φως που θα έδιωχνε το σκότος της απιστίας και της άγνοιας, οδήγησε τη ζωή σε μια νέα πορεία και επέφερε τη σοβαρότερη τροποποίηση στη γραμμή της Ιστορίας της ανθρωπότητας:

«Όταν ξεκίνησε Ο Προφήτης ﷺ να λαμβάνει την αποκάλυψη, αυτή ήρθε με τη μορφή αληθινών οραμάτων. Όποτε έβλεπε ένα όραμα, αυτό πραγματοποιούταν με μεγάλη ακρίβεια, φανερά όπως το φως της ημέρας. Άρχισε να αγαπάει την απομόνωση και να πηγαίνει στη σπηλιά Χιρά’ για να προσεύχεται τις νύχτες πριν να επιστρέψει στην οικογένειά του για εφόδια, και έπειτα επέστρεφε πάλι πίσω στη σπηλιά, μέχρι που, απρόσμενα, ο άγγελος Γαβριήλ ήλθε σ’ αυτόν με την Αλήθεια και τού είπε: «Απάγγειλε.». Ο Προφήτης ﷺ του απάντησε: «Δε μπορώ να διαβάσω». Ο Προφήτης ﷺ είπε: «Έπειτα με πήρε και με αγκάλιασε σφιχτά και με δύναμη μέχρι που εξαντλήθηκα, και στη συνέχεια με άφησε και είπε: «Απάγγειλε». Και του

απάντησα: «Δε μπορώ να διαβάσω», και με πήρε και με αγκάλιασε σφιχτά και με δύναμη για δεύτερη φορά μέχρι που εξαντλήθηκα. Έπειτα με άφησε και είπε: «Απάγγελε». Εγώ είπα «Δε μπορώ να διαβάσω». Με πήρε και με αγκάλιασε σφιχτά και με δύναμη για τρίτη φορά, και έπειτα με άφησε και είπε:

❖ **Διάβασε! Στο όνομα του Κυρίου σου, που δημιούργησε.**
❖ **Έπλασε τον άνθρωπο από ‘Άλακ (κρεμάμενο θρόμβο αίματος).** ❖ **Διάβασε! Και Ο Κύριός σου είναι Ο πλέον Γενναιόδωρος** ❖ [Κοράνιο 96:1-3]

Ο Προφήτης ❖ επέστρεψε προς το σπίτι του έχοντας λάβει αυτά τα εδάφια, με την καρδιά του να τρέμει. Μπήκε στο σπίτι του και είπε στη Χαντίτζα μπιντ Χουάιλεντ, τη γυναίκα του: «Σκέπασέ με... σκέπασέ με.» Τον σκέπασε μέχρι που ηρέμησε. Είπε στη Χαντίτζα: «Τι έχω πάθει;». Την ενημέρωσε για το περιστατικό στη σπηλιά προσθέτοντας, «Στ’ αλήθεια, φοβήθηκα για τον εαυτό μου». Η Χαντίτζα τού είπε: «Όχι, μα τον Αλλά(χ)! Ο Αλλά(χ) ποτέ δεν θα σε απογοητεύσει. Εσύ κρατάς στενούς δεσμούς με τους συγγενείς σου, επωμίζεσαι τα προβλήματα των άλλων, δίνεις από την περιουσία σου στους άπορους και στα ορφανά, τιμάς και ταΐζεις τους φιλοξενούμενούς σου και βοηθάς τους άλλους σε δύσκολες περιόδους.»

Ξεκίνησε με τον Προφήτη ❖ για τον εξάδελφό της, Ουάρακα μπιν Νάουφαλ μπιν Άσαντ μπιν ‘Αμπντ Αλ-

‘Ούζα, ο οποίος είχε ασπαστεί το Χριστιανισμό κατά την προ –Ισλαμική περίοδο, και ήταν γραφέας της Βίβλου στα Εβραϊκά. Ήταν τυφλός και ηλικιωμένος άντρας. Η Χαντίτζα του είπε: «Εξάδελφε! Άκουσε τον Μωχάμμαντ!» Ο Ουάρακα είπε: «Ω, Μωχάμμαντ! Τι είδες;» Ο Αγγελιαφόρος Του Αλλά(χ) του είπε αυτά που είχε δει. Ο Ουάρακα του απάντησε: «Αυτός είναι ο Ναμούς (δηλ. ο άγγελος που του έχουν εμπιστευθεί τα Θεϊκά Μυστικά), τον οποίο Ο Αλλάχ έστειλε στο Μουσή. Εύχομαι να ήμουν νεότερος (για να σε υποστηρίξω). Εύχομαι να είμαι ακόμα ζωντανός τη στιγμή που ο λαός σου θα σε διώξει». Ο Μωχάμμαντ ❀ ρώτησε: «Θα με διώξουν;» Ο Ουάρακα απάντησε: «Ναι!! Όποιος έχει έλθει με κάτι παρόμοιο με αυτό που έφερες εσύ, έχει τύχει εχθρικής αντιμετώπισης· και αν είμαι ζωντανός μέχρι εκείνη τη μέρα, τότε θα σε υποστηρίξω σθεναρά.» Μετά από μερικές μέρες ο Ουάρακα πέθανε και η Αποκάλυψη διεκόπη.

Διακοπή της αποκάλυψης

Υπάρχουν διάφορες απόψεις για τη διάρκεια της διακοπής της Αποκάλυψης. Ο Ιμπν Σά‘ντ ανέφερε ότι ο Ιμπν ‘Αμπάς είπε πως η Αποκάλυψη σταμάτησε για μερικές μέρες. Μετά από προσεκτική μελέτη, αυτό φαίνεται να είναι το σωστό.

Εκείνο το διάστημα, ο Προφήτης 𐄂, έπεσε σε ένα είδος κατάθλιψης σε συνδυασμό με έκπληξη και απορία. Ο Αλ-Μπουχάρι ανέφερε:

«Η Αποκάλυψη σταμάτησε για λίγο και ο Προφήτης 𐄂 λυπήθηκε τόσο, που πήγε γρήγορα στην κορυφή ενός βουνού να πέσει. Όταν έφτασε στην κορυφή του βουνού και πήγε να πέσει, ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) εμφανίστηκε σε αυτόν και του είπε: «Ω Μωχάμμαντ! Είσαι πράγματι ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ», οπότε η καρδιά του ηρέμησε και επέστρεψε σπίτι. Όταν είδε ότι η Αποκάλυψη δεν επέστρεφε, έκανε το ίδιο, αλλά ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) κάθε φορά που ήθελε να πέσει εμφανιζόταν πάλι μπροστά του και του έλεγε ό,τι του είχε πει νωρίτερα.»

Ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) φέρνει ξανά την αποκάλυψη Του Αλλά(χ)

Ο Ιμπν Χάτζρ είπε: ‘Αυτό (η παύση της αποκάλυψης Του Αλλάχ για μερικές μέρες) γινόταν για να ανακουφίσει τον Αγγελιαφόρο Του Αλλάχ 𐄂 από το φόβο που ένιωθε και να τον κάνει να περιμένει με ανυπομονησία την Αποκάλυψη. Και όταν έγινε αυτό, Ο Αλλά(χ) τον τίμησε ξανά με την Αποκάλυψη. Ο Προφήτης 𐄂 είπε:

«Έμεινα στη σπηλιά της Χιρά’ για έναν μήνα. Όταν πέρασε, κατέβηκα στην κοιλάδα και κάποιος με φώναξε. Κοίταξα δεξιά μου και δεν είδα τίποτα. Κοίταξα στα αριστερά μου

και δεν είδα τίποτα. Κοίταξα μπροστά μου και δεν είδα τίποτα. Κοίταξα πίσω μου και δεν είδα τίποτα. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα κάτι. Είδα τον άγγελο που είχε έρθει σε μένα στη σπηλιά της Χιρά'. Καθόταν σε μια καρέκλα ανάμεσα στη γη και τον ουρανό. Φοβήθηκα πολύ και έπεσα στο έδαφος. Πήγα στη Χαντίτζα και της είπα, “Σκέπασέ με..., Σκέπασέ με... Ρίξε μου κρύο νερό.”» Ο Προφήτης ﷺ είπε στη συνέχεια: «Η Χαντίτζα με σέπασε και μού έριξε κρύο νερό. Και ήρθαν σε μένα αυτά τα εδάφια»:

﴿ Ω! εσύ (Προφήτη) που είσαι σκεπασμένος (με ένα μανδύα)! ✨ Σήκω και προειδοποίησε! ✨ Και τον Κύριο σου δόξασε. ✨ Και εξάγνισε τα ενδύματά σου! ✨ Και απομακρύνσου από το Αρ-Ρούτζζ (τα είδωλα και την ειδωλολατρία) (όπως ήδη κάνεις)! ﴾ [Κοράνιο 74:1-5]

Ο Ιμπν Χατζρ είπε στη συνέχεια: «Αυτό ήταν πριν από την επιβολή της προσευχής. Μετά από αυτό η Αποκάλυψη άρχισε να έρχεται σε μόνιμη βάση.»

Το παραπάνω χαντίθ αναφέρεται στο Σαχίχ Αλ-Μπουχάρι.

Αυτά τα Εδάφια σηματοδότησαν την αρχή της Αποστολής του Μωχάμμαντ ﷺ. Περιελάμβαναν δύο εντολές:

Η πρώτη εντολή:

Να διαδώσει την προειδοποίηση. Και αυτή βρίσκεται στα λόγια Του Αλλά(χ): «**Σήκω και προειδοποίησε!**»». Αυτό σημαίνει να προειδοποιήσει τους ανθρώπους για την τιμωρία Του Αλλά(χ), που θα λάβουν αν δεν πάντουν να κάνουν όσα κάνουν, δηλαδή την ειδωλολατρία, την παραπλάνηση, και την απόδοση εταιρών στον Αλλά(χ), είτε στην Κυριαρχία Του, είτε στις Ιδιότητές Του, είτε στα Δικαιώματά Του.

Η δεύτερη εντολή:

Το να εφαρμόζει τις εντολές Του Αλλά(χ) στον εαυτό του για να κερδίσει με αυτόν τον τρόπο την ευαρέστηση Του Αλλά(χ) και να γίνει καλό παράδειγμα για όποιον θα πιστέψει στον Αλλά(χ). Αυτή η εντολή βρίσκεται στα λόγια Του Αλλά(χ): «**Και τον Κύριο σου δόξασε.**» Αυτό σημαίνει να δοξάζει αποκλειστικά και μόνο Τον Αλλά(χ) και να μην του αποδίδει κανέναν εταιρο. Επίσης βρίσκεται στα λόγια Του Αλλά(χ): «**Εξάγνισε τα ενδύματά σου**». Η κυριολεκτική έννοια αυτής της φράσης σημαίνει να καθαρίσει το σώμα και τα ενδύματά του, μιας και δεν είναι πρόπον για όποιον δοξάζει Τον Αλλά(χ) και προσεύχεται, να είναι βρώμικος και να έχει βρώμικα ρούχα. Αν απαιτείται αυτού του είδους ο εξαγνισμός, τότε απαιτείται πολύ περισσότερο και ο εξαγνισμός από την ανηθικότητα και την ειδωλολατρία. Βρίσκεται επίσης στα λόγια Του Αλλά(χ): «**Και απομακρύνσου από το *Αρ-Ρούτζζ (τα είδωλα και την ειδωλολατρία)***!», που σημαίνει να μείνει μακριά από

αιτίες που προκαλούν την Οργή Του Αλλά(χ) και την Τιμωρία Του.

Με άλλα λόγια, αυτά τα Εδάφια έθεσαν στους ώμους του Προφήτη 𐤂𐤃𐤁 ένα μεγάλο καθήκον, και λειτούργησαν ως η αρπαγή του από τον ύπνο και από τη ζεστασιά και τον βάλανε στο δρόμο των δυσκολιών και των αγώνων. Ήταν σαν να τού έλεγαν: «Αυτός που ζει για τον εαυτό του μπορεί να ζει με άνεση, ενώ εσύ, που κουβαλάς αυτό το μεγάλο φορτίο, τι σχέση έχεις με τον ύπνο; Τι σχέση έχεις με την άνεση; Τι σχέση έχεις με το ζεστό κρεβάτι; Με την άνετη ζωή; Σήκω γι' αυτό το σπουδαίο ζήτημα που σε περιμένει και γι' αυτό το βαρύ φορτίο που σε περιμένει. Σήκω προς το μόχθο και την κούραση, γιατί ο χρόνος του ύπνου και της ξεκούρασης έχει περάσει, και τίποτα δε θα μείνει, παρά μόνο η αϋπνία και η μεγάλη διάρκεια του αγώνα. Γι' αυτό, σήκω και προετοιμάσου γι' αυτό το ζήτημα.»

Ο Προφήτης 𐤂𐤃𐤁 σηκώθηκε και έμεινε σηκωμένος για είκοσι τρία χρόνια. Δεν ξεκουράστηκε, και ποτέ δεν έζησε για τον εαυτό του, ούτε για την οικογένειά του, και έμεινε όρθιος για το Κάλεσμα Του Αλλά(χ), κουβαλώντας τόσο μεγάλο φορτίο. Τίποτα δεν τον αποσπούσε από αυτό το σπουδαίο ζήτημα...Είθε Ο Αλλά(χ) να τον ανταμείψει με την καλύτερη αμοιβή για όλα αυτά που υπέφερε για μας.

Οι επόμενες ενότητες του βιβλίου αυτού δεν είναι τίποτε, παρά μια μικρή εικόνα αυτού του μακροχρόνιου αγώνα του Προφήτη 𐤂𐤃𐤁.

ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

Πριν προχωρήσουμε σε λεπτομέρειες για τον μακροχρόνιο αγώνα του Μωχάμμαντ ❸, θα θέλαμε να εξοικειωθούμε με τα στάδια της Αποκάλυψης, που αποτέλεσαν την κύρια πηγή του Μηνύματος και το αντικείμενο της Καλέσματος. Ο Ιμπν Αλ-Κάιμ, αναφέροντας τα στάδια της Αποκάλυψης, δήλωσε:

Το πρώτο: Τα αληθινά οράματα. Ήταν το σημείο εκκίνησης της Αποκάλυψης .

Το δεύτερο: Αυτό που ο άγγελος έχει ψιθυρίσει στην καρδιά του Προφήτη ❸. Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ ❸, είπε: «Το Άγιο Πνεύμα ψιθύρισε στην καρδιά μου ότι «Καμιά ψυχή δεν θα χαθεί μέχρι να λάβει ολόκληρο το βιοπορισμό της (που όρισε Ο Αλλά(χ)), οπότε να φοβάστε Τον Αλλάχ και να Του ζητάτε με όμορφο τρόπο. Μην αφήσετε την καθυστέρηση της λήψης των αγαθών να σας οδηγήσει στο να τα λάβετε με ανυπακοή προς Τον Αλλά(χ), γιατί αυτό που έχει Ο Αλλά(χ) δεν μπορεί ποτέ να αποκτηθεί, παρά μόνο μέσω της υπακοής σε Αυτόν.»

Το τρίτο: Ο άγγελος ερχόταν στον Αγγελιαφόρο Του Αλλάχ ❸ με ανθρώπινη μορφή και του μιλούσε. Μερικές φορές οι Σύντροφοι του Προφήτη ❸ έβλεπαν τον άγγελο σε αυτήν τη μορφή.

Το τέταρτο: Η αποκάλυψη ερχόταν στον Προφήτη ❸ σαν τον ήχο ενός κουδουνιού. Αυτή ήταν η πιο δύσκολη μορφή

για τον Προφήτη ﷺ, ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό του ακόμα και τις πιο κρύες μέρες. Όταν ο Προφήτης ﷺ ήταν πάνω στην καμήλα του, η καμήλα δεν άντεχε το βάρος και γονάτιζε στο έδαφος. Μια φορά ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ ﷺ είχε μια τέτοια αποκάλυψη, ενώ καθόταν και το πόδι του βρισκόταν πάνω στο πόδι του Ζάιντ μπιν Θάμπιτ. Ο Ζάιντ ένιωσε ότι η πίεση κόντεψε να τραυματίσει το πόδι του.

Το πέμπτο: Ο Προφήτης ﷺ έβλεπε τον άγγελο στη μορφή με την οποία είχε δημιουργηθεί. Ο άγγελος του αποκάλυπτε αυτά που Ο Αλλάχ τον είχε διατάξει να του αποκαλύψει. Αυτό, όπως αναφέρει το Κοράνιο στη Σούρα Αν-Νάτζμ, συνέβη δύο φορές.

Το έκτο: Αυτά που ο ίδιος Ο Αλλάχ του αποκάλυψε στον ουρανό, δηλαδή όταν ανέβηκε στον ουρανό κατά το Νυχτερινό Ταξίδι (Αλ-Ισρά' και Αλ-Μι'ράτζ) και έλαβε την εντολή του Αλλά(χ) για τη Σαλά (προσευχή).

Το έβδομο: Ο Λόγος Του Αλλάχ στον Αγγελιαφόρο Του ﷺ, χωρίς τη μεσολάβηση ενός αγγέλου, όπως μιλούσε με τον Προφήτη Μωυσή ﷺ, όπως αναφέρεται στο χαντίθ του Νυχτερινού Ταξιδιού.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΑ(Χ)

Τρια χρόνια μυστικού καλέσματος

Ο Προφήτης ﷺ σηκώθηκε και άρχισε, αφού έλαβε τα προαναφερθέντα Εδάφια, το κάλεσμα για Τον Αλλά(χ).

Εφόσον οι Άραβες εκείνης της εποχής ήταν άγριοι και η μόνη θρησκεία τους ήταν η ειδωλολατρία, κάτι το οποίο δε μπορούσαν να υποστηρίξουν με κάποιο επιχειρήμα, εκτός του ότι την είχαν λάβει από τους πατέρες τους, και δεν είχαν ηθική, εκτός από την αλαζονεία, ούτε τρόπο να λύσουν τις διαφορές τους, παρά μόνο το σπαθί, καθώς επίσης και λόγω του ότι είχαν τα πρωτεία σε θρησκευτικό επίπεδο στην Αραβική Χερσόνησο, κρίθηκε σοφό το κάλεσμα να είναι μυστικό στην αρχή, για να μην εκπλαγούν με κάτι που θα τους εξοργίσει.

Οι πρώτοι προσήλυτοι

Ο Προφήτης ﷺ ξεκίνησε όπως ήταν φυσικό την ιερή αποστολή του από το σπίτι του και στη συνέχεια προχώρησε στους ανθρώπους με τους οποίους είχε πιο στενές επαφές. Στη συνέχεια, καλούσε στο Ισλάμ οποιονδήποτε πίστευε ότι ήταν καλός άνθρωπος απ' όσους ήξερε και τον ήξεραν κι αυτοί. Ήξερε ότι αγαπούσαν την αλήθεια και την καλοσύνη, κι εκείνοι ήξεραν γι' αυτόν ότι αγαπούσε την αλήθεια και την καλοσύνη, και ανταποκρίθηκαν, όσοι δεν είχαν την παραμικρή αμφιβολία για την ειλικρίνεια του Προφήτη ﷺ. Αυτοί οι άνθρωποι είναι στην Ισλαμική Ιστορία γνωστοί ως οι πρώτοι προσήλυτοι. Στην κορυφή της λίστας βρίσκεται η σύζυγος του Προφήτη ﷺ, η μητέρα των πιστών, Χαντίτζα μπιντ Χουάιλιντ, ακολουθούμενη από τον απελεύθερο σκλάβο του Προφήτη ﷺ, Ζάιντ μπιν Χάριθα, τον οποίο ο Προφήτης ﷺ υιοθέτησε. Έπειτα ήταν ο 'Αλί μπιν Αμπί

Τάλιμπ, ξάδελφος του Προφήτη ﷺ, ο οποίος βρισκόταν στην εφηβεία. Ακολούθησε ο στενότερος φίλος του Προφήτη ﷺ, Αμπού Μπακρ Ασ-Σεντίκ. Όλοι αυτοί ασπάστηκαν το Ισλάμ ήδη από την πρώτη μέρα του καλέσματος.

Ο Αμπού Μπακρ, που από την πρώτη μέρα ασπάστηκε το Ισλάμ, αποδείχθηκε πολύ ενεργός στο Κάλεσμα. Ήταν συγκαταβατικός, πρᾶος, αγαπητός και ηθικός. Οι άνδρες του λαού τον πλησίαζαν και κάθονταν μαζί του για τις γνώσεις, τη φιλία, την ευχάριστη παρέα του, αλλά και για θέματα δουλειάς. Καλούσε όποιον εμπιστευόταν από το λαό του στο Ισλάμ και κατάφερε με προσωπικές προσπάθειες να προσελκύσει ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων στο Ισλάμ, όπως τον ‘Ουθμάν ιμπν ‘Αφάν Αλ-Άμαουι, τον Αζ-Ζουμπαίρ μιν Αλ-‘Αουάμ Αλ-Άσαντι, τον ‘Αμπντ Αρ-Ραχμάν μιν ‘Αουφ, Σά‘ντ μιν Αμπί Ουακάς Αζ-Ζουχρίαν και τον Τάλχα μιν ‘Ουμπάιντ Ελλά(χ) Ατ-Τάιμι. Οι οχτώ αυτοί αποτέλεσαν τους πρώτους προσήλυτους και βρίσκονται στην κορυφή της λίστας των ανθρώπων που ασπάστηκαν το Ισλάμ.

Αυτούς ακολούθησαν ο Αμπού ‘Ουμπάιντα ‘Άμρ μιν Αλ-Τζαράχ, ο Αμπού Σάλαμα μιν ‘Αμπντ Αλ-Άσαντ Αλ-Μαχζούμι, η γυναίκα του ‘Ούμ Σάλαμα, ο Αλ-Άρκαμ μιν Αμπί Αλ-Άρκαμ, ο ‘Ουθμάν μιν Μαδ‘ούν Αλ-Τζούμαχι, τα δύο αδέρφια του ο Κουντάμα και ο ‘Αμπντ Αλλά(χ), ο ‘Ουμπάιντα μιν Αλ-Χάριθ ιμπν Αλ-Μουττάλιμπ μιν ‘Αμπντ Μανάφ, ο Σά‘ίντ μιν Ζάιντ Αλ-‘Ανταουι, και η

γυναίκα του η Φάτιμα μπινετ Αλ-Χαττάμπ, η αδελφή του ‘Ούμαρ μπιν Αλ-Χαττάμπ, ο Χαμπάμπ μπιν Αλ-Άρτ Ατ-Ταμίμι, ο Τζά‘φαρ μπιν Αμπί Τάλιμπ, η γυναίκα του η Ασμά’ μπινετ ‘Ουμάις, ο Χάλιντ μπιν Σα‘ίντ μπιν Αλ-‘Άας Αλ-Άμαουι, η γυναίκα του η Αμίνα μπινετ Χάλα, ο αδελφός του ο ‘Αμρ μπιν Σα‘ίντ μπιν Αλ-‘Άας, ο Χάτιμπ μπιν Αλ-Χάριθ Αλ-Τζάμχι, η γυναίκα του Φάτιμα μπινετ Αλ-Μουτζάλαλ, ο αδελφός του ο Αλ-Χαττάμπ μπιν Αλ-Χάριθ και η γυναίκα του Φουκάιχα μπινετ Γιασάρ και ο αδελφός του Μου‘άμαρ μπιν Αλ-Χάριθ, ο Αλ-Μουττάλιμπ μπιν Άζχαρ Αζ-Ζούχρι και η γυναίκα του Ράμλα μπινετ Αμπί ‘Αουφ τελικά και ο Να‘ίμ μπιν ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Αν-Ναχάμ Αλ-‘Ανταουι. Όλοι αυτοί ήταν Κουραϊσίτες (δηλ. από τη φυλή του Κουράις).

Οι πρώτοι προσήλυτοι εκτός της φυλής των Κουραϊς

Ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Μασ‘ούντ Αλ-Χάδαλι, ο Μασ‘ούντ μπιν Ραμπί‘α Αλ-Κάρι, ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Τζάχς Αλ-Άσαντι και ο αδελφός του Αμπού Άχμαντ μπιν Τζάχς, ο Μπιλάλ μπιν Ραμπάχ Αλ-Χάμπασι, ο Σουχάιμπ μπιν Σανάν Αρ-Ρούμι, ο ‘Αμάρ μπιν Γιάσερ Αλ-‘Άνασι και ο πατέρας του ο Γιάσερ και η μητέρα του η Σουμαΐα τελικά και ο ‘Αμρ μπιν Φουχάιρα.

Οι πρώτες γυναίκες προσήλυτες, εκτός των προαναφερθεισών

Η Ουμ Άιμαν Μπάρακα Αλ-Χαμπασία, η Ουμ Αλ-Φάντλ η γυναίκα του Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και τελικά η Ασμά’ μπινετ Αμπί Μπάκρ Ασ-Σεντίκ.

Οι γνωστοί ως πρώτοι προσήλυτοι έφτασαν τα εκατόν τριάντα άτομα τον αριθμό.

Ασ-Σαλά (η Προσευχή)

Από τις πρώτες εντολές που επιβλήθηκαν από Τον Αλλά(χ) ήταν η εντολή της Προσευχής (Σαλά).

Ο Ιμπν Χάτζαρ είπε: “Σίγουρα ο Προφήτης ﷺ συνήθιζε να προσεύχεται πριν το «Νυχτερινό Ταξίδι», επίσης και οι Σύντροφοί του αλλά ακόμα παραμένει θέμα αμφισβήτησης το αν ή όχι η προσευχή εδραιώθηκε ως υποχρεωτικό τελετουργικό πριν την επιβολή των συνήθων πέντε προσευχών τη μέρα. Λέγεται ότι (πριν το Νυχτερινό ταξίδι) η υποχρεωτική προσευχή είχε καθιερωθεί δύο φορές τη μέρα, το πρωί πριν την ανατολή του ηλίου και το βράδυ πριν τη δύση.»

Επίσης, ο Ζάιντ μπιν Χάριθα είπε: «Όταν ο Προφήτης ﷺ δέχτηκε την πρώτη Αποκάλυψη, ο Γαβριήλ – ο άγγελος, άρχισε να του διδάσκει πώς να εκτελεί την Ουντού’ (νίψη).»

Ο Ιμπν Χισάμ ανέφερε: «Όταν ήταν ώρα για προσευχή, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ και οι Σύντροφοί του πήγαιναν

στην κοιλάδα ενός βουνού για να προσευχηθούν κρυφά από το λαό. Ο Αμπού Τάλιμπ είδε μια φορά τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ και τον ‘Αλί να προσεύχονται, τους ρώτησε τι κάνουν και μόλις κατάλαβε, τους είπε να μείνουν σταθεροί στην άσκησή τους.»

Αυτή ήταν η λατρεία την οποία είχαν διαταχθεί οι πιστοί. Δεν είχαν άλλους τρόπους λατρείας, εκτός από αυτή. Η Αποκάλυψη τότε ερχόταν μόνο για να ξεκαθαρίσει τις διάφορες πτυχές του Ταουχίντ (Μονοθεϊσμού), και να ενθαρρύνει τους πιστούς να εξαγνίσουν τις ψυχές τους και να τελειοποιήσουν την ηθική, καθώς επίσης και να τους περιγράψει τον Παράδεισο και την Κόλαση, σαν να τα έβλεπαν με τα μάτια τους. Τους προσέφερε συμβουλές που έκαναν τις καρδιές τους να ανοίξουν και τάιζαν τις ψυχές τους, για να τους απομακρύνει από την ατμόσφαιρα της ειδωλολατρίας που επικρατούσε στην κοινωνία τους, και να τους οδηγήσει σε άλλη ατμόσφαιρα, πιο καθαρή και πιο αγνή.

Έτσι πέρασαν τρία χρόνια, κατά τα οποία η Αποκάλυψη απευθυνόταν σε μεμονωμένα άτομα, και ο Προφήτης ﷺ δεν καλούσε δημόσια. Μα οι Κουράις ήξεραν για αυτό το θέμα, και οι άνθρωποι άρχισαν να μιλούν γι’ αυτό και να επιτίθενται στους Μουσουλμάνους, χωρίς, βέβαια να δείχνουν μεγάλη σημασία, καθώς ο Προφήτης ﷺ δεν είχε ταχθεί εναντίον των θεών τους.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑ(Χ)

Δημόσιο κάλεσμα

Η Εντολή Του Αλλά(χ) για δημοσιοποίηση του καλέσματος

Όταν ιδρύθηκε μια ομάδα Μουσουλμάνων βασισμένη στην αδελφικότητα και τη συνεργασία, καθώς και στο ότι έφεραν το φορτίο για την διάδοση του Καλέσματος, τότε ήρθε η Αποκάλυψη με την εντολή προς τον Προφήτη ﷺ να δημοσιοποιήσει το Κάλεσμα και να αντιμετωπίσει το κακό με το καλό.

Το πρώτο Εδάφιο που ήρθε σχετικά με αυτό το θέμα, ήταν:

«Και προειδοποίησε (Ω Μωχάμμαντ) τους κοντινότερους σε σένα από τη φυλή σου.» [Κοράνιο 26:214].

Πριν από αυτό το Εδάφιο στην ίδια Σούρα είχε αναφερθεί η ιστορία του Μωυσή ξεκινώντας από την αρχή της Αποστολής του μέχρι και τη μετανάστευσή του με τα Παιδιά του Ισραήλ, τη σωτηρία τους από τον Φαραώ και τον πνιγμό του Φαραώ και των ακολούθων του. Στην πραγματικότητα αυτό το κεφάλαιο αφηγείται τα διάφορα στάδια από τα οποία πέρασε ο Μωυσής κατά τη διάρκεια του Καλέσματος του Φαραώ και του λαού του προς στον Αλλάχ. Αυτή η ιστορία του Μωυσή, στα Εδάφια πριν από αυτό που αναφέρεται στην εντολή Του Αλλά(χ) προς τον

Προφήτη 𐤃 να δημοσιοποιήσει το Κάλεσμά του προς Τον Αλλάχ, να λειτουργεί ως παράδειγμα για εκείνον και τους Συντρόφους του για όσα θα λάβουν από το λαό τους, το φανατισμό και την αμφισβήτηση, όταν αρχίσουν να δημοσιοποιούν το Κάλεσμα, και για να έχουν από την αρχή γνώση αυτών που θα έρθουν.

Από μια άλλη άποψη, αναφέρει, επίσης, το τραγικό τέλος αυτών που διέψευσαν τους Προφήτες όπως ο λαός του Νόε, του Άντ, του Θαμούντ, του Αβραάμ, και του Λωτ, για να μάθουν εκείνοι τον προορισμό τους, την Τιμωρία Του Αλλά(χ) αν συνεχίσουν την ίδια πρακτική, και να μάθουν οι πιστοί ότι ο καλός προορισμός ανήκει σ' αυτούς και όχι στους αμφισβητίες.

Το Κάλεσμα των πιο κοντινών συγγενών

Μετά από αυτό το Εδάφιο, ο Μωχάμμαντ 𐤃 συγκέντρωσε τη φυλή του, Μπάνι Χάσιμ και μαζί τους ήρθαν κάποιοι από τους Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ μιν Άμπντ Μανάφ. Οι ακροατές έφταναν τους σαράντα πέντε άνδρες.

Ο Αμπού Λάχαμπ, όταν ο Προφήτης ετοιμαζόταν να μιλήσει, πήρε αμέσως την πρωτοβουλία και απευθύνθηκε στον Προφήτη 𐤃: "Αυτοί είναι οι θείοι και τα ξαδέλφια σου, μίλα λοιπόν, αλλά πρώτα από όλα πρέπει να ξέρεις ότι ο λαός σου δεν είναι σε θέση να αντέξει όλους τους Άραβες, γι' αυτό να απευθυνθείς αποκλειστικά στους συγγενείς σου.

Αν επιμένεις σε αυτό το ζήτημα, θα είναι πιο εύκολο γι' αυτούς (τους συγγενείς σου), από το να πέσουν πάνω σου οι οικογένειες των Κουράις, τις οποίες θα υποστηρίξουν και οι άλλοι Άραβες. Στ' αλήθεια, δεν άκουσα ποτέ κανείς να έφερε στους συγγενείς του κάτι χειρότερο από αυτό που έφερες εσύ." Ο Αγγελιαφόρος του Αλλά(χ) παρέμεινε σιωπηλός και δεν είπε τίποτα σε αυτή τη συνάντηση.

Τους προσκάλεσε σε μια ακόμα συνάντηση και είπε: "Όλες οι Ευχαριστίες απευθύνονται μόνο στον Αλλάχ, Τον ευχαριστώ, αναζητώ τη βοήθειά Του, πιστεύω σε Αυτόν, εξαρτώμαι από Αυτόν, μαρτυρώ ότι δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από Τον Αλλάχ και Μόνο και δεν έχει κανέναν «εταίρο»". Στη συνέχεια, είπε: "Ένας καθοδηγητής δεν θα έλεγε ποτέ ψέματα στο λαό του. Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, που δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από Αυτόν, ότι είμαι ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ σε εσάς συγκεκριμένα και σε όλους τους ανθρώπους γενικά. Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ ότι θα πεθάνετε όπως ακριβώς κοιμόσαστε και θα αναστηθείτε όπως ακριβώς ξυπνάτε. Θα κληθείτε να λογοδοτήσετε για τις πράξεις σας. Τότε θα είναι είτε Παράδεισος για πάντα, είτε Κόλαση για πάντα."

Ο Αμπού Τάλιμπ απάντησε: "Δεν υπάρχει τίποτα πιο αγαπημένο για μας, παρά να σε βοηθήσουμε, να δεχτούμε τις συμβουλές σου και να πιστέψουμε στα λόγια σου. Αυτοί είναι οι συγγενείς του πατέρα σου συγκεντρωμένοι και εγώ είμαι ένας από αυτούς, αλλά και ο πιο πρόθυμος από όλους

να κάνει αυτό που θέλεις. Γι' αυτό συνέχισε αυτό που σου έχει ανατεθεί. Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, θα σε προστατεύσω και θα σε υπερασπιστώ, αλλά η ψυχή μου δε μου επιτρέπει να παραιτηθώ από τη θρησκεία του 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ."

Ο Αμπού Λάχαμπ τότε είπε: " Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ ότι αυτό είναι το χειρότερο πράγμα. Πρέπει να τον σταματήσεις πριν το κάνουν οι άλλοι." Ο Αμπού Τάλιμπ, ωστόσο, απάντησε:" Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ να τον προστατεύουμε όσο είμαστε ζωντανοί."

Στο όρος Ασ-Σάφα

Αφού ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ βεβαιώθηκε για τη δέσμευση του Αμπού Τάλιμπ σχετικά με την προστασία του, ανέβηκε στο όρος Ασ-Σαφά και φώναξε δυνατά: "Ω, Σαμπαχά (Αυτή ήταν μια προειδοποιητική λέξη, στην περίπτωση επίθεσης από ένα στρατό ή για κάτι άλλο, πολύ σπουδαίο, που συνέβαινε)!" Έπειτα άρχιζε να καλεί τις φυλές των Κουράις, ονοματίζοντάς τες μία-μία: "Ω, Μπάνι Φιχρ, Ω, Μπάνι 'Αντέι, Ω, Μπάνι τάδε, Ω, Μπάνι τάδε, Ω, Μπάνι 'Αμπντ Μανάφ, Ω, Μπάνι 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ!" Και όταν τον άκουσαν, είπαν: "Ποιος είναι αυτός που φωνάζει;" Είπαν, "Είναι ο Μωχάμμαντ." Οι άνθρωποι έτρεξαν γρήγορα προς αυτόν, μέχρι που, αν κάποιος δε μπορούσε να πάει, έστειλε απεσταλμένους για να δουν τι συμβαίνει. Ήρθε ο Αμπού Λάχαμπ και οι υπόλοιποι των Κουράις. Όταν είχαν συγκεντρωθεί, ο Προφήτης ﷺ είπε:

"Βλέπετε, που αν σας έλεγα ότι υπάρχουν άλογα στην κοιλάδα πίσω από αυτό το βουνό και θέλουν να σας επιτεθούν, θα με πιστεύατε;" Εκείνοι είπαν: "Ναι, ποτέ δεν ακούσαμε κάποιο ψέμα από εσένα, ποτέ δεν ακούσαμε από σένα κάτι, παρά μόνο την αλήθεια". Αυτός είπε: "Είμαι για σας προειδοποιητής ενός τρομερού μαρτυρίου. Εγώ είμαι για σας, όπως είναι ένας άνθρωπος που είδε τον εχθρό και έτρεξε προς κάποιο ψηλό μέρος για να προειδοποιήσει το λαό του, φοβούμενος μη φτάσει ο εχθρός πριν από αυτόν, και φώναξε, «Ω, Σαμπαχά!»". Έπειτα τους κάλεσε στην Αλήθεια και τους προειδοποίησε για την Τιμωρία Του Αλλάχ. Στη συνέχεια είπε: "Ω, λαέ του Κουράις! Εξαγοράστε τους εαυτούς σας για Τον Αλλά(χ) (δηλ. Αγοράστε τον Παράδεισο, και το τίμημα είναι η υπακοή), σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σας προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ω, Μπάνι Κά'μπ μιν Λου'άι, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Ω, Μπάνι Μούρρα μιν Κά'μπ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ! Ω, Μπάνι Κουσάι, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Ω, Μπάνι 'Αμπντ Μανάφ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σας προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ω, Μπάνι 'Αμπντ Σαμς, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ! Ω, Μπάνι Χάσιμ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ! Ω,

Μπάνι ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σας προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ζητήστε μου όσα θέλετε από τα χρήματά μου. Δεν έχω από Τον Αλλάχ να σας φέρω κάτι! Ω, ‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ! Δε μπορώ να σε προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ω, Σαφεία μπινετ ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, θεία του Αγγελιαφόρου Του Αλλά(χ)! Δε μπορώ να σε προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλά(χ)! Ω, Φάτιμα μπινετ (κόρη του) Μωχάμμαντ, του Αγγελιαφόρου Του Αλλά(χ)! Ζήτησέ μου όσα θέλεις από τα χρήματά μου. Σώσε τον εαυτό σου από το Πυρ! Δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλά(χ) να σου φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σε προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Και στη συνέχεια είπε σε όλους: Εκτός του ότι έχω συγγενική σχέση μαζί σας, την οποία θα τηρήσω και θα σεβαστώ, όπως είναι πρέπον!"

Όταν τελείωσε αυτήν την προειδοποίηση, οι άνθρωποι έφυγαν και δεν αντέδρασαν καθόλου. Ο Αμπού Λάχαμπ είπε στον Προφήτη ﷺ: "Άντε χάσου! Γι' αυτό μας κάλεσες;" Τα Εδάφια αποκαλύφθηκαν αμέσως μετά από αυτό:

« **Να χάσουν τα χέρια του Αμπού Λάχαμπ (αραβική έκφραση που σημαίνει "να χάσει ο ίδιος!"), και (στ' αλήθεια) ο ίδιος έχασε και ταλαιπωρήθηκε. (στο Κοράνιο πολλές φορές χρησιμοποιείται παρελθοντικός χρόνος για κάτι που θα γίνει στο μέλλον, για να δείξει ότι αυτό θα γίνει**

οπωσδήποτε και τίποτα δε μπορεί να το αλλάξει) ﴿ [Κοράνιο 111:1].

Με αυτό το ηχηρό Κάλεσμα ο Προφήτης ﴿﴾ δήλωσε κατηγορηματικά στους πιο κοντινούς του ανθρώπους ότι η πίστη στο Μήνυμά του αποτελεί το σύνδεσμο κάθε μελλοντικής σχέσης ανάμεσα σε αυτόν και εκείνους, και ότι η συγγένεια εξ αίματος, πάνω στην οποία βασιζόταν όλη η αραβική ζωή, έπαυσε να υπάρχει λόγω αυτής της προειδοποίησης.

Η φωνή του Προφήτη ﴿﴾ συνέχισε να αντηχεί στη Μέκκα, έως ότου αποκαλύφθηκε το ακόλουθο εδάφιο:

﴿ **Επομένως κήρυξε ανοιχτά, αυτό που διατάχθηκες (το Μήνυμα Του Αλλάχ, τον Ισλαμικό Μονοθεϊσμό), και απομακρύνσου από τους Μουσρικίν (πολυθεϊστές) (μην τους δίνεις σημασία).** ﴾ [Κοράνιο15:94]

Ο Προφήτης ﴿﴾ ξεκίνησε να καλεί ανοιχτά στο Ισλάμ στις συγκεντρώσεις των πολυθεϊστών, απαγγέλλοντάς τους κάποια Εδάφια από το Κοράνιο, και λέγοντάς τους αυτά που οι προηγούμενοι προφήτες είπαν στους λαούς τους:

﴿ **Ω, λαέ μου! λατρέψτε Τον Αλλάχ, δεν έχετε άλλον θεό εκτός από Αυτόν.** ﴾ [Κοράνιο 7:59]

Έπειτα άρχισε να λατρεύει τον Αλλάχ μπροστά τους και να προσεύχεται στο Αλ-Κάμπα κατά τη διάρκεια της ημέρας, φανερά μπροστά σε όλους.

Το Κάλεσμά του άρχισε να λαμβάνει μεγαλύτερη αποδοχή, και οι άνθρωποι άρχισαν να εισέρχονται ένας – ένας στη θρησκεία Του Αλλάχ, και βίωσαν το μίσος και την εχθρότητα από τους ειδωλολάτρες, παρόλο που ήταν συγγενείς τους. Οι Κουράις εξοργίστηκαν με αυτά που έβλεπαν.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ

Εκείνες τις μέρες, οι Κουράις είχαν μια ακόμη σοβαρή ανησυχία: λίγους μόνο μήνες μετά τη διακήρυξη του Καλέσματος πλησίαζε η εποχή του προσκυνήματος. Οι Κουράις γνώριζαν ότι προσκυνητές από όλη την Αραβία θα έρχονταν σύντομα. Συμφώνησαν λοιπόν ότι ήταν απαραίτητο να σκεφτούν έναν τρόπο για να αποξενώσουν τους Άραβες προσκυνητές από τη νέα πίστη που διακήρυσσε ο Μωχάμμαντ ﷺ. Πήγαν να δουν τον Αλ-Ουαλίτ μπιν Αλ-Μουγίρα για να μελετήσουν το θέμα προσεκτικά. Ο Αλ-Ουαλίτ τους πρότεινε να συναινέσουν σε έναν ομόφωνο ισχυρισμό που θα λάμβανε την έγκριση όλων τους. Του είπαν, «Εσύ πες μας τι να ισχυριστούμε.» Αυτός απάντησε, «Όχι, εσείς πείτε κι εγώ θα ακούσω.» Αυτοί είπαν, «Να

πούμε ότι είναι *Κάχιν* (μάντης).» Αυτός απάντησε: «Όχι, μα Τον Αλλάχ, δεν είναι μάντης. Εμείς είδαμε τους μάντεις, και αυτός δε δρα όπως αυτοί.» Είπαν, στη συνέχεια, «Να πούμε ότι είναι *Ματζνούν* (τρελός, υπό την κατοχή κάποιου τζινν).» Ο Αλ-Ουαλίντ είπε, «Δεν είναι *Ματζνούν*, εμείς είδαμε την τρέλα, και ξέρουμε πώς είναι, και αυτός δε δρα όπως αυτοί.» Στη συνέχεια είπαν, «Να πούμε πως είναι ποιητής.» Αυτός απάντησε, «Δεν είναι ποιητής, εμείς ξέρουμε όλες τις μορφές της ποίησης, και αυτό (που λέει) δεν είναι ποίηση.» Έπειτα είπαν, «Να πούμε ότι είναι μάγος.» Αυτός απάντησε, «Δεν είναι μάγος, εμείς είδαμε τους μάγους και τη μαγεία τους, και αυτός δεν έχει σχέση με όλα αυτά.» Οι Κουράις είπαν, «Τότε τι να πούμε;» Αυτός είπε, «Ορκίζομαι στο Όνομα Του Αλλάχ ότι ο λόγος του είναι γλυκός και δεν υπάρχει κανένας λόγος που μπορεί να επικρατήσει έναντί του. Ό,τι και να πείτε από τα προαναφερθέντα, θα φαίνεται ότι είναι ψέμα. Το καλύτερο που μπορείτε να πείτε είναι ότι είναι μάγος, που ήρθε με λόγια μαγείας, που χωρίζουν το γιο από τον πατέρα και τον αδελφό από τον αδελφό του, τον άνδρα από τη σύζυγό του, και τον άνδρα από τη φυλή του.»

Σύμφωνα με άλλες εκδοχές, όταν ο Αλ-Ουαλίντ τους απάντησε για ό,τι είπαν πριν, και εκείνοι τού είπαν, «Πες μας τη γνώμη σου.», αυτός είπε: «Περιμένετε να σκεφτώ.» Ο Αλ-Ουαλίντ σκέφτηκε αρκετά, μέχρι που τους είπε όσα προαναφέρθηκαν.

Ο Αλλάχ αποκάλυψε δέκα έξι εδάφια σχετικά με τον Αλ-Ουαλίτ και την πονηρή μέθοδο που επινόησε για να χειραγωγήσει τους ανθρώπους που αναμένονταν να φτάσουν στη Μέκκα για το προσκύνημα. Ο Αλλάχ λέει:

« Στ' αλήθεια, σκέφτηκε και σχεδίασε *(τι θα πει για τον Μωχάμμαντ και για το Κοράνιο)*• ❁ και καταραμένος να είναι, για το πώς σχεδίασε. ❁ Και πάλι, καταραμένος να είναι, για το πώς σχεδίασε. ❁ Έπειτα κοίταξε *(σκέφτηκε ξανά με την ησυχία του)*• ❁ έπειτα συνοφρυώθηκε και το πρόσωπό του σκοτείνιασε. ❁ Έπειτα έστρεψε την πλάτη του *(στην αλήθεια)* αλαζονικά. ❁ Έπειτα είπε: 'Αυτό δεν είναι παρά μόνο μαγεία, από τους προγόνους'• ❁ αυτά δεν είναι παρά τα λόγια ενός ανθρώπου!' » [Κοράνιο 74:18-25]

Μετά από αυτή τη συγκέντρωση και τη συμφωνία στην οποία κατέληξαν, άρχισαν να την εφαρμόζουν. Κάθονταν στους δρόμους από τους οποίους έρχονταν οι προσκυνητές, για να τους προειδοποιήσουν για τον Μωχάμμαντ ❁. Ο Προφήτης ❁, από την άλλη πλευρά, βγήκε και καλούσε καλέσει τους ανθρώπους από τα σπίτια τους και στη λαϊκή αγορά. Ο Αμπού Λάχαμπ τον ακολουθούσε, λέγοντας πίσω από την πλάτη του, «Μην τον ακούτε, γιατί είναι ψεύτης». Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα όλη η Αραβία να ακούσει για τον Προφήτη ❁ και για το Κάλεσμά του.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ

Όταν τελείωσε το Προσκύνημα, οι Κουράις άρχισαν να σκέφτονται τρόπους για να λήξει το Κάλεσμα του Προφήτη 𐄂 στο ξεκίνημά του. Σκέφτηκαν τους εξής τρόπους:

1) Γελοιοποίηση, υποβιβασμός, διακωμώδηση και διάψευση:

Ο σκοπός τους ήταν να μειωθεί το ηθικό των Μουσουλμάνων. Οι Κουράις κακολογούσαν τον Προφήτη 𐄂 και τον αποκαλούσαν τρελό, «Και είπαν: «Ω, Εσύ (*Μωχάμμαντ*) στον οποίο στάλθηκε το Αδ-Δικρ (*το Κοράνιο*): Στ' αλήθεια, είσαι τρελός!» (Κοράνιο 15:6), και μάγο και ψεύτη «Και αυτοί (*οι Άραβες ειδωλολάτρες*) αναρωτιούνται πώς ένας προειδοποιητής (*ο Μωχάμμαντ*) ήρθε σ' αυτούς από αυτούς (*από την ίδια τη γενιά τους*). Και οι άπιστοι είπαν: «Είναι μάγος, ψεύτης.»» (Κοράνιο 38:4). Όποτε τον έβλεπαν, τον κοίταζαν με άσχημο τρόπο «Και στ' αλήθεια, οι άπιστοι παραλίγο να σε κάνουν να γλιστρήσεις με τα μάτια τους (*από το μίσος τους*) όταν ακούνε το Αδ-Δικρ (*το Κοράνιο*) και λένε: «Στ' αλήθεια, είναι τρελός.»» (Κοράνιο 68:51).

Και όταν ο Προφήτης 𐄂 καθόταν και γύρω του κάθονταν οι πιο αδύναμοι από τους Συντρόφους του, οι Κουράις μιλούσαν γι' αυτούς ειρωνικά, λέγοντας: «Αυτοί είναι οι άνθρωποι που κάθονται γύρω του!» Ο Αλλάχ λέει:

«Στ' αλήθεια, *(κατά την εγκόσμια ζωή)* αυτοί *(οι άπιστοι)* που διέπρατταν εγκλήματα γελούσαν με αυτούς που πίστευαν. ✪ Και, όποτε περνούσαν δίπλα τους, έκλειναν το μάτι ο ένας στον άλλον *(κοροϊδευοντας)*. ✪ Και όταν επέστρεφαν στους δικούς τους, επέστρεφαν αστεϊζόμενοι *(μαζί με τους δικούς τους, χλευάζοντας τους πιστούς)*. ✪ και όταν τους έβλεπαν, έλεγαν: «Στ' αλήθεια, αυτοί είναι πράγματι παραστρατημένοι!» ✪ Μα εκείνοι *(οι άπιστοι, οι αμαρτωλοί)* δεν εστάλησαν ως παρακολουθητές πάνω τους *(στους πιστούς)* ✪ Αλλά σήμερα *(την Ημέρα της Ανάστασης)*, οι πιστοί θα γελούν με τους απίστους.» (Κοράνιο 83:29-34)

Τα γέλια και οι κοροϊδίες άρχισαν να αυξάνονται συνεχώς, μέχρι που σημάδεψαν την ψυχή του Προφήτη 𐄂. Όπως λέει Ο Αλλάχ: «Στ' αλήθεια ξέρουμε ότι το στήθος σου στενεύει από αυτά που λένε. ✪ Έτσι, δόξαζε Τον Κύριό σου *(δηλ. εξύμνησέ Τον με λόγια που Τού αρνούνται κάθε ατέλεια)* ευγνωμονώντας Τον, και να είσαι από αυτούς που *(Τον)* προσκυνούν *(κάνουν Σιγκούντ)*. ✪ Και να λατρεύεις Τον κύριό σου, μέχρι να έρθει για σένα το βέβαιο *(ο θάνατος)*.» (Κοράνιο 15:97-99)

Πριν από αυτό το Εδάφιο, Ο Αλλάχ είπε στον Προφήτη 𐄂 ότι θα τον προστατέψει από τους χλευαστές. «Στ' αλήθεια! Εμείς σε προστατέψαμε από τους χλευαστές *(απομακρύνοντάς τα κακά τους)*. Αυτούς που θέτουν μαζί

με Τον Αλλάχ άλλον θεό· μα, στ' αλήθεια, θα μάθουν (τι τους περιμένει).» (Κοράνιο 15:95-96)

Και Ο Αλλάχ είπε στον Προφήτη ﷺ πως ό,τι κάνουν θα στραφεί εναντίον τους. «Και πράγματι (πολλοί) Αγγελιαφόροι πριν από σένα χλευάστηκαν, μα οι χλευαστές τους περικυκλώθηκαν από αυτό το ίδιο που χλεύαζαν (την τιμωρία).» (Κοράνιο 6:10)

2) Η δημιουργία αμφιβολιών και η εκτεταμένη προπαγάνδα:

Αυτό συνέβαινε πολύ εκτεταμένα, ώστε οι άνθρωποι να επηρεαστούν και να μην έχουν ούτε ένα περιθώριο να λάβουν υπ' όψη τους το Κάλεσμα του Προφήτη ﷺ. Έλεγαν για το Κοράνιο, ότι αποτελεί όνειρα που ο Μωχάμμαντ έβλεπε τη νύχτα και αφηγούταν την ημέρα. Έλεγαν, επίσης, ότι το Κοράνιο αποτελεί επινόηση του μυαλού του. Ένα ακόμα πράγμα που είπαν, είναι ότι έμαθε το Κοράνιο από κάποιον άλλον άνθρωπο. Έλεγαν, επίσης, ότι εκτός από τον ίδιο, υπήρχαν κι άλλοι που τον βοηθούσαν στην επινόηση του Κορανίου. Ισχυρίζονταν, επίσης, ότι το Κοράνιο αποτελεί ιστορίες από τους αρχαίους λαούς, τις οποίες αναπαρήγαγε. Κάτι ακόμα που ισχυρίζονταν είναι ότι κάποιος τζινν ή σατανάς ήρθε σ' αυτόν και του δίδαξε το Κοράνιο. Ο Αλλάχ απάντησε σ' αυτούς, «Μήπως να σας πω (Ω, άνθρωποι) σε ποιους κατεβαίνουν οι Σαγιατίν (διάβολοι); ❖ Κατεβαίνουν σε κάθε ψεύτη, αμαρτωλό.» (Κοράνιο 26:221-222)

Δηλαδή οι σατανάδες κατεβαίνουν στον ψεύτη και στον αμαρτωλό, αλλά από τον Προφήτη ❀ δεν ακούσατε ούτε ένα ψέμα, ούτε τον είδατε να κάνει ποτέ καμιά αμαρτία. Πώς, λοιπόν, λέτε ότι το Κοράνιο προέρχεται από τον Σατανά;

Κάποιες φορές ισχυρίζονταν ότι ο Προφήτης ❀ ήταν τρελός, που φαντάστηκε τις έννοιες του Κορανίου και τις διαμόρφωσε με θαυμάσιες λέξεις, όπως κάνουν οι ποιητές. Γι' αυτό είναι ποιητής και τα λόγια του ποίηση. Ο Αλλάχ τους απάντησε στην ίδια Σούρα:

❀ Όσο για τους ποιητές, τους ακολουθούν οι πλανεμένοι. ❀ Μήπως δεν είδες ότι μιλούν στην ποίησή τους για όλα τα πράγματα *(καλό ή κακό, όπως την τιμή των γυναικών, άλλες φορές κακολογούν καλούς ανθρώπους, άλλες μιλούν με καλά λόγια για κακούς ανθρώπους, άλλοτε λένε την αλήθεια, άλλοτε ψέματα κλπ.)*; ❀ Και ότι λένε αυτά που δεν κάνουν; ❀ [Κοράνιο 26:224-226]

Αναφέρθηκαν τρία χαρακτηριστικά των ποιητών, από τα οποία ο Προφήτης ❀ δεν έχει κανένα, καθώς οι άνθρωποι που τον ακολούθησαν ήταν καθοδηγημένοι άνθρωποι, ευσεβείς στη θρησκεία και την ηθική τους, στις πράξεις και τη συμπεριφορά τους, και δεν είχαν καμία σχέση με την αποπλάνηση, σε καμία πτυχή της ζωής τους. Ο Προφήτης ❀ δε μιλούσε για όλα τα πράγματα, όπως οι ποιητές. Ο

Προφήτης ❷ καλούσε μόνο σε έναν Θεό, μία θρησκεία, και έναν Ίσιο Δρόμο. Δε λέει τίποτα, παρά μόνο αυτά που κάνει, και δεν κάνει τίποτα, παρά μόνο αυτά που λέει. Ποια, λοιπόν, η σχέση του Προφήτη ❷ με την ποίηση και τους ποιητές; Και ποια η σχέση της ποίησης και των ποιητών με τον Προφήτη ❷;

Έτσι Ο Αλλάχ απάντησε σε κάθε ψέμα που είπαν οι άπιστοι εναντίον του Προφήτη ❷, του Κορανίου και του Ισλάμ.

Η πλειοψηφία των επιχειρημάτων του αφορούσε το Μονοθεϊσμό, την Αποστολή του Προφήτη ❷, την Ανάσταση των νεκρών κατά την Ημέρα της Κρίσεως, και τον Απολογισμό. Το Κοράνιο απάντησε σε καθένα από τα επιχειρήματά τους, διασαφηνίζοντας το ζήτημα από κάθε πλευρά και δείχνοντας την ανικανότητα των θεών τους. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίον εξοργίστηκαν.

Όσον αφορά το επιχείρημά του σχετικά με το αν ο Μωχάμμαντ ❷ ήταν Προφήτης, παρόλο που παραδέχονταν την ειλικρίνεια, την αξιοπιστία και τη μεγάλη ευσέβειά του, θεωρούσαν ότι η θέση του Προφήτη είναι πολύ σπουδαία για να την καταλάβει ένας άνθρωπος, και, κατά τις πεποιθήσεις τους, ένας άνθρωπος δε μπορεί να γίνει Προφήτης. Όταν ο Προφήτης ❷ φανέρωσε την Αποστολή του και κάλεσε τους ανθρώπους να πιστέψουν σ' αυτόν, αυτοί αρνήθηκαν και είπαν «Πώς είναι δυνατόν αυτός ο

Αγγελιαφόρος να τρώει φαγητό (όπως εμείς) και να περπατά στις αγορές (για να βρει φαγητό κλπ.); Αν στελνόταν ένας άγγελος για να είναι προειδοποιητής μαζί του (θα τον πιστεύαμε).» (Κοράνιο 25:7)

Στη συνέχεια είπαν ότι ο Μωχάμμαντ ❀ είναι άνθρωπος και ότι «Ο Αλλάχ δεν έστειλε τίποτα σε έναν άνθρωπο.» (Κοράνιο 6:91)

Ο Αλλάχ τους απάντησε: «Πες: Ποιος έστειλε το Βιβλίο που έφερε ο Μωσής ως φως και καθοδήγηση για τους ανθρώπους;» (Κοράνιο 6:91)

Επίσης, οι άπιστοι ήξεραν και παραδέχονταν ότι ο Μωσής ήταν άνθρωπος. Ο Αλλάχ τους απάντησε ότι κάθε λαός είπε στον Προφήτη του τα ίδια, αρνούμενοι την Αποστολή τους, λέγοντας «Στ' αλήθεια, δεν είστε παρά μόνο άνθρωποι, όπως εμείς.» (Κοράνιο 14:10), «Και τους είπαν οι Αγγελιαφόροι τους: «Στ' αλήθεια, εμείς δεν είμαστε παρά μόνο άνθρωποι, όπως εσείς.» Αλλά Ο Αλλάχ παραχωρεί τη Χάρη Του σε όποιον θέλει από τους δούλους του.» (Κοράνιο 14:11). Και οι Προφήτες και οι Αγγελιαφόροι δεν είναι παρά μόνο άνθρωποι. Δεν υπάρχει ασυμβίβαστο ανθρώπινης υπόστασης και Προφητείας. Εφ' όσον αυτοί είχαν παραδεχτεί ότι ο Αβραάμ, ο Ισμαήλ, ο Μωσής ήταν Προφήτες, και άνθρωποι, δε μπόρεσαν να επιμείνουν σ' αυτό το επιχείρημα. Γι' αυτό είπαν, «Ο Αλλάχ δε βρήκε κάποιον άλλο για Προφήτη, παρά μόνο αυτόν τον ορφανό, φτωχό άνθρωπο; Ο Αλλάχ άφησε όλους τους

ευγενείς της Μέκκας και πήρε αυτόν τον φτωχό ως Αγγελιαφόρο;» Ο Αλλάχ τους απάντησε: «**Ο Αλλάχ ξέρει πού να τοποθετήσει (δώσει) το Μήνυμά Του.**» (Κοράνιο 6:124)

Βλέποντας ότι οι απεσταλμένοι των εγκοσμίων βασιλέων κυκλοφορούν σε караβάνια από υπηρέτες και σκλάβους, και έχουν στην κατοχή τους όλα τα μέσα για μια απολαυστική ζωή, αναρωτιόνταν πώς είναι δυνατόν ο Μωχάμμαντ να βασανίζεται για να κερδίσει τα προς το ζην, και ταυτόχρονα να ισχυρίζεται ότι είναι ο Απεσταλμένος Του Αλλάχ. «...**Αν στελνόταν ένας άγγελος για να είναι προειδοποιητής μαζί του (θα τον πιστεύαμε).** ❁ **Ή (αν) τού είχε ριχτεί (παραχωρηθεί) ένας θησαυρός. Ή (αν) είχε έναν κήπο από τον οποίο θα έτρωγε. Και οι άδικοι είπαν: «Στ' αλήθεια, δεν ακολουθείτε, παρά έναν άνδρα μαγεμένο.»** (Κοράνιο 25:7-8) Ο Αλλάχ απάντησε σε αυτό το επιχείρημα ότι ο Μωχάμμαντ ❁, είναι Αγγελιαφόρος, δηλαδή η Αποστολή του είναι να μεταδώσει το Μήνυμα σε κάθε άνθρωπο, είτε νέο, είτε μεγάλο, είτε αδύναμο είτε δυνατό, είτε ευγενή είτε φτωχό, είτε ελεύθερο είτε σκλάβο. Και αν ο Προφήτης ❁ απολάμβανε αντίστοιχες πολυτέλειες με αυτές των απεσταλμένων των εγκοσμίων βασιλιάδων, δε θα έφταναν σ' αυτόν οι αδύναμοι και οι μη ευγενείς, ώστε να ωφεληθούν από αυτόν. Μάλιστα, οι τελευταίοι αποτελούν την πλειοψηφία του πληθυσμού, έτσι, αν ο Προφήτης ❁ περιοριζόταν στους κύκλους των ευγενών, οι υπόλοιποι δε θα ωφελούνταν από το Μήνυμά του.

Όσον αφορά την άρνησή τους για την Ανάσταση μετά το θάνατο, δεν είχαν κανένα επιχείρημα, παρά μόνο την αμφιβολία στο μυαλό τους. Λένε: **«Και όταν πεθάνουμε, και γίνουμε χώμα και κόκαλα, θα αναστηθούμε στ' αλήθεια; ❖ Και οι προπάτορές μας;»** (Κοράνιο 37:16-17)

Ο Αλλάχ απάντησε σ' αυτό λέγοντάς τους να ανοίξουν τα μάτια τους για να δουν αυτά που συμβαίνουν στην εγκόσμια ζωή, αφού ο άδικος πολλές φορές παθαίνει χωρίς να λάβει την τιμωρία για την αδικία του, και ο αδικημένος πολλές φορές πεθαίνει χωρίς να επιβληθεί δικαιοσύνη σε αυτόν που του προκάλεσε την αδικία. Ο ευσεβής και φιλόανθρωπος πολλές φορές πεθαίνει χωρίς να λάβει την αμοιβή για την ευσέβεια και τη φιλανθρωπία του. Και ο ασεβής και εγκληματίας πεθαίνει πριν λάβει την τιμωρία για τα εγκλήματά του. Αν, λοιπόν, δεν υπήρχε Ανάσταση και μετέπειτα ζωή, ή αμοιβή ή τιμωρία μετά το θάνατο, και οι δυο ομάδες ανθρώπων θα εξισώνονταν. Και στην πραγματικότητα, ο άδικος και ασεβής θα ήταν πιο ευτυχισμένος από τον ευσεβή και αδικημένο. Αυτό είναι εντελώς παράλογο! Δεν είναι δυνατόν Ο Αλλάχ να έχει χτίσει ένα σύστημα βασισμένο σε αυτήν την αδικία! Και Ο Αλλάχ λέει: **«Θα μεταχειριστούμε, λοιπόν τους Μουσουλμάνους (πιστούς στον Ισλαμικό Μονοθεϊσμό, υποταγμένους στη θέληση του Αλλάχ) όπως τους Μουτζρεμείν (εγκληματίες, πολυθεϊστές και απίστους κλπ.); Τι συμβαίνει με σας; Πώς δικάζεστε;»** (68:35-36)

«...Θα μεταχειριστούμε αυτούς που πιστεύουν και κάνουν ενάρετες πράξεις όπως αυτούς που καταστρέφουν

στη Γη; Ή θα μεταχειριστούμε τους ευσεβείς όπως τους ασεβείς;» (Κοράνιο 38:28) Επίσης, Ο Αλλάχ τους απάντησε, για την αμφιβολία τους σύμφωνα με τη λογική τους: «Είναι πιο δύσκολη η δική σας δημιουργία ή του ουρανού; *(ο Αλλάχ)* τον έχει κτίσει.» (Κοράνιο 79:27), «Μα δε βλέπουν ότι, Ο Αλλάχ, που Δημιούργησε τους ουραμούς και τη Γη, και δεν κουράστηκε καθόλου με τη δημιουργία τους, είναι Ικανός να δώσει ζωή στους νεκρούς; Βέβαια, είναι Ικανός να κάνει τα πάντα.» (Κοράνιο 46:33) Είναι εύλογο ότι το να ξαναδημιουργήσει κανείς είναι πιο εύκολο από το να δημιουργήσει για πρώτη φορά. «...Όπως αρχίσαμε την πρώτη δημιουργία, θα την επαναλάβουμε...» (Κοράνιο 21:104), «Μήπως κουραστήκαμε με *(δε μπορούσαμε να κάνουμε)* την πρώτη Δημιουργία;» (Κοράνιο 50:15) Έτσι, Ο Αλλάχ έδωσε αποστομωτική απάντηση σε όλα τα επιχειρήματά τους, απάντηση που θα πείσει όποιον χρησιμοποιήσει το μυαλό του. Οι άπιστοι, όμως, ήταν αλαζόνες και επιθυμούσαν την υψηλότερη θέση στη Γη. Ήθελαν να επιβάλουν τα πιστεύω τους στο λαό. Γι' αυτόν το λόγο επέμεναν στην αδικία τους.

3) Αποτροπή των ανθρώπων από το να ακούσουν το Κοράνιο:

Οι άπιστοι, εκτός απ' όλα τα προαναφερθέντα επιχειρήματα, προσπαθούσαν να αποτρέψουν τους ανθρώπους από το να ακούσουν το Κοράνιο και το Κάλεσμα του Ισλάμ με κάθε τρόπο. Έτσι, έδιωχναν τους

ανθρώπους, έκαναν θόρυβο, τραγουδούσαν και έπαιζαν όταν έβλεπαν ότι ο Προφήτης ❸ ετοιμαζόταν να κηρύξει το Κάλεσμα, ή όταν τον έβλεπαν να προσεύχεται και να απαγγέλλει το Κοράνιο, για να τον ενοχλήσουν. Ο Αλλάχ είπε: ﴿**Και οι άπιστοι είπαν: «Να μην ακούτε αυτό το Κοράνιο, και να κάνετε θόρυβο στα μέσα (της απαγγελίας) του, και ίσως νικήσετε.»** (Κοράνιο 41:26) Ο Προφήτης ❸ έφτασε στο σημείο να μη μπορεί να απαγγείλει το Κοράνιο στις συγκεντρώσεις τους μέχρι την πέμπτη χρονιά της Αποστολής του. Υπήρχε κάποιος που λεγόταν Αν-Νάντρ μπιν Αλ-Χάριθ, ένας πολύ κακός άνθρωπος από τους Κουράις, που πήγε στην Αλ-Χίρα και έμαθε τις ιστορίες των Περσών βασιλέων και τα λόγια του Ρόσταμ και του Εσφαντιγιάρ, και, όταν ο Προφήτης ❸ καθόταν σε κάποια συγκέντρωση για να καλέσει τους ανθρώπους στο Δρόμο Του Αλλάχ και να τους προειδοποιήσει για την Τιμωρία Του, τον ακολουθούσε λέγοντας, «Ω, λαέ του Κουράις ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, θα σας πω καλύτερα πράγματα από αυτόν.» Άρχισε να τους μιλά για τις ιστορίες των Περσών Βασιλέων και του Ρόσταμ και του Εσφαντιγιάρ. Στη συνέχεια έλεγε: «Σε τι είναι καλύτερα τα λόγια του Μωχάμμαντ από τα δικά μου;»

Επίσης, ο Αν-Ναντρ αγόραζε τραγουδίστριες, και όταν άκουγε για κάποιον ότι θέλει να ασπαστεί το Ισλάμ, τον πήγαινε σ' αυτές και τους έλεγε να τον ταΐσουν, να του δώσουν ποτά και να του τραγουδήσουν, και τού έλεγε: «Αυτό είναι καλύτερο από αυτό στο οποίο σε καλεί ο

Μωχάμμαντ.» Ο Αλλά(χ) είπε σχετικά με αυτόν: «**Και από τους ανθρώπους υπάρχουν κάποιοι που αγοράζουν λόγια του αέρα (τραγούδια, μουσική κτλ.) για να παραπλανήσουν (τους ανθρώπους) από το Δρόμο Του Αλλάχ...**» (Κοράνιο 31:6)

Διωγμοί

Όταν το κάλεσμα άρχισε να γίνεται φανερό, κατά την αρχή του τέταρτου έτους της Αποστολής, οι πολυθεϊστές περιόρισαν τις μεθόδους παρενόχλησής τους προς τον Προφήτη ﷺ και τους Μουσουλμάνους στις προαναφερθείσες. Αφού συνειδητοποίησαν ότι δε μπορούσαν να σταματήσουν το Κάλεσμα με αυτές τις μεθόδους, διεξήγαγαν συμβούλιο μεταξύ τους και κατέληξαν σε συμφωνία, αποφασίζοντας να βασανίσουν τους Μουσουλμάνους. Κάθε επικεφαλής φυλής άρχισε να βασανίζει όποιον από τη φυλή του είχε ασπαστεί το Ισλάμ. Κάθε αφέντης άρχισε να επιτίθεται σε όποιον από τους δούλους του είχε ασπαστεί το Ισλάμ. Προέβησαν σε τρομερές πράξεις, που προκαλούν ανατριχίλα και κάνουν τις καρδιές να σπάσουν μόλις τις ακούσουν.

Όταν ο Αμπού Τζάχλ άκουγε για κάποιον άνδρα με ευγενή καταγωγή και μεγάλη δύναμη στα χέρια του, ότι ασπάστηκε το Ισλάμ, του μιλούσε άσχημα και προσπαθούσε να του δείξει ότι έκανε λάθος· κι έπειτα τον απειλούσε ότι θα χάσει χρήματα και εξουσία. Αν κάποιος που ασπαζόταν

το Ισλάμ ήταν αδύναμος, τον χτυπούσε ανελέητα και τον υπέβαλλε σε ανείπωτα βασανιστήρια.

Ο θείος του ‘Ουθμάν μπιν ‘Αφφάν τύλιγε τον ‘Ουθμάν σε ένα ψάθινο χαλί, και έβαζε φωτιά, έπειτα την έσβηνε, για να αισθάνεται τη ζέστη και τον καπνό.

Η μητέρα του Μούσ‘αμπ μπιν ‘Ουμάιρ, όταν έμαθε ότι ο γιος της ασπάστηκε το Ισλάμ, του στέρησε φαγητό και νερό, και τον έδιωξε από το σπίτι του. Ο Μούσ‘αμπ ζούσε μέχρι τότε μια πολυτελή ζωή, μα στη συνέχεια, αφού έφυγε από το σπίτι του, το δέρμα του απέκτησε ρυτίδες, σαν το φίδι.

Ο Σουχάιμπ μπιν Σανάν Αρ-Ρούμι (ο Βυζαντινός) βασανίστηκε μέχρι που έχασε τη συναίσθησή του και δεν καταλάβαινε τι έλεγε, μέχρι που έπεσε αναισθητός.

Όσον αφορά τον Μπιλάλ μπιν Ραμπάχ, δούλο του Ουμάγια μπιν Χάλαφ Αλ-Τζάμχι, ο αφέντης του έδεσε στο λαιμό του ένα σχοινί και το έδωσε σε μικρά παιδιά, για να τον κυκλοφορήσουν στα βουνά της Μέκκας. Τα παιδιά το έκαναν, μέχρι που το σχοινί άφησε σημάδι στο λαιμό του. Ο Μπιλάλ επέμενε να λέει, «Άχαντουν Άχαντ» (Ένας και Μοναδικός, Ένας και Μοναδικός). Ο Ουμάγια τον τραβούσε πολύ δυνατά και τον χτυπούσε με ένα σκληρό ξύλο, και τον έβαζε να μείνει κάτω από τη ζέστη του ήλιου, στερώντας του το φαγητό και το νερό. Το χειρότερο που τού έκανε ήταν ότι, μία φορά, μέσα στο καταμεσήμερο, όταν η ζέστη

του ήλιου ήταν πολύ δυνατή, τον έβαλε να μείνει εκεί, τον έριξε κάτω ανάσκελα, και διέταξε να φέρουν μια πολύ μεγάλη πέτρα και να τη βάλουν στο στήθος του. Του είπε, «Μα Τον Αλλά(χ)! Θα μείνεις έτσι μέχρι να πεθάνεις ή να αρνηθείς τον Μωχάμματ και να λατρέψεις το Αλ-Λατ και το Αλ-‘Ούζζα.» Ο Μπιλάλ, παρόλη την κατάσταση στην οποία βρισκόταν, είπε: «Άχαντουν Άχαντ». Στη συνέχεια του είπε, «Αν ήξερα μια λέξη που να σε εκνευρίζει περισσότερο από αυτή, θα την έλεγα.» Κάποια στιγμή, ο Αμπού Μπάκρ πέρασε και είδε τι έκαναν στον Μπιλάλ, και τον αγόρασε για επτά αργύρια. Στη συνέχεια τον απελευθέρωσε.

Όσον αφορά τον ‘Αμμάρ μπιν Γιάσιρ, δούλο των Μπάνι Μαχζούμ, ο οποίος ασπάστηκε το Ισλάμ, όπως και ο πατέρας του και η μητέρα του, οι ειδωλολάτρες, με πρωτοστάτη τον Αμπού Τζάχλ, τους έβγαζαν έξω κάτω από τη δυνατή ζέστη του ηλίου, για να τους βασανίσουν. Κάποτε, ο Προφήτης ﷺ πέρασε από εκείνο το σημείο, και τους είδε να βασανίζονται. Τους είπε: «Υπομονή, Ω, οικογένεια του Γιάσιρ! Σας περιμένει η θέση σας στον Παράδεισο.» Ο Γιάσερ πέθανε από αυτά τα βασανιστήρια, και ο Αμπού Τζάχλ κάρφωσε με ένα δόρυ τη Σουμάγια, τη μητέρα του ‘Αμμάρ, η οποία πέθανε, και έγινε η πρώτη γυναίκα μάρτυρας του Ισλάμ. Ήταν μια πολύ ηλικιωμένη, αδύναμη γυναίκα. Τα βάσανα στον ‘Αμμάρ έγιναν πιο εντατικά: μερικές φορές τον βασάνιζαν βάζοντάς τον κάτω από τη ζέστη του ηλίου, άλλες φορές βάζοντας μεγάλες

πέτρες πάνω στο στήθος του, άλλες τον ανάγκαζαν να μείνει κάτω από το νερό, μέχρι να μείνει αναισθητός. Στη συνέχεια του έλεγαν: «Δε θα σε αφήσουμε, μέχρι να κακολογήσεις τον Μωχάμμαντ, ή να πεις κάτι καλό για το Αλ-Λατ και το Αλ-‘Ούζζα.» Κάτω από αυτήν την πίεση, εκείνος αποδέχτηκε αυτά που τού είπαν. Έπειτα, πήγε στον Προφήτη ﷺ κλαίγοντας για να απολογηθεί. Ο Αλλά(χ) έστειλε αυτά τα Εδάφια: **«Όποιος αρνήθηκε Τον Αλλά(χ) αφού πίστεψε, εκτός από αυτός αναγκάστηκε (βρέθηκε κάτω από πίεση) και η καρδιά του παραμένει καθυσυγασμένη στην Πίστη.»** (Κοράνιο 16:106)

Όσον αφορά τον Αμπού Φουκάιχα, γνωστός με το όνομα Άφλαχ, δούλος των Μπάνι ‘Αμπντ Αντ-Ντάρρ, από τη φυλή του Άζντ, τον έβγαζαν έξω στη μεγάλη ζέστη, και έδεναν τα πόδια του με αλυσίδες, έβγαζαν τα ρούχα του και έβαζαν μια μεγάλη πέτρα πάνω από την πλάτη του, μέχρι που δε μπορούσε να μετακινηθεί. Τον άφηναν σε αυτήν την κατάσταση μέχρι να πέσει αναισθητός. Μια φορά έδεσαν το πόδι του με ένα σχοινί, και τον έσερναν και τον έπιασαν από το λαιμό, μέχρι που νόμισαν ότι πέθανε. Ο Αμπού Μπάκρ περνούσε από αυτό το σημείο, και τον αγόρασε και τον απελευθέρωσε.

Ο Χαμπάμπ μπιν Αλ-Άρττ ήταν δούλος της Ουμμ Ανμάρ μπιντ Σιμπά‘ Αλ-Χουζα‘εία. Ήταν σιδεράς. Όταν ασπάστηκε το Ισλάμ, η αφέντρα του τον βασάνιζε με φωτιά, βάζοντας ένα πυρακτωμένο σίδερο πάνω από το κεφάλι του

και πάνω από την πλάτη του για να αρνηθεί το Μωχάμμαντ ❀. Το μόνο που πέτυχε από αυτήν τη μεταχείριση, ήταν να αυξήσει την πίστη του. Επίσης, οι ειδωλολάτρες τον βασάνιζαν περιστρέφοντας το λαιμό του και πετώντας τον πάνω στη φωτιά, και τραβώντας τον, μέχρι η φωτιά να σβήσει από την πλάτη του.

Η Ζινάιρα, σκλάβα από το Βυζάντιο, ασπάστηκε το Ισλάμ και υπέφερε πολλά βασανιστήρια στο Δρόμο Του Αλλά(χ), μέχρι που έχασε το φως της. Οι ειδωλολάτρες της είπαν ότι το Αλ-Λατ και το Αλ-‘Ούζζα την είχαν τυφλώσει. Αυτή είπε, «Όχι, μα Τον Αλλά(χ), εκείνοι δε μου έκαναν τίποτα. Αυτό ήρθε από Τον Αλλά(χ), και αν θέλει Ο Αλλά(χ), θα το πάρει πίσω.» Την άλλη μέρα Ο Αλλά(χ) της επέστρεψε την όρασή της. Οι Κουράις είπαν ότι αυτό προήλθε από τη μαγεία του Μωχάμμαντ.

Επίσης, η Ουμμ ‘Ουμπάις, σκλάβα των Μπάνι Ζούχρα, ασπάστηκε το Ισλάμ και οι ειδωλολάτρες τη βασάνισαν, και ιδιαίτερα ο αφέντης της ο Αλ-Άσουαντ μπιν ‘Αμπντ Γιαγούθ, ο οποίος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους εχθρούς του Προφήτη ❀.

Επίσης, μία σκλάβα των Μπάνι Μού’μιλ ασπάστηκε το Ισλάμ και ο ‘Ούμαρ μπιν Αλ-Χατάμπ, που τότε ήταν ειδωλολάτρης, τη χτυπούσε μέχρι να βαρεθεί. Της έλεγε, «Δε σταμάτησα, παρά μόνο επειδή βαρέθηκα.» Εκείνη του απάντησε, «Το ίδιο θα σου κάνει Ο Αλλά(χ).»

Επίσης, από τις σκλάβες που ασπάστηκαν το Ισλάμ και βασανίστηκαν ήταν η Αν-Ναχντέγια και η κόρη της. Επίσης, από τους σκλάβους που βασανίστηκαν πολύ ήταν ο ‘Αμρ μπιν Φουχάιρα.

Ο Αμπού Μπακρ αγόραζε όλους αυτούς τους σκλάβους και τις σκλάβες, και τους απελευθέρωνε όλους. Ο πατέρας του, τον επέπληξε γι’ αυτό το θέμα. Του είπε: «Γιατί σε βλέπω να απελευθερώνεις αδύναμους σκλάβους; Αν απελευθερώνεις δυνατούς άνδρες, θα σε προστάτευαν.» Ο Αμπού Μπακρ τού είπε, «Το κάνω μόνο για Τον Αλλά(χ).» Ο Αλλά(χ) μίλησε στο Κοράνιο με καλά λόγια για τον Αμπού Μπακρ, και με σκληρά λόγια για τους εχθρούς του. ﴿Σας προειδοποίησα για ένα φλεγόμενο Πυρ με άγριες φλόγες. Δε θα μπει μέσα σ’ αυτό, παρά ο πιο άθλιος. Που διαψεύδει (τον Προφήτη) και στρέφεται μακριά από την πίστη.﴾ (Κοράνιο 92:14-16) Αυτός που εννοείται σ’ αυτό Το Εδάφιο είναι ο Ουμάγια μπιν Χάλαφ, και οι όμοιοί του. ﴿Και θα την Αποφεύγει (θα μείνει μακριά από τη Φωτιά) ο πιο ευσεβής. ☆ Αυτός που ξοδεύει τον πλούτο του για να αυξήσει τον εξαγνισμό του (τον εαυτό του/την ψυχή του). ☆ Και δεν έχει (υπ όψη του) καμία χάρη από κανέναν να του ανταποδοθεί (και για αυτό ξοδεύει τα λεφτά του, αλλά) ☆ Παρά μόνο να αναζητήσει την ευαρέστηση Του Κυρίου Του, Του Υψίστου. ☆ Και σίγουρα θα ευχαριστηθεί (μόλις μπει στον Παράδεισο).﴾ (Κοράνιο 92:17) Εδώ εννοείται ο Αμπού Μπακρ Ασ-Σιντίκ. Το συμπέρασμα όλων αυτών είναι ότι για όποιον μάθαιναν

οι ειδωλολάτρες ότι ασπάστηκε το Ισλάμ, τον βασάνιζαν. Αυτό ήταν γι' αυτούς πολύ εύκολο να γίνει στους αδύναμους Μουσουλμάνους, όπως οι σκλάβοι και οι σκλάβες, αφού δεν υπήρχε κανείς να εξοργιστεί γι' αυτούς και να τους προστατέψει, και οι ίδιοι οι αφέντες τους ήταν που προκαλούσαν αυτά τα βασανιστήρια. Όσον αφορά, ωστόσο, τους ευγενείς και τους ανθρώπους που κατείχαν υψηλή θέση στην κοινωνία, δεν ήταν τόσο εύκολο να τους πειράξουν, αφού είχαν στα χέρια τους δύναμη και εξουσία. Γι' αυτό λίγες ήταν οι φορές που προσπάθησαν να βλάψουν κάποιους από αυτούς, και με μεγάλη προσοχή.

Η στάση των ειδωλολατρών απέναντι στον Προφήτη

Όσον αφορά τον Προφήτη ﷺ, είχε ευγένεια, αρχοντιά, και ασύγκριτη τελειότητα στο χαρακτήρα, και επηρέαζε τις ψυχές των ανθρώπων, εμπνέοντας το σεβασμό όλων. Έτσι, δεν τολμούσε κανείς να τον βλάψει, εκτός από τους πιο ανόητους. Επιπλέον, είχε την προστασία του θείου του, Αμπού Τάλιμπ, ο οποίος αποτελούσε την πιο σεβαστή προσωπικότητα των Κουράις, γι' αυτό ήταν πολύ δύσκολο κανείς να επιτεθεί σε κάποιον που είχε υπό την προστασία του. Αυτή η κατάσταση προκαλούσε μεγάλη ανησυχία στους Κουράις, και τους ανάγκασε να σκεφτούν μια λύση για να βγουν από αυτήν τη δύσκολη κατάσταση, χωρίς να προκληθεί γι' αυτούς μεγαλύτερο πρόβλημα. Αυτό τους οδήγησε στο να διαλέξουν το δρόμο της διαπραγμάτευσης με τον Αμπού Τάλιμπ, με τρόπο που δείχνει τη σοβαρότητα

του ζητήματος, με προσοχή και χρησιμοποιώντας έμμεσες απειλές.

Αντιπροσωπεία των Κουράις πλησιάζει τον Αμπού Τάλιμπ

Ο Ιμπν Ισχάκ είπε: «Μερικοί από τους ευγενείς των Κουράις πήγαν στον Αμπού Τάλιμπ. Του είπαν, “Ω, Αμπού Τάλιμπ, ο ανιψιός σου κακολόγησε τους θεούς μας. Ασκει κριτική στη θρησκεία μας, γελοιοποιεί τα όνειρά μας και λέει ότι οι πρόγονοί μας ήταν παραπλανημένοι. Έτσι, σταμάτα τον για μας, ή άφησε ανοιχτό το δρόμο μεταξύ υμών και αυτού. Γιατί κι εσύ είσαι αντίθετος με αυτόν όπως κι εμείς. Έτσι, θα αφαιρέσουμε εμείς το βάρος από πάνω σου.” Ο Αμπού Τάλιμπ τούς απάντησε με ευγενικό και εκλεπτυσμένο ύφος, κι έπειτα αυτοί έφυγαν. Ο Προφήτης ﷺ επέμεινε στη δράση του, δηλαδή το να καλεί τους ανθρώπους στο Ισλάμ. Οι Κουράις δε μπορούσαν, τότε, να υπομείνουν περισσότερο, γι’ αυτό αποφάσισαν να πάνε ξανά στον Αμπού Τάλιμπ, χρησιμοποιώντας σκληρότερη προσέγγιση.»

Οι Κουράις απειλούν τον Αμπού Τάλιμπ

Οι ευγενείς των Κουράις πλησίασαν πάλι τον Αμπού Τάλιμπ, και του είπαν: «Ω, Αμπού Τάλιμπ, έχεις για μας υψηλή θέση και τιμή. Σου είχαμε ζητήσει να σταματήσεις τον ανιψιό σου, κι εσύ δεν τον σταμάτησες. Μα τον

Αλλά(χ), δε μπορούμε να κάνουμε άλλη υπομονή στην προσβολή των θεών μας και στην κριτική που ασκεί στη θρησκεία και τους προγόνους μας. Γι' αυτό, σταμάτησέ τον, ειδάλλως θα πολεμήσουμε αυτόν και εσένα, μέχρι κάποιος από τους δυο μας να χαθεί.» Αυτή η ισχυρή απειλή σημάδεψε την ψυχή του Αμπού Τάλιμπ, γι' αυτό ο τελευταίος κάλεσε τον Προφήτη ﷺ, και του είπε: «Ω, ανιψιέ μου! Ο λαός σου ήρθε σε μένα και μου είπε αυτό κι αυτό. Γι' αυτό, διευκόλυνε τη δική μου και τη δική σου θέση, και μη με φορτώνεις με κάτι που δε μπορώ να αντέξω.» Ο Προφήτης ﷺ νόμισε ότι ο θείος του τον εγκατέλειψε, και δε θα τον υποστήριζε πια. Είπε: «Ω! Θείε, ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλά(χ), αν βάλουν τον ήλιο στο δεξί μου χέρι και το φεγγάρι στο αριστερό μου για να εγκαταλείψω αυτό που κάνω, δε θα το άφηνα ποτέ, μέχρι Ο Αλλά(χ) να το κάνει να επικρατήσει, ή μέχρι εγώ να χαθώ.» Ο Προφήτης ﷺ έκλαψε και σηκώθηκε να φύγει, και τότε ο Αμπού Τάλιμπ τον φώναξε και του είπε: «Πήγαινε, Ω, ανιψιέ μου, και πες ό,τι θέλεις, μα Τον Αλλά(χ), δεν πρόκειται να σε εγκαταλείψω ποτέ.» Έπειτα απήγγειλε ένα ποίημα: «Ορκίζομαι με το όνομα Του Αλλά(χ), ποτέ δε θα σε φτάσουν με το πλήθος τους, μέχρι να θαφτώ στο χώμα.»

Οι Κουράις πηγαίνουν ακόμα μία φορά στον Αμπού Τάλιμπ

Οι Κουράις, βλέποντας ότι ο Αγγελιαφόρος Του Αλλά(χ) επέμενε ακόμα στο Κάλεσμά του,

συνειδητοποίησαν ότι ο Αμπού Τάλιμπ δε θα εγκατέλειπε ποτέ τον ανιψιό του, ακόμα κι αν αυτό προκαλούσε το μίσος τους. Μερικοί από αυτούς, πήγαν να τον δουν άλλη μία φορά, παίρνοντας μαζί τους έναν νεαρό που ονομαζόταν 'Ιμάρα μπιν Αλ-Ουαλίντ μπιν Αλ-Μουγίρα και είπαν, «Ω! Αμπού Τάλιμπ! Αυτό είναι το πιο έξυπνο και το πιο καλό αγόρι σε όλη τη φυλή των Κουράις, γι' αυτό πάρ' τον ως υιό σου, και δώσε μας τον ανιψιό σου, εκείνον που αντιτίθεται στη θρησκεία σου και στη θρησκεία των προγόνων σου, που δίχασε το λαό σου σε δύο πλευρές, ώστε να τον σκοτώσουμε και να σε απαλλάξουμε από τα ατελείωτα βάσανα· απλά έναν άνθρωπο αντί ενός άλλου». Η απάντηση του Αμπού Τάλιμπ ήταν: «Μα Τον Αλλά(χ), είναι μια πραγματικά άδικη συμφωνία. Μου δίνετε το γιο σας να τον αναθρέψω και θέλετε να σας δώσω τον ανιψιό μου για να τον σκοτώσετε; Μα Τον Αλλά(χ) αυτό δε θα γίνει ποτέ!» Ο Αλ-Μούτ'ιμ μπιν 'Αντέι μπιν Νάουφαλ μπιν 'Αμπντ Μανάφ (ο οποίος ήταν συγγενής του Αμπού Τάλιμπ), ένα μέλος της αντιπροσωπείας, του είπε: «Ω, Αμπού Τάλιμπ, ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλά(χ), ο λαός σου δε σε αδίκησε. Προσπάθησαν όσο μπορούσαν για να αποφύγουν αυτό που δεν επιθυμείς, μα δε βλέπω να θες να αποδεχτείς τίποτα από αυτούς.» Ο Αμπού Τάλιμπ του απάντησε: «Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλά(χ), με αδίκησαν. Και όπως βλέπω, με εγκαταλείπεις και υποστηρίζεις το λαό εναντίον μου. Κάνε λοιπόν όπως νομίζεις.» Οι Κουράις, βλέποντας ότι απέτυχαν με αυτές τις διαπραγματεύσεις, και ότι δε μπορούσαν να πείσουν τον Αμπού Τάλιμπ να σταματήσει τον Προφήτη ❀

από το Κάλεσμά του, αποφάσισαν να υιοθετήσουν έναν άλλον τρόπο, τον οποίο είχαν προσπαθήσει να αποφύγουν, φοβούμενοι τις συνέπειές του, δηλαδή να επιτεθούν στον ίδιο τον Προφήτη 𐤊.

Επιθέσεις των Κουράις στον Προφήτη 𐤊

Οι Κουράις, πέρα από τις μεθόδους που έχουν προαναφερθεί, άρχισαν να επιτίθενται στον Προφήτη 𐤊. Ήταν λογικό επικεφαλής τους να είναι ο Αμπού Λάχαμπ, θεός του Προφήτη 𐤊, ο οποίος ήταν από τους επικεφαλής των Μπάνι Χάσιμ, γι' αυτό και δεν είχε τους ίδιους φόβους με τους υπολοίπους. Ήταν ο πιο ορκισμένος εχθρός του Ισλάμ και των Μουσουλμάνων από την πρώτη μέρα του Καλέσματος. Επετίθετο στον Προφήτη 𐤊 ακόμα και πριν οι Κουράις αποφασίσουν να του επιτεθούν. Επίσης, ο Αμπού Λάχαμπ είχε παντρεύει τους δύο γιους του, 'Ουττάιμα και 'Ουττάιμα, με τις δύο κόρες του Προφήτη 𐤊, τη Ρουκάγια και την Ουμμ Καλθούμ, πριν ακόμα από το Κάλεσμα. Έπειτα, όταν ο Προφήτης 𐤊 ξεκίνησε το Κάλεσμα, ο Αμπού Λάχαμπ τους διέταξε να πάρουν διαζύγιο.

Όταν ο 'Αμπντ Αλλά(χ), ο δεύτερος γιος του Προφήτη 𐤊 πέθανε, ο Αμπού Λάχαμπ πήγε χαρούμενος στους ειδωλοάτρες της Μέκκας, λέγοντάς τους ότι ο Μωχάμμαντ έχασε το παιδί του. Όπως έχουμε προαναφέρει ο Αμπού Λάχαμπ ακολουθούσε τον Προφήτη 𐤊 κατά το Προσκύνημα και στην αγορά, λέγοντας στον κόσμο να μην

τον ακούει, γιατί είναι ψεύτης. Και επίσης του πετούσε πέτρες μέχρι τα πόδια του να αιμοραγήσουν.

Η σύζυγός του, Ουμμ Τζαμείλ Άρουα μπινετ Χάρμπ μπιν Ουμάγια, η αδερφή του Αμπού Σουφιάν, δρούσε με τον ίδιο βαθμό εχθρότητας απέναντι στον Προφήτη ﷺ. Έβαζε αγκάθια στο δρόμο που θα ακολουθούσε ο Προφήτης ﷺ, για να πληγωθεί. Επίσης, τα τοποθετούσε στην πόρτα του τις νύχτες. Ήταν οξύθυμη με υβριστική γλώσσα, και ενθάρρυνε τους ανθρώπους να προβαίνουν σε εχθρότητες εναντίον του Προφήτη ﷺ. Όταν άκουσε τα Εδάφια του Κορανίου σχετικά με την ίδια και το σύζυγό της, κρατώντας πέτρες στο χέρι της πήγε στον Προφήτη ﷺ, ο οποίος καθόταν κοντά στο Αλ-Κά'μπα, και μαζί του ήταν ο Αμπού Μπακρ. Όταν έφτασε σ' αυτούς, Ο Αλλά(χ) την έκανε να μη δει τον Προφήτη ﷺ, και αυτή είπε στον Αμπού Μπακρ: «Ω, Αμπού Μπακρ, πού είναι ο φίλος σου; Επειδή άκουσα ότι μιλά με σκληρά λόγια για μένα. Μα Τον Αλλά(χ), αν τον βρω, θα τον χτυπήσω με αυτές τις πέτρες στο στόμα του.» Αφού έφυγε, ο Αμπού Μπακρ είπε: «Ω, Προφήτη, λες να μη σε είδε;» Ο Προφήτης ﷺ απάντησε: «Όχι, δε με είδε, Ο Αλλά(χ) έστρεψε την όρασή της μακριά από μένα.»

Ο Αμπού Λάχαμπ προέβη σε όλες αυτές τις κτηνωδίες, παρόλο που ήταν θείος του Προφήτη ﷺ και γείτονάς του, αφού το σπίτι του ήταν δίπλα σε αυτό του Προφήτη ﷺ. Το ίδιο έπρατταν και οι άλλοι γείτονες, όπως ο Αλ-Χάκαμ μπιν Αμπί Αλ-΄Ας, ο ΄Ούκμπα μπιν Αμπί Μα΄ίτ, ο ΄Αντέι μπιν

Χαμρά’ Αθ-Θάκαφι και ο Ιμπν Αλ-Ασντά’ Αλ-Χάδαλι κτλ. Ενώ ο Προφήτης ﷺ ήταν στο σπίτι του, πετούσαν συχνά τα εντόσθια μιας καμήλας στον Προφήτη ﷺ πάνω από τους τοίχους του σπιτιού του, ενώ αυτός προσευχόταν μέσα στο σπίτι του. Όταν το έκαναν αυτό, ο Προφήτης ﷺ έβγαине από το σπίτι του και τα έπιανε με ένα ξύλο, λέγοντας: «Ω, Μπάνι ‘Αμπντ Μανάφ, τι γειτονιά είναι αυτή;»

Ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Μασ‘ούντ είπε: «Κάποτε ο Προφήτης ﷺ προσευχόταν στο Αλ-Κά‘μπα, και ο Αμπού Τζάχλ και οι φίλοι του κάθονταν εκεί. Είπαν μεταξύ τους, ‘Ποιος θα φέρει τα εντόσθια από τις καμήλες, για να τα βάλει στην πλάτη του όταν θα πέσει πρηνής;’ Ο ‘Ούκμπα μπιν Αμπί Μα‘ίτ ήταν αυτός που πήγε. Έφερε τα εντόσθια, και παρακολουθούσε τον Προφήτη ﷺ, μέχρι που εκείνος έπεσε πρηνής. Τότε, τα έβαλε στην πλάτη του. Τον κοίταζα, και δε μπορούσα να κάνω τίποτα, γιατί δεν είχα καμία προστασία.» Είπε στη συνέχεια: «Αυτοί άρχισαν να γελούν και να πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλον. Ο Προφήτης ﷺ έμεινε στη στάση του, και δε σήκωσε το κεφάλι του, μέχρι που ήρθε η κόρη του, Φάτιμα, και αφαίρεσε τα εντόσθια από την πλάτη του. Ο Προφήτης ﷺ σήκωσε το κεφάλι του λέγοντας, ‘Ω, Αλλά(χ), εκδικήσου τους Κουράις’ τρεις φορές. Αυτοί αισθάνθηκαν πολύ άσχημα μετά από αυτά τα λόγια του Προφήτη ﷺ, επειδή κατάλαβαν ότι αυτή η επίκληση θα γίνει δεκτή από τον Αλλά(χ). Στη συνέχεια ο Προφήτης ﷺ είπε: ‘Ω, Αλλά(χ), εκδικήσου τον Αμπού Τζάχλ, τον ‘Ούτμπα μπιν Ραμπί‘α, τον Σάιμπα μπιν Ραμπί‘α,

τον Αλ-Ουαλίντ μπιν ‘Ούτμπα, τον Ουμάγια μπιν Χάλαφ, και τον ‘Ούτμπα μπιν Αμπί Μαΐτ.’» Ονομάτισε και κάποιον έβδομο, του οποίου, ωστόσο, το όνομα δεν έχει καταγραφεί. Ο Ιμπν Μασ‘ούντ είπε στη συνέχεια: «Ορκίζομαι με το όνομα Του Αλλά(χ), ότι είδα αυτούς που ονομάτισε ο Προφήτης ﷺ να σκοτώνονται στη μάχη του Μπάντρ (την πρώτη μάχη μεταξύ των Μουσουλμάνων και των απίστων).»

Επίσης, ο Ουμάγια μπιν Χάλαφ, όταν έβλεπε τον Προφήτη ﷺ, τον προσέβαλλε. Το ίδιο και ο αδελφός του, Ουμπάι μπιν Χάλαφ, ο οποίος ήταν φίλος του ‘Ούκμπα μπιν Αμπί Μαΐτ. Κάποτε ο ‘Ούκμπα πήγε να ακούσει τα λόγια του Προφήτη. Όταν το έμαθε ο Ουμπάι, του μίλησε με άσχημα λόγια και του ζήτησε να φτύσει το πρόσωπο του Αγγελιαφόρου, κάτι το οποίο ο ‘Ούκμπα έκανε. Κάτι ακόμα που έκανε ο ‘Ουμπάι ήταν ότι άλεθε οστά και τα φουσούσε στον Προφήτη ﷺ.

Ο Αμπού Τζαχλ απαγόρευσε στον Προφήτη ﷺ να προσεύχεται στο Αλ-Κά‘μπα, από την πρώτη στιγμή που τον είδε να το κάνει. Μία φορά τον είδε να προσεύχεται, και του είπε, «Ω! Μωχάμμαντ, δε σου απαγόρευσα να προσεύχεσαι εδώ;», και τον απείλησε. Ο Προφήτης ﷺ τού απάντησε σκληρά, κι εκείνος του είπε, «Ω, Μωχάμμαντ, τι έχεις για να με απειλήσεις;» Σύμφωνα με μια άλλη εκδοχή, ο Προφήτης ﷺ τον έπιασε από το γακά του και τον ταρακούνησε, λέγοντας: **«Αλίμονο σε σένα (ω, άνθρωπε)! Και (ξανά) αλίμονο σε σένα!»** (Κοράνιο 75:34-35) Ο Αμπού Τζαχλ

είπε: «Με απειλείς, Ω, Μωχάμμαντ; Μα Τον Αλλά(χ), ούτε εσύ, ούτε ο Θεός σου, δε μπορείτε να μου κάνετε τίποτα. Εγώ είμαι ο πιο τιμημένος που περπάτησε μεταξύ των δύο βουνών της Μέκκας.»

Ο Αμπού Τζαχλ, μετά από αυτήν την απειλή, δε σταμάτησε την ανοησία του, μα αντίθετα συνέχισε να βλάπτει τον Προφήτη ۞ πιο έντονα. Ο Αμπού Χουράιρα είπε ότι κάποτε ο Αμπού Τζαχλ είπε: «Ορκίζομαι στο Αλ-Λατ και στο Αλ-‘Ούζζα, αν δω τον Μωχάμμαντ, θα βάλω το πόδι μου στο λαιμό του και θα πετάξω χρώμα στο πρόσωπό του.» Πήγε στον Προφήτη ۞, ενώ εκείνος προσευχόταν, για να βάλει το πόδι του στο λαιμό του όπως είχε πει πριν. Οι άνθρωποι εξεπλάγησαν όταν τον είδαν να περπατά προς τα πίσω, βάζοντας τα χέρια του, για προστασία, μπροστά από το πρόσωπό του. Τον ρώτησαν τι του είχε συμβεί. Εκείνος είπε: ‘Βλέπω ανάμεσα σε μένα και σ’ αυτόν ένα χαράκωμα με φωτιά και φτερά.’ Ο Προφήτης ۞ είπε: ‘Αν με πλησίαζε περισσότερο, οι άγγελοι θα τον άρπαζαν άκρο-άκρο.’»

Αυτή ήταν μόνο μια πολύ μικρή εικόνα των όσων αδικιών και βασανιστηρίων υπέστησαν ο Αγγελιαφόρος Του Αλλά(χ) ۞ και οι Μουσουλμάνοι από τους ειδωλολάτρες. Εξ’ αιτίας αυτών των κτηνωδιών, ο Προφήτης ۞ έπρεπε να πάρει μια σοβαρή απόφαση, για να προστατέψει το Μουσουλμανικό λαό από τα βασανιστήριά του. Γι’ αυτό ακολούθησε δύο σοφές κινήσεις:

- Η επιλογή του Οίκου του Αλ-Άρκαμ μπιν Άμπι αλ-Άρκαμ αλ-Μαχζούμι ως κέντρο για το Κάλεσμα και την εκπαίδευση των Μουσουλμάνων.
- Η εντολή στους Μουσουλμάνους να μεταναστεύσουν στην Αβησσυνία.

Ο Οίκος του Αλ-Άρκαμ

Αυτός ο Οίκος βρισκόταν δίπλα από το όρος Αλ-Σάφα, μακριά από τα βλέμματα των ειδωλολατρών, και γι' αυτό ο Προφήτης ﷺ τον διάλεξε, για να συγκεντρώνει τους Μουσουλμάνους κρυφά, για να τους διδάσκει το Κοράνιο και να εξαγνίζει τις ψυχές τους, έτσι ώστε να μπορούν οι Μουσουλμάνοι να εκτελούν με ασφάλεια και ειρήνη τη λατρεία τους, καθώς και για να έχει όποιος θέλει τη δυνατότητα να ασπαστεί το Ισλάμ χωρίς να το μαθαίνουν οι άδικοι ειδωλολάτρες. Ο Ιμπν Ισάκ είπε: «Κάποιοι από τους Συντρόφους του Προφήτη ﷺ συγκεντρώθηκαν σε μια κοιλάδα της Μέκκας για να προσευχηθούν κρυφά. Όμως, τους είδαν κάποιοι από τους άπιστους των Κουράις, και άρχισαν να τους προσβάλλουν και να τους πολεμούν. Ο Σά'ντ μπιν Αμπί Ουακάς χτύπησε έναν ειδωλολάτρη και του προκάλεσε αιμορραγία. Αυτή ήταν η πρώτη αιματοχυσία στην ιστορία του Ισλάμ.» Έτσι, ήταν σοφή η απόφαση του Προφήτη ﷺ να συγκεντρώνεται κρυφά με τους Συντρόφους του.

Η πρώτη μετανάστευση στην Αβησσυνία (Αιθιοπία)

Οι αλληπάλληλες επιθέσεις ξεκίνησαν στο μέσο του τέταρτου έτους της Αποστολής, με αργούς στην αρχή ρυθμούς, αλλά άρχισαν σταθερά να επιταχύνονται και να χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα και μήνα με το μήνα, μέχρι που η κατάσταση έγινε τρομερά σοβαρή και ανυπόφορη στα μέσα του πέμπτου έτους, οπότε οι Μουσουλμάνοι ξεκίνησαν να σκέφτονται σοβαρά εφικτούς τρόπους για να αποτρέψουν τα επώδυνα βασανιστήρια που υφίσταντο. Σε αυτή τη σκοτεινή και απελπιστική εποχή αποκαλύφθηκε η Σούρα Αζ-Ζούμαρ (Κεφάλαιο 39), που έδινε την οδηγία στους Μουσουλμάνους να επιλέξουν τη μετανάστευση ως λύση. «Όσοι έκαναν το καλό σ' αυτόν τον κόσμο θα λάβουν μια εξαιρετική αμοιβή *(στην άλλη ζωή, τον Παράδεισο)*. Κι η γη Του Αλλά(χ) είναι πλατιά *(δηλ. αν δεν μπορείς να λατρεύεις Τον Αλλάχ σε ένα μέρος πήγαινε σε άλλο)*! Όσοι – μάλιστα – καρτερικά υπομένουν θα πάρουν την αμοιβή τους χωρίς λογαριασμό *(απεριόριστα)*!» (Κοράνιο 39:10)

Ο Προφήτης 卐 γνώριζε ήδη ότι ο Ασχάμα Νεγκούς, Χριστιανός βασιλιάς της Αβησσυνίας (Αιθιοπίας), ήταν ένας δίκαιος κυβερνήτης που κανείς δε θα αδικούταν στο βασίλειό του, και έτσι διέταξε τους οπαδούς του να αναζητήσουν άσυλο στην Αβησσυνία (Αιθιοπία).

Κατά το μήνα Ράτζαμπ του πέμπτου έτους της Αποστολής, η πρώτη ομάδα των μεταναστών αναχώρησε για την Αβησσυνία (Αιθιοπία). Αποτελούνταν από δώδεκα άνδρες και τέσσερις γυναίκες, επικεφαλής των οποίων ήταν

ο ‘Ουθμάν μπιν ‘Αφφάν και μαζί του ήταν η σύζυγός του, Ρουκάγια [κόρη του Προφήτη ﷺ]. Ο Προφήτης ﷺ είπε για αυτούς τους δύο μετανάστες:

"Είναι ο πρώτος οίκος που μεταναστεύει στο Δρόμο Του Αλλά(χ) μετά τον Αβραάμ και τον Λωτ (Ειρήνη σε αυτούς)."

Η ομάδα έφυγε κρυφά τη νύχτα, για να μην τους αντιληφθούν οι Κουράις. Ταξίδεψαν μέσω της θάλασσας, βρίσκοντας δύο εμπορικά πλοία που έτυχε να πλέουν προς την Αβησσυνία (Αιθιοπία), τον προορισμό τους. Τα νέα της επιδιωκόμενης αναχώρησής τους έφτασαν στα αυτιά των Κουράις, και έτσι έστειλαν κάποιους άνδρες να τους κυνηγήσουν, αλλά οι πιστοί είχαν ήδη εγκαταλείψει το λιμάνι Σου‘άιμπα για το ασφαλές καταφύγιό τους, όπου τους υποδέχτηκαν με ζεστασιά και τη δέουσα φιλοξενία.

Οι Κουράις πέφτουν πρηνείς μαζί με τους Μουσουλμάνους και η επιστροφή των μετναστών

Στο Ραμαζάνι του ίδιου έτους, ο Προφήτης ﷺ πήγε στο Αλ-Κά‘μπα, όπου βρισκόταν ένα τεράστιο πλήθος πολυθεϊστών από τους Κουράις, ανάμεσα στους οποίους βρίσκονταν τα σημαίνοντα και τα διάσημα πρόσωπα των Κουράις. Ξαφνικά άρχισε να απαγγέλει τη Σούρα Αν-Νάτζμ (Κεφάλαιο 41-Το Άστρο). Οι ειδωλολάτρες δεν είχαν ακούσει ποτέ το Κοράνιο, επειδή επέμεναν σε όσα είχαν αποφασίσει ﴿**Μην ακούτε αυτό το Κοράνιο, αλλά κάνετε**

θόρυβο (όταν το απαγγέλλουν), ώστε ίσως (τους) νικήσετε.﴾ (Κοράνιο 41:26)

Όταν ο Προφήτης 𐌹 τους εξέπληξε με την απαγγελία αυτής της Σούρα, και άκουσαν τα πανέμορφα Θεία Λόγια, τα ομορφότερα λόγια που είχαν ακούσει ποτέ, οι καρδιές τους, μαγεύτηκαν και ξέχασαν τελείως τη στάση τους, και δεν υπήρχε κανείς τους που δεν τα άκουσε με προσοχή. Όσοι ο Προφήτης 𐌹 έφτασε στο τελείωμα που προκαλεί ρίγη. **«Λοιπόν, πέσετε πρηνείς (κάνετε Σιγκούντ) για Τον Αλλάχ και λατρεύετέ Τον.»** (Κοράνιο 53:62) Έπειτα, ο Προφήτης 𐌹 έπεσε πρηνής. Κανείς δε μπόρεσε να ελέγξει τον εαυτό του, μέχρι που όλοι έπεσαν πρηνείς. Ήταν στην πραγματικότητα η λαμπρή στιγμή της Αλήθειας που δίχασε τις αδιάλλακτες ψυχές των αλαζόνων και των χλευαστών. Έμειναν άναυδοι όταν κατανόησαν ότι τα Λόγια Του Αλλάχ είχαν καταβάλει τις καρδιές τους και έκαναν αυτό που τόσο σκληρά προσπαθούσαν να αφανίσουν και να εξοντώσουν. Οι άλλοι πολυθειστές που δεν ήταν παρόντες στη σκηνή τούς κατηγορήσαν και τους κατέκριναν αυστηρά· συνεπώς άρχισαν να επινοούν ψέματα και να συκοφαντούν τον Προφήτη 𐌹, ισχυριζόμενοι ότι είπε μια φράση που έδειχνε την εκτίμησή του για τα είδωλα, και γι' αυτό έπεσαν πρηνείς. Πρόκειται για μία φράση που οι ειδωλολάτρες έλεγαν συνεχώς για τα είδωλά τους: «Αυτά είναι τα σπουδαία είδωλα, και η μεσολάβησή τους είναι αυτό που ζητάμε.» Όλα αυτά ήταν απεγνωσμένες προσπάθειες να εδραιώσουν μια συγχωρητέα δικαιολογία για την υποταγή

τους στον Προφήτη ❸ εκείνη τη μέρα. Φυσικά, η ανόητη και χυδαία συκοφαντική συμπεριφορά τους ερχόταν σε συμφωνία με την καθιερωμένη τακτική του να λένε ψέματα και να εξυφαίνονται σκευωρίες.

Τα νέα από αυτό το περιστατικό διαστρεβλώθηκαν στους Μουσουλμάνους μετανάστες της Αβησσυνίας (Αιθιοπίας). Πληροφορήθηκαν ότι όλοι οι Κουράις ασπάστηκαν το Ισλάμ και έτσι ετοίμασαν την επιστροφή τους στην πατρίδα. Έφτασαν στη Μέκκα το μήνα Σαουάλ του ίδιου έτους. Όταν ήταν μια ώρα μακριά από τη Μέκκα ανακάλυψαν την πραγματικότητα της κατάστασης. Μερικοί από αυτούς επέστρεψαν στην Αβησσυνία (Αιθιοπία), άλλοι μπήκαν κρυφά στην πόλη ή μπήκαν φανερά αλλά υπό την κηδεμονία κάποιου σημαίνοντος προσώπου του τόπου. Ωστόσο, λόγω των πληροφοριών που αποκαλύφθηκαν στους κατοίκους της Μέκκας για την καλή φιλοξενία και τη θερμή υποδοχή των Μουσουλμάνων στην Αβησσυνία (Αιθιοπία), οι πολυθεϊστές εξοργίστηκαν και άρχισαν να επιβάλουν ακόμα πιο αυστηρά και τρομερά βασανιστήρια στους Μουσουλμάνους. Αμέσως μετά ο Αγγελιαφόρος Του Αλλά(χ) ❸ έκρινε επιτακτική την ανάγκη να διατάξει τους αβοήθητους Συντρόφους του να αναζητήσουν καταφύγιο στην Αβησσυνία (Αιθιοπία) για δεύτερη φορά.

Η δεύτερη μετανάστευση στην Αβησσυνία (Αιθιοπία)

Οι Μουσουλμάνοι προετοιμάζονταν για τη δεύτερη μετανάστευσή τους, μα αυτή τη φορά θα ήταν πιο εκτεταμένη. Η μετακίνηση αυτή τη φορά δεν ήταν τόσο εύκολη όσο η πρώτη, καθώς οι Κουράις βρίσκονταν σε εγρήγορση για την παραμικρή κίνηση των Μουσουλμάνων, έχοντας αποφασίσει αυτή τη φορά να τους εμποδίσουν. Σε εύθετο χρόνο όμως, οι Μουσουλμάνοι διευθέτησαν τις υποθέσεις τους τόσο γρήγορα που στάθηκε αδύνατο στους Κουράις να αποτρέψουν την απόδρασή τους. Έτσι, πήγαν στην Αβησσυνία πριν τους σταματήσουν οι Κουράις. Αυτή τη φορά, η ομάδα των μεταναστών αποτελούνταν από ογδόντα τρεις άνδρες και δεκαεννέα, ή σύμφωνα με κάποιες εκδοχές δεκαοχτώ, γυναίκες.

Οι δολοπλοκίες των Κουράις εναντίον των μεταναστών

Οι Κουράις δεν ανέχονταν την προοπτική του να υπάρχει ένα ασφαλές καταφύγιο για τους Μουσουλμάνους στην Αβησσυνία (Αιθιοπία), και έτσι έστειλαν δύο έξυπνους και δυνατούς απεσταλμένους για να απαιτήσουν την εκδίωξή τους. Πρόκειται για τον ‘Αμρ μπιν Αλ-‘Ας και τον ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Αμπί Ραμπί‘α – πριν να ασπαστούν το Ισλάμ. Είχαν πάρει μαζί τους πολύτιμα δώρα για το βασιλιά και τον κλήρο του και προσπάθησαν με κάποια επιχειρήματα να τους πείσουν να διώξουν τους Μουσουλμάνους. Μετά από αυτό οι κληρικοί σύμβουλοι του βασιλιά προσπάθησαν να τον συμβουλέψουν να διώξει

τους Μουσουλμάνους από τον τόπο. Μόλις οι κληρικοί αποφάσισαν να συμβουλέψουν το βασιλιά να διώξει τους Μουσουλμάνους, ο ‘Αμρ και ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) πήγαν στο βασιλιά, τού έδωσαν τα δώρα και τού είπαν: «Ω, βασιλιά, στ’ αλήθεια ήρθαν στη χώρα σου ανόητοι άνθρωποι, που άφησαν τη θρησκεία του λαού τους, και ούτε ασπάστηκαν τη θρησκεία σου. Και έφεραν μια θρησκεία την οποία οι ίδιοι εφήυραν. Δεν τη γνωρίζουμε, και ούτε εσύ τη γνωρίζεις. Και οι ευγενείς του λαού τους, από τους πατέρες, τους θείους και τους συγγενείς τους, μας έστειλαν σε σένα για να τους στείλεις πίσω σ’ αυτούς. Και εκείνοι γνωρίζουν καλύτερα τι έκαναν και τι είπαν.»

Οι κληρικοί είπαν: «Είναι αλήθεια, Ω, βασιλιά, έτσι δώσ’ τους πίσω για να τους επιστρέψουν στο λαό και την πατρίδα τους.». Ο βασιλιάς, όμως, είδε ότι έπρεπε να σκεφτεί σοβαρά γι’ αυτό το θέμα, και ότι έπρεπε να ακούσει και τις δύο πλευρές. Έτσι, έστειλε να καλέσουν τους Μουσουλμάνους. Τους είπε: «Τι είναι αυτή η θρησκεία, για την οποία εγκαταλείψατε το λαό σας; Και ούτε ασπαστήκατε τη θρησκεία μου, ούτε κάποια γνωστή θρησκεία;».

Ο Τζά’φαρ μπιν Αμπί Τάλμπ σηκώθηκε και απευθύνθηκε στο βασιλιά με τα εξής λόγια: «Ω βασιλιά! Ήμασταν ένα έθνος βυθισμένο στην άγνοια και τη βαρβαρότητα· λατρεύαμε είδωλα, τρώγαμε πτώματα (ζώων), ζούσαμε ανήθικα, αποκόπταμε τις σχέσεις με τις

οικογένειές μας, και παραμελούσαμε τα καθήκοντα της καλής γειτονίας: ο δυνατός από μας έτρωγε τον αδύναμο. Βρισκόμασταν σε αυτήν την κατάσταση μέχρι που Ο Αλλά(χ) έστειλε ανάμεσά μας έναν Αγγελιαφόρο από εμάς, του οποίου γνωρίζαμε την καταγωγή, την ειλικρίνεια, την εντιμότητα και την αγνότητα: και αυτός μας κάλεσε στο Μονοθεϊσμό και στο να λατρεύουμε Τον Αλλά(χ) και μόνο. Μας απαγόρευε να λατρεύουμε είδωλα και πέτρες, τα οποία λατρεύαμε εμείς και οι πρόγονοί μας: και μας διέταξε να λέμε την αλήθεια, να επιστρέφουμε αυτά που μάς εμπιστεύονται, να κρατάμε στενούς δεσμούς με τους συγγενείς μας και να φερόμαστε καλά στους γείτονές μας: μας απέτρεψε από τις αμαρτίες και τις αιματοχυσίες: μας απέτρεψε από την ανηθικότητα: μας απέτρεψε από την ψευδορκία: μας απαγόρευε να τρώμε τα χρήματα των ορφανών: μας απαγόρευε να κακολογούμε την τιμή των γυναικών: μας διέταξε να λατρεύουμε Τον Αλλά(χ) και Μόνο και να μην Τού αποδίδουμε τίποτα (στη λατρεία): μας διέταξε να προσευχόμαστε, να δίνουμε ελεημοσύνη και να νηστεύουμε - άρχισε να απαριθμεί τους Πυλώνες του Ισλάμ - . Τον πιστέψαμε και πιστέψαμε σ' αυτόν, ακολουθήσαμε αυτά που μας έφερε από τη θρησκεία Του Αλλά(χ). Έτσι, λατρέψαμε Τον Αλλάχ και δεν Του αποδώσαμε κανέναν εταίρο, και απομακρυνθήκαμε απ' ό,τι μας απαγόρευε και κάναμε ό,τι μας επέτρεψε. Γι' αυτό το λόγο ο λαός μας εξηγέρθη εναντίον μας με εχθρότητα, μας βασάνισαν και προσπάθησαν να μας αναγκάσουν να εγκαταλείψουμε τη λατρεία Του Αλλάχ και να επιστρέψουμε στη λατρεία των

ειδώλων, αντί της λατρείας Του Αλλάχ, και σε όσα ανήθικα πράγματα κάναμε στο παρελθόν. Αφού μας καταπίεσαν και μας αδίκησαν, και στένεψαν το δρόμο μας, και μας απέτρεψαν από τη θρησκεία μας, ήρθαμε στη χώρα σου και επιλέξαμε εσένα από όλους τους άλλους, ελπίζοντας στη φιλοξενία σου και ότι δε θα μας αδικήσεις.»

Ο βασιλιάς τους είπε: «Έχετε κάτι από αυτά που έφερε από Τον Αλλάχ(χ);». Ο Τζά'φαρ τού είπε, «Ναι.». Ο βασιλιάς τού είπε: «Απάγγειλέ τα.». Ο Τζά'φαρ απήγγειλε ένα κομμάτι από τη Σούρα Μάριαμ (Κεφ. 19 «Μαρία»). Έπειτα ο βασιλιάς μαζί με τους κληρικούς του βασιλείου του γέμισε με δάκρυα που κύλησαν στα μάγουλά του και ακόμα και στο μούσι του.

Τότε ο Νέγκους αναφώνησε: «Στ' αλήθεια, αυτό και αυτό που έφερε ο Ιησούς προέρχονται από τη ίδια πηγή Φωτός.». Απευθυνόμενος στους αποκαρδιωμένους απεσταλμένους των Κουράις είπε: «Φύγετε, ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ ότι ποτέ δε θα σας τούς δώσω.» Βγήκαν έξω και ο 'Αμρ ιμπν Αλ-'Ας είπε στον Αμπντ Αλλάχ(χ): «Ορκίζομαι ότι αυριό θα του ξαναμιλήσω και θα του πω ότι λένε πως ο Ιησούς ❸ είναι ο δούλος Του Αλλάχ.»

Την επόμενη μέρα οι δύο απεσταλμένοι πήγαν ξανά στο βασιλιά και ο 'Αμρ του είπε: «Ω, βασιλιά, λένε βαριές κουβέντες για τον Ιησού ❸.». Οι Μουσουλμάνοι κλήθηκαν ξανά και ρωτήθηκαν τι λένε για τον Ιησού ❸. Φοβήθηκαν,

αλλά αποφάσισαν να του πουν την αλήθεια, και ότι είναι να γίνει ας γίνει.

Πάλι ο Τζά'φαρ σηκώθηκε και απάντησε: «Εμείς λέμε αυτά που μας έφερε ο Προφήτης μας 卍, ότι δηλαδή είναι ο δούλος Του Αλλά(χ), ο Αγγελιαφόρος Του, ένα Πνεύμα από Αυτόν και ο Λόγος του που ενέπνευσε στην Μαρία, την Παρθένο, την Αγνή (δηλ. «Γενηθήτω», και αυτός έγινε).».

Ο βασιλιάς πήρε ένα κλαδί από τη γη και είπε: «Μα Τον Αλλάχ, ο Ιησούς, υιός της Μαρίας, δεν είναι παρά μόνο αυτό που είπες.» Στη συνέχεια, απευθυνόμενος στους κληρικούς που είχαν θυμώσει και άρχισαν να φωνάζουν, είπε: «Μα Τον Αλλάχ, φωνάξτε όσο θέλετε.» Είπε έπειτα στους Μουσουλμάνους: «Πηγαίνετε, θα ζήσετε ασφαλείς στη χώρα μου. Όποιος σας προσβάλει, θα είναι καταδικασμένος, Όποιος σας προσβάλει, θα είναι καταδικασμένος, Όποιος σας προσβάλει, θα είναι καταδικασμένος, ούτε για ένα χρυσό βουνό (ως δωροδοκία) δε θα βλάψω κάποιον από σας.».

Είπε έπειτα στους υπηρέτες του, «Δώστε τους πίσω τα δώρα τους. Δε χρειάζομαι τέτοια δώρα. Μα Τον Αλλάχ, Ο Αλλάχ δεν πήρε από μένα δωροδοκία για να πάρω πίσω τη βασιλεία μου. Πώς, λοιπόν, εγώ θα πάρω δωροδοκία για (να εναντιωθώ) στον Αλλάχ; Ο Αλλάχ δεν άκουσε όσους ήταν εναντίον μου, εγώ θα ακούσω αυτούς που είναι εναντίον Του;» Έτσι, ο 'Αμρ και ο 'Αμπντ Αλλά(χ) έφυγαν, αφού οι απαιτήσεις τους απορρίφθηκαν, και οι Μουσουλμάνοι

έζησαν στην Αβησσυνία (Αιθιοπία) με την καλύτερη φιλοξενία, ανενόχλητοι έως ότου επέστρεψαν στη Μεδίνα.

Η εντατικοποίηση των βασανιστηρίων και η προσπάθεια των Κουράις να σκοτώσουν τον Προφήτη ﷺ

Όταν οι δολοπλοκίες των Κουράις και η προσπάθειά τους να φέρουν πίσω τους μετανάστες απέτυχαν παταγωδώς, θύμωσαν πάρα πολύ. Άρχισα να επιτίθενται στους υπόλοιπους Μουσουλμάνους, εντατικοποιώντας ακόμα περισσότερο τα βασανιστήριά τους, και προσπάθησαν να σκοτώσουν τον Προφήτη ﷺ. Όσον αφορά τους Μουσουλμάνους που είχαν παραμείνει στη Μέκκα, ήταν πολύ λίγοι, και μάλιστα, είτε ήταν ευγενείς, κι έτσι είχαν ασυλία, είτε βρίσκονταν υπό την προστασία κάποιου άλλου. Παρόλα αυτά, έκρυβαν ότι ήταν Μουσουλμάνοι, και προσπαθούσαν, όσο ήταν δυνατόν, να μείνουν μακριά από τους ειδωλολάτρες. Ωστόσο, δεν ήταν πλήρως ασφαλείς. Όσον αφορά τον Προφήτη ﷺ, εκείνος προσευχόταν και λάτρευε Τον Αλλά(χ) μπροστά στα μάτια των ειδωλολατρών, και καλούσε στο Δρόμο Του Αλλά(χ) κρυφά και φανερά, χωρίς να μπορεί τίποτα να τον σταματήσει από αυτό. Κάποτε ο ‘Ουτάιμπα μπιν Αμπί Λάχαμπ έβλαψε άσχημα τον Προφήτη ﷺ, κόβοντας τα ρούχα του και φτύνοντας στο πρόσωπό του αλλά το σάλιο δεν έφτασε ποτέ εκεί. ο Προφήτης ﷺ είπε: «Ω, Αλλάχ, στείλε σ’ αυτόν ένα σκυλί από τα σκυλιά σου!»

Ο Αλλάχ απάντησε θετικά στη επίκληση του Μωχάμμαντ ﷺ, κάτι που έγινε με τον εξής τρόπο: Κάποτε ο ‘Ουτάιμπα με μερικούς συμπατριώτες του από τους Κουράις ξεκίνησε να πάει στη Συρία και κατέλυσε στην Αζ-Ζαρκά’. Εκεί ένα λιοντάρι τους πλησίασε και τους περικύκλωσε, και ο ‘Ουτάιμπα είπε: «Ω, αλίμονό μου! Μα Τον Αλλά(χ), αυτό το λιοντάρι θα με καταβροχθίσει σίγουρα όπως ακριβώς ο Μωχάμμαντ ﷺ ικέτευσε. Με σκότωσε στη Συρία ενώ είναι στη Μέκκα.» Το λιοντάρι έφυγε και όταν ήρθε το βράδυ οι άνδρες του τον έβαλαν στη μέση, και κοιμήθηκαν γύρω του. Το λιοντάρι ξαναγύρισε, κινήθηκε σαν αστραπή, άρπαξε τον ‘Ουτάιμπα μέσα από τους συντρόφους του και έφαγε το κεφάλι του.

Αναφέρεται επίσης ότι ο ‘Ούκμπα μπιν Αμπί Μαΐτ κάποτε στάθηκε στο σβέρκο του Προφήτη ﷺ την ώρα που προσευχόταν μέχρι που τα μάτια του πετάχτηκαν.

Ο ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν ‘Αμρ μπιν Αλ-‘Ας είπε: Κάποτε οι Κουράις είχαν συγκεντρωθεί κοντά στο Αλ-Κά‘μπα, και μιλούσαν για τον Προφήτη ﷺ. Είπαν, «Δεν κάναμε τόση υπομονή για τίποτα, όση σ’ αυτόν τον άνθρωπο. Δείξαμε υπομονή σ’ αυτόν σε κάτι τόσο μεγάλο.» Τότε, εμφανίστηκε ο Προφήτης ﷺ, περπατώντας μπροστά τους για να κάνει περιφορά στο Αλ-Κά‘μπα. Οι Κουράις τον κακολογούσαν, και από το πρόσωπο του Προφήτη ﷺ φάνηκε ότι τα λόγια τους τον ενόχλησαν. Όταν ο Προφήτης ﷺ ξαναπέρασε μπροστά τους, έκαναν το ίδιο, και από το πρόσωπο του

Προφήτη 𐤊 φάνηκε ότι τα λόγια τους τον ενόχλησαν. Την τρίτη φορά, έκαναν το ίδιο και ο Προφήτης 𐤊 τους είπε: «Ω, λαέ του Κουράις, με ακούτε; Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλά(χ) ότι έφερα για σας τη σφαγή.» Τα λόγια αυτά τους επηρέασαν πολύ, και έπαψαν να μιλούν. Ένας από αυτούς τού είπε: «Φύγε, Ω Αμπά Αλ-Κάσιμ, ορκίζομαι ότι δεν ήσουν ποτέ κακός άνθρωπος.»

Την άλλη μέρα, είχαν συγκεντρωθεί ξανά και συζητούσαν για τον Προφήτη 𐤊, και όταν τον είδαν, του επιτέθηκαν και τον περικύκλωσαν, και τον έπιασαν από τα ρούχα του. ο Αμπού Μπακρ έτρεξε κλαίγοντας και είπε: «Θέλετε να σκοτώσετε έναν άνθρωπο απλά επειδή λέει, ο Κύριός μου είναι Ο Αλλά(χ);» Στη συνέχεια έφυγαν.

Ο Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ασπάζεται το Ισλάμ

Μέσα σε σκοτεινές συνθήκες ανισότητας και τυραννίας, μια ελπίδα φωτός ξεπρόβαλλε στον ορίζοντα για τους καταπιεσμένους. Ο Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ασπάστηκε το Ισλάμ, κατά το μήνα Δουλ Χίτζα, το έκτο έτος της Αποστολής. Ο λόγος γι’ αυτό ήταν ο εξής:

Ο Προφήτης 𐤊 καθόταν κοντά στο λόφο Ασ-Σαφά, από όπου έτυχε να περνά ο Αμπού Τζαχλ, ο οποίος τον χτυπούσε προσβάλοντάς τον. Ο Προφήτης ωστόσο, έμεινε σιωπηλός και δεν έβγαλε ούτε λέξη. Ο Αμπού Τζάχλ συνέχισε

ανενόχλητος, πήρε μια πέτρα και χτύπησε το κεφάλι του Προφήτη ﷺ, μέχρι που άρχισε να αιμορραγεί. Αφού του επιτέθηκε πήγε να συναντήσει τους Κουράις στον τόπο συγκέντρωσής τους. Μια σκλάβα που ανήκε στον ‘Αμπντ Αλλά(χ) μπιν Τζουντ’άν, είχε δει ό,τι έκανε ο Αμπού Τζάχλ, και πήγε να το πει στο Χάμζα, όταν ο τελευταίος επέστρεφε από το κυνήγι, κρατώντας το τόξο του στον ώμο. Όταν την άκουσε, ο Χάμζα εξοργίστηκε πολύ και έτρεξε να βρει τον Αμπού Τζαχλ. Όταν πέρασε από το Αλ-Κά’μπα, βρήκε τον Αμπού Τζάχλ να κάθεται εκεί με μια παρέα των Κουράις. Ο Χάμζα ρίχτηκε πάνω του και χτύπησε βίαια το τόξο στο κεφάλι του, λέγοντας: «Ω! Προσβάλλεις τον Μωχάμμαντ και εγώ ακολουθώ τη θρησκεία του;» Οι άνδρες από τους Μπάνι Μαχζούμ έσπευσαν να βοηθήσουν τον Αμπού Τζαχλ, και οι άνδρες από τους Μπανί Χάσιμ έσπευσαν να υποστηρίξουν το Χάμζα. Ο Αμπού Τζαχλ είπε: «Αφήστε ήσυχο τον Αμπού ‘Ουμμάρα (τον Χάμζα), μα τον Αλλά(χ) φέρθηκα προσέβαλα με πολύ άσχημο τρόπο τον ανιψιό του.»

Στην πραγματικότητα ο Χάμζα αρχικά ασπάστηκε το Ισλάμ λόγω της υπερηφάνειας ενός άνδρα που δεν μπορούσε να δεχτεί άλλοι να ταπεινώνουν το συγγενή του. Αργότερα Ο Αλλά(χ), ωστόσο, άνοιξε το στήθος του και το Ισλάμ μπήκε στην καρδιά του. Αποδείχτηκε πηγή μεγάλης δύναμης για την Ισλαμική Πίστη και τους οπαδούς της.